ALUNGA RÂUL DIN TINE

Luule Viilma

Este o carte despre posibilităţile nelimitate de a ierta şi despre neîngrădirea iubirii, despre puritatea sufletească, lumina sufletească, căldura sufletească şi binecuvântarea sufletească.

Iertarea este dorinţa de a sta de vorbă, dorinţa de a iubi necondiţionat.

Dorinţa de a uni într-un tot perfect spiritul şi trupul.

Iertarea este puritate sufletească.

Primeşte adevărul lui Dumnezeu – iertarea şi vei vedea cum sufletul şi spiritul tău se ating. Aceasta este lumina sufletului.

Gândul este energie.

Energia are conştiinţă.

Cine are conştiinţă, cu acela poţi comunica.

Gândul negativ este ca un învăţător.

Dacă elevul înţelege ce îl invaţă învăţătorul său, va deveni mai înţelept.

Dacă învăţătorul vede că elevul său A devenit mai înţelept, înseamnă că el şi-a terminat treaba şi se dă la o parte.

Tot aşa se eliberează şi gândirea negativă.

Şi va dispărea şi boala, ea nefiind decât suma gândurilor negative.

Priceperea de a-ţi asculta propriile gânduri te va ajuta să treci cu bine chiar şi peste unele situaţii de viaţă foarte complicate şi foarte periculoase.

ALUNGĂ RĂUL DIN TINE

Luule Viilma

Traducere de Georgeta Timcu

Editura Dharana Bucureşti 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VIILMA, LUULE

Alungă răul din tine / Luule Viilma; trad.: Georgeta Timcu.

— Bucureşti: Dharana, 2007 ISBN 978 – 973 – 8975— 3 – 2

I. Timcu, Georgeta (trad.)

Pe pagina următoare este reprezentat Semnul Cosmic pentru Protecţia Cărţii.

Se dedică celor care vor să înţeleagă

Binecuvântarea sufletului

Alungă râul din tine

Dacă cel care a păşit pe calea spiritului vrea să obţină un succes real, nu unul imaginar, atunci.

fiece minut din viaţa lui de acum încolo, fiece treabă de zi cu zi.

fiece gând iscat.

fiece dorinţă şi impuls raţional trebuie să fie subordonate acţiunii care îi va dirija ţelul în viaţă:

gândirii

Cine vrea să culeagă roadele ce cresc în grădina pământească a învăţăturii, acela trebuie ca întreaga lui viaţă să o transforme într-un necontenit exerciţiu.

Bo în Ha

Lecţia civilizaţiei

De ce se află omenirea în criză? Unde am greşit ca principiu? Se mai poate îndrepta ceva?

Astfel de întrebări sunt frecvente. Spaima în faţa viitorului este extraordinar de mare. Vă voi răspunde pe scurt. Ca să mergi mai departe în viitor trebuie, şi se poate, să-ţi îndrepţi trecutul. Trebuie doar să ştii şi să recunoşti legile dumnezeieşti ale naturii şi să trăieşti în armonie cu ele.

Această temă a fost dezbătută şi în cartea anterioară. Am primit multe întrebări şi obiecţii, deoarece oamenii nu cred în propriile lor gânduri şi nu înţeleg ce este aceea iubire. Haideţi să ne lămurim împreună.

Omenirea există atunci când există femeie şi bărbat. Oricâte lucruri neobişnuite şi nemaipomenite am vrea noi să facem în viaţă, dacă nu există unitatea formată dintre o femeie şi un bărbat, omenirea ar înceta să mai existe.

În această unitate trebuie să domnească ordinea. Un om care se respectă pe sine, îşi cunoaşte locul în familie şi are respect faţă de locul şi atribuţiile celuilalt. În acelaşi

timp, această unitate constituie o uniune flexibilă şi trainică ce nu poate fi distrusă nici de cele mai teribile încercări.

Dacă familia dispare, va dispărea şi omenirea. Acesta este nivelul actual al civilizaţiei.

Actuala criză a omenirii este criza materialismului. Materialism înseamnă puterea femeii, dar şi puterea efeminată. Indiferent că în alte vieţi am fost femeie sau bărbat, noi toţi am apărut pe această lume pentru că aveam nevoie de această lecţie.

Am vrut să vedem ce se întâmplă, dacă omul intră sub puterea obiectelor sau a bogăţiei.

Prin străduinţă, toţi am realizat câte ceva. Dar, doar cei bolnavi dau semne că ar renunţa la bogăţie pentru că Pentru ei, ea nu mai are nicio valoare, fiindcă se chinuie. Restul oamenilor aleargă orbeşte după mult râvnita bogăţie.

Natura dumnezeiască este invincibilă şi un tată bun îi dă copilului său posibilitatea să înveţe, pe atât de dureros pe cât doreşte, fiindcă ştie că în final vor ieşi învingătoare tot legile naturii.

Care este menirea bărbatului în natură şi în familie? Care este menirea femeii?

Menirea bărbatului este mişcarea, să meargă înainte, doar să meargă şi să nu se oprească niciodată, pentru că cel care se opreşte în faţa obstacolelor, va dispărea. Dacă bărbatul merge, pentru mersul lui înainte natura l-a înzestrat cu bărbăţie şi, *fără să i se comande şi fără a fi constrâns*, el face tot ce este bărbătesc.

Bărbăţia înseamnă:

— Să gândească;

— Să organizeze viaţa economică.

— Să conceapă copii.

Bărbatul trebuie să fie precum catargul cel mai înalt după care se aliniază celelalte. Catargul nu vorbeşte, dar el serveşte ca etalon. Fără catarg nu există corabie şi în marea largă a vieţii nu poţi ieşi cu barca.

Bărbatul este spiritul copiilor săi. Spiritul este forţa

motrice. Datoria bărbatului este să meargă înainte.

Bărbatul este capabil să meargă înainte atunci când există forţă pentru asta – forţa voinţei.

De unde se ia această forţă?

Se ia din inima femeii.

Să înţelegeţi cum trebuie! Este vorba despre iubirea sufletească, numită iubirea de aproape. Aceasta este iubirea desăvârşită dintre oameni, iubire cu care suntem din ce în ce mai economi şi de care ne privăm din ce în ce mai mult.

Menirea femeii este să-şi iubească soţul.

Soţul înainte de toate. Nimeni nu trebuie să fie mai presus decât soţul, nici chiar copilul. În împărăţia lui Dumnezeu acţionează legi ferme care nu trebuie şi nu pot să fie schimbate. Soţul nu este mai important decât copilul, dar el este primul care trebuie iubit de către soţie. Dacă ea crede altfel, va fi nevoită să sufere şi îşi va condamna la suferinţă şi proprii copii.

În sufletul ei, prin iubire, femeia trebuie să-şi susţină în permanenţă şi total soţul. Chiar în momentele cele mai critice ea este capabilă să dezmierde în suflet chipul soţului şi să îl sprijine. Şi dacă ea însăşi va avea nevoie de ajutor, sprijinul soţului nu va întârzia să apară. Mă poate contrazice doar cine nu ştie acest lucru, fie pentru că nici nu ia trecut prin minte, fie că n-a avut ocazia să simtă forţa atotbiruitoare a iubirii. Atunci când soţia îşi iubeşte soţul, prin iubirea ei, ea îl alimentează cu forţa voinţei. Spatele bărbatului este simbolul acestei forţe.

Doamnelor! Uitaţi-vă cu atenţie la spatele soţului dumneavoastră şi urmăriţi-vă sentimentele.

Dacă spatele lui este drept, puternic, frumos şi excitant, asta se datorează iubirii dumneavoastră. Dacă spatele este adus, slab şi bolnav, asta înseamnă că soţia nu-l iubeşte îndeajuns. Mângâiaţi această spinare, spălaţi-o şi cereţi-i iertare pentru suferinţa pe care i-aţi pricinuit-o. Iubiţi-o!

O femeie care îşi iubeşte soţul, nu va fi niciodată nevoită să-şi cheltuiască forţele pentru a face o muncă de

bărbat.

O femeie care îşi iubeşte soţul, vede lumea în culorile adevărate şi nu în tonuri şterse, aşa cum ne-am obişnuit.

O femeie care îşi iubeşte soţul, nu va fi niciodată nevoită să îndure privaţiuni, ea primeşte tot ce îşi doreşte.

Femeia care iubeşte are o calitate specială – nu are nevoie de lucruri inutile. Ea este posesoarea celei mai măreţe comori din lume – iubirea.

Femeia care îşi iubeşte soţul, se uneşte cu el într-un tot de nedesfăcut. Aţi auzit probabil de cupluri în care. La câteva zile sau săptămâni de la moartea soţiei, soţul părăseşte şi el această lume. Această femeie şi-a iubit soţul până la uitare de sine. Acest bărbat n-a avut niciodată nevoie să-şi tragă forţa din altă parte. Când izvorul iubirii a secat, omul a murit de sete.

Dacă femeia îşi iubeşte soţul, unitatea lor desăvârşită va atrage ceva asemănător – doar perfecţiunea. Adică au copii perfecţi şi sănătoşi, o viaţă sănătoasă şi perfectă. Perfecţiunea, după cum se ştie. Nu înseamnă numai lucruri bune, ci un echilibru în continuă mişcare şi perfecţionare a binelui şi a răului.

Copilul apare pe lume nu ca să iubească pe mama sau pe tata, ci pe mama şi pe tata. Dacă soţia îşi iubeşte soţul, soţul îşi iubeşte soţia şi, împreună, ei formează perfecţiunea. Acum poate să apară şi copilul ca să-i iubească pe amândoi şi pentru ca ei să-l poată iubi.

Părintele care îşi întreabă copilul: *Tu pe cine iubeşti mai mult, pe mama sau pe tata*?", îi traumatizează sufletul.

Când eu am ajuns la această înţelepciune, l-am întrebat direct pe un băiat de patru ani: „Ce *e mai bine, după părerea ta, când mama te iubeşte pe tine sau când îl iubeşte pe tata*?"

„*Pe tata*" – a răspuns el dintr-o suflare, fără să stea pe gânduri, şi şi-a aţintit privirea asupra mea cu o uimire neprefăcută: „*Cum se poate, tanti, să nu ştii un lucru atât de important*?" Şi chiar boala lui era pricinuită de spaima că *pe el nimeni nu-l iubeşte*. Copilul acesta era un veritabil purtător al binelui.

Am pus aceeaşi întrebare unor copii de vârste diferite. Cei mici aveau un singur răspuns clar – pe tata. Cei mai mărişori, care învăţaseră deja să se gândească la propriul avantaj, tăceau, dar în sufletul lor se dădea o luptă. După ce le-am sugerat răspunsul, au răsuflat uşuraţi. Copiii mari. Aflaţi în relaţii bune cu părinţii, răspundeau cel mai adesea: *„N-aş avea nimic împotrivă ca mama să-l iubească întâi pe tata*

Femeia modernă nu-şi iubeşte în primul rând soţul, pentru că nu ştie cât de bine este. Şi nici nu va afla atâta timp cât va considera că iubirea înseamnă să te culci cu el, să fii grijulie, să-i fii fidelă, să-ţi faci datoria şi celelalte.

Femeia modernă doreşte cu înfrigurare să fie iubită şi o iubeşte toată lumea. Frica... *Nimeni nit mă iubeşte*”, o obligă să facă cât mai mult bine cât mai multor oameni şi, deseori, ultimul pe listă este chiar propriul soţ...

Şi numai când soţul încetează să existe:

— Fizic – moare

— Familial – părăseşte familia

— Sexual – devine impotent, abia atunci bagă de seamă că obiectul despre care ea gândea că îi aparţine a dispărut.

Dacă măcar atunci şi-ar recunoaşte greşelile! Dar, de regulă, apare furia, acuzaţiile, regretul, setea de răzbunare şi toate celelalte. Rareori ea îşi recunoaşte greşelile. Femeia modernă luptă pentru locul ei în viaţă. Luptă tară să-şi aleagă mijloacele. S-ar putea să iasă victorioasă, dar câtă valoare mai are jubilaţia victoriei, dacă viaţa ei este o ruină. Soţul nu mai poate fi recucerit.

Această afirmaţie a mea provoacă reacţii diferite. Majoritatea femeilor sunt categorice: *Soţul este totuşi un om matur şi primeşte ce merită. Dacă nu, vina este a lui.* Să vă conving de contrariu, doamnelor, nu pot. Dar dacă vă gândiţi mai bine şi vreţi cu adevărat să cunoaşteţi iubirea sinceră a unui om adevărat, dorinţa dumneavoastră se va îndeplini. Şi abia atunci veţi fi de acord că v-am spus adevărul. Dacă femeia îşi iubeşte în primul rând soţul, pe tatăl copiilor săi, atunci copiii lor nu au cum să fie bolnavi.

Încercaţi să vă dezvoltaţi sentimentele, iată cum: reprezentaţi-l în minte pe soţul dumneavoastră, aşezaţi-l în suflet aşa cum vi l-aţi dori şi lăsaţi-l acolo pentru totdeauna. Dacă vă place să-l simţiţi alături, în mărime naturală, el va fi acolo nevăzut, dar perceptibil pentru dumneavoastră. De fiecare dată când vă veţi aminti de el. Să ştiţi că atunci el are nevoie de iubirea dumneavoastră, pentru că îi este greu. Veţi simţi un şuvoi cald de iubire care trece din inima dumneavoastră în inima lui şi veţi simţi că vă este bine. Anume în acel moment soţul şi-a amintit cu dragoste de dumneavoastră. Acum înţelegeţi de ce anume în acel moment.

S-a întâmplat să vină la cabinetul meu o femeie disperată. Cu copilul în braţe. Copilul îşi pierduse cunoştinţa şi avea convulsii. Medicina nu-l mai putea ajuta. Şi atunci am fost nevoită să recurg la o măsură ieşită din comun.

I-am spus: *„Copilul dumneavoastră este bolnav pentru că dumneavoastră nu-l mai iubiţi pe tatăl lui*: *îl urâţi pe acest om*. *Dacă acum, chiar aici, vă veţi da seama că aţi greşit şi veţi învăţa să-l iubiţi în primul rând pe tatăl copilului, chiar dacă sunteţi divorţaţi, copilul, va tia Ai*. *Dacă nu puteţi, copilul na va mai apuca ziua de mâine* Dumneavoastră ce aţi fi făcut în locul ei? Ea nu citise cărţile mele, nu avea cunoştinţe în domeniu şi totuşi mi-a ascultat sfatul. După câteva ore, convulsiile au încetat şi a doua zi am început să analizez în detaliu boala şi i-am dat de cap. Mama s-a dovedit a fi o femeie deşteaptă, a recunoscut că este o negativistă.

Dacă bărbaţii sunt înclinaţi să se folosească de povestirea mea pentru a arunca pe umerii femeii toate slăbiciunile, roate defectele şi insuccesele lor, greşesc. Greşiţi, dragii mei! Femeia poate să-l iubească foarte tare pe bărbatul ei, dar dacă el nu a primit educaţia cuvenită de la mama lui, dacă a moştenit frica *pe mine nimeni nu mă iubeşte* şi de aici un comportament plin de răutate faţă de sexul feminin, el nu va şti nici să-şi descopere fericirea şi nici să o obţină.

Fiul unei femei depravate, fără niciun rost, nu va şti să-şi înţeleagă soţia. Va vedea în soţie pe mama lui, ale cărei defecte le urăşte. Pentru a-şi îmbunătăţi viaţa, el va dori să-şi impună propria rânduială. De regulă, un astfel de bărbat nu are încredere în soţie. Se va amesteca în toate fleacurile şi n-o va lăsa să fie femeie şi, treptat, se va naşte în el gelozia.

Gelozia este măsura infidelităţii de care se foloseşte partea infidelă. Cu cât infidelitatea este mai mare, cu atât gelozia este mai puternică. A.cest sentiment este totdeauna reciproc, deşi, de regulă, cel puţin una dintre părţi nu recunoaşte. Tortura tacită, reciprocă, sfârşeşte, de obicei, printr-o bătălie cruntă şi prin distrugerea familiei, dacă cei doi soţi îndărătnici nu ştiu să se elibereze de propriul ego.

Dar, după cum se ştie. Bărbatul nu poate să trăiască fără femeie şi femeia fără bărbat. Şi aşa moare frumoasa iubire a femeii, fie că iubirea se duce, fie că se transformă în duşmănie. Un lucru este clar – soţul nu va avea parte de ea. Într-o astfel de situaţie, femeia poate să-şi corecteze viaţa de familie, doar dacă învaţă să gândească corect şi să aplice aceste cunoştinţe din tot sufletul.

Dacă ambii soţi preţuiesc familia şi sunt capabili să facă faţă, rezultatul nu va întârzia să apară. Cu cât criza este mai mică. Cu atât mai uşor se pot corecta greşelile.

Există şi bărbaţi care se folosesc de hărnicia şi de fidelitatea soţiei. Un bărbat a cărui mamă a fost indiferentă faţă de familie, a decăzut în desfrânare şi alcoolism, se comportă faţă de femei ca faţă de un obiect ce trebuie să fie umilit. Mama nu şi-a iubit nici soţul, nici copiii, nu i-a insuflat fiului sentimentul propriei demnităţi. Un om fără demnitate începe să-şi înece durerea sufletească în alcool şi să trăiască ca un parazit. Femeia care reuşeşte, prin iubirea ei, să reeduce un astfel de soţ trebuie să fie deosebit de puternică. Astfel de bărbaţi îşi caută o soţie pe care să o poată umili. Şi apoi, femeia asta vine la mine şi mă întreabă: *„De ce trebuie să suport?”* Dar, *„draga mea, nu tu l-ai luat de bărbat?”* – o întreb eu.

Şi, de regulă, această femeie nu este la prima căsătorie.

Cel care vrea să înfrângă încăpăţânarea celuilalt, poate să reuşească, dar prin asta şi-o înfrânge şi pe a lui. Cei doi s-au ales unul pe celălalt, sufletele lor i-au adus să fie împreună, dacă ambii au vrut să înveţe să trăiască unul prin celălalt. S-au dovedit a fi proşti, n-au învăţat şi acum viaţa îi învaţă pe ei. Dar mult mai aspru. Cine îşi schimbă partenerii în felul acesta, îşi va aminti categoric de primul dintre ei, regretându-şi prostia. Asta este lecţia vieţii. Şi cum fiecare vine în viaţa asta ca să înveţe acest adevăr înţelept, următorul partener îi va da posibilitatea să-şi însuşească şi mai bine lecţia de viaţă, dar deja la un nivel mult mai ridicat. Şi asta va continua până când forţele pentru escapade amoroase vor seca şi omul va trage nişte concluzii din suferinţele sale. Altfel, îl aşteaptă pieirea.

Goana după fericire este dorinţa unei străluciri aparente, voluptate momentană şi dobândirea unei experienţe superficiale de viaţă, lucru ce va fi plătit ulterior prin suferinţă. Dar. Cum se zice, dă-i Doamne omului mintea cea de pe urmă. Cine se căsătoreşte pentru bani, va suferi din cauza lor. Dar, dacă un om bogat se căsătoreşte din dragoste şi va continua să considere iubirea lucrul cel mai important din viaţă, el va deveni şi mai bogat. Bogăţia trebuie păstrată pentru că omul îi cunoaşte preţul.

În general, mulţi oameni nu sunt capabili de un sentiment profund pentru că părinţii şi părinţii părinţilor lor nu au ştiut să iubească. Au ştiut să-şi păstreze familia pentru a se îmbogăţi şi a-şi păstra bogăţia.

În ultima vreme, ocupându-mă de bolnavi, am văzut, prin ei. Pe părinţii, bunicii-bunicele, străbunicii – străbunicele lor şi mi s-a confirmat o concluzie tristă. Trebuie să recunosc că dacă printre 1.000 de persoane găsesc o singură bunică ce şi-a iubit soţul cu dragoste curată, desăvârşită, de om al lui Dumnezeu, sunt fericită. Mă bucur că am avut norocul să văd asta cu ochii mei.

Dragi soţii şi soţi! Ştiu că vă simţiţi jigniţi pentru că vă socoteaţi iubitori, dar, dacă mă credeţi, analizaţi-vă

lăuntric şi găsiţi greşelile care trebuie îndreptate. Dacă trupul dumneavoastră reacţionează prin însănătoşire. Înseamnă că v-aţi corectat cum trebuie greşelile. Daţi afară acel stres prin care învinovăţiţi pe alţii şi cereţi iertare trupului dumneavoastră pentru că prin cultivarea stresului i-aţi pricinuit multe suferinţe.

Mama care n-a ştiut să iubească familia soţului ei, se află în conflict cu copiii, pentru că Fără să fie conştienţi, aceştia o găsesc pe ea vinovată. Ei nu ştiu să exprime acest lucru, dar nervozitatea şi capriciile lor vorbesc de la sine. Câtă vreme familia este încă întreagă şi în certurile familiale predomină înjurăturile tatălui, copiii îl vor învinovăţi pe el. Dacă tatăl este prea moale şi cedează, va fi socotit vinovat tot el. Chiar şi copilul care nu-şi cunoaşte tatăl poate să-l urască, dar, de regulă, o urăşte şi pe mama sa. Dacă copilul este agresiv, părintele o merită. Faptul că părinţii nu vor să recunoască, este o altă treabă.

Dacă părintele la care a rămas copilul după destrămarea familiei intenţionează să-l transforme pe acesta în armă contra celuilalt, chiar dacă la început e posibil să-şi atingă scopul, el comite o crimă. Tatăl este spiritul copilului, mama este sufletul lui. Priviţi-vă din afară şi imaginaţi-vă că cineva rupe din dumneavoastră spiritul şi sufletul şi apoi, sub ameninţare, le ţine despărţite. Dar ele sunt spiritul şi sufletul dumneavoastră pe care le iubiţi atât de mult şi de dragul lor aţi apărut pe lume. Numai ele vă sunt trebuincioase şi doar avându-le pe amândouă puteţi fi în viaţă.

Spiritul este cel care merge înainte. Numai el este viaţa veşnică.

Sufletul hrăneşte spiritul. Viaţa fără suflet este un chin.

Dragi părinţi! Pe care dintre ele aţi fi de acord să le daţi?

Şi acum gândiţi-vă ce i-aţi făcut copilului dumneavoastră.

Tatăl sau mama care au părăsit această lume vin la copilul lor de câte ori doresc. Spiritul vine numai când este

nevoie de ajutor. Omul viu este însă nevoit să stea în faţa unor uşi închise. Exact în această situaţie se află şi spiritul sau sufletul copilului dumneavoastră... Şi dacă spuneţi că el însuşi nu vrea să vină. Mai gândiţi-vă la rolul pe care laţi jucat în distanţarea lui şi corectaţi-vă greşeala. Niciodată nu este vinovată doar o singură parte.

(*Eempeu din viaţă*

O fetiţă de 19 ani. O frumuseţe de fată, nu-şi văzuse tatăl de peste 10 ani şi şi-l imagina ca pe un monstru, pentru că aşa îl descriseseră ceilalţi. După ce s-a eliberat, prin multă perseverenţă, de acest stres, a simţit că trebuie să-şi caute tatăl şi l-a găsit.

„Am intrat în camera tatălui meu şi, ştiţi, am văzut un bărbat absolut obişnuit, mimai că arăta mai bătrân, era slăbit şi obosit. Am stat mult de vorbă. Închipuiţi-vă că cu tata am putut vorbi despre *iubire, dar cu mama – nu. La plecare, am simţit dorinţa să-l îmbrăţişez. L-am îmbrăţişat şi el a început să plângă... Tata*!*”* În timp ce îmi povestea, de fericire, fata nici nu a observat de câte ori a repetat cuvântul, *Tata*”!

Această fată s-a însănătoşit repede. Dar cea mai mare fericire pentru ea a fost faptul că a început să se uite la bărbaţi ca la nişte oameni. Înţelegea că nu ştie să se comporte cu un bărbat cum ar fi făcut-o o fată cu o viaţă normală de familie. A promis că va învăţa sârguincios. Dacă din familie lipseşte tatăl, fiica nu va şti să-i fie soţie soţului ei. Iar fiul rămas cu mama lui va deveni ca o femeie. Le lipseşte experienţa vieţii de familie.

Viaţa sufletească a bărbaţilor este mai fragilă. Fiul despărţit cu forţa de tatăl său se separă de spirit. Bărbatul trebuie să fie în viaţă un înaintemergător. Dar cum poate acest băieţaş să devină mergător? Conştiinţa lui nu este capabilă să se concentreze, el nu are scopuri în viaţă. Dacă el este în permanenţă dojenit, tristeţea lui iniţială se va transforma treptat în răutate şi în dorinţa de a se autoafirma, chiar şi pe partea rea.

Atunci când copilul este învăţat să-şi urască tatăl, este învăţat de fapt să-şi urască spiritul. Când este învăţat

să-şi urască mama, este învăţat să-şi urască sufletul.

Cine îşi urăşte tatăl, aceia urăşte sexul masculin. Cine îşi urăşte mama, urăşte sexul feminin.

Iubindu-şi tatăl, fiica învaţă să-şi iubească soţul. Fiul care îşi iubeşte mama învaţă să-şi iubească soţia.

Dacă fiica se supără pe mama sa, se va supăra în acelaşi timp pe sine. Dacă fiica îşi urăşte mama, automat ea se va urî pe sine şi va urî şi sexul feminin, întrucât mama sa este femeie.

Dacă fiul se supără pe tatăl său, se va supăra şi pe sine. Dacă îşi urăşte tatăl, automat se va urî şi pe sine şi va urî sexul masculin, întrucât tatăl său este bărbat.

Doamnelor! Cel mai bine ar fi să-i cereţi iertare soţului, să cereţi iertare copiilor; treceţi peste cruzimea soţului şi iubiţi-l din nou, chiar dacă nu mai este lângă dumneavoastră, Tatăl copiilor are nevoie de dragostea dumneavoastră sufletească, măcar în numele vieţii copiilor. O căsătorie distrusă nu mai poate fi refăcută, dar trebuie să vă înţelegeţi greşelile. Prin recunoaştere şi prin conştientizarea greşelii vine şi înţelegerea, ca şi cum lecţia ar fi fost deja învăţată.

Domnilor! Iertaţi-le pe mama şi pe soţia dumneavoastră că nu au ştiut să-şi îndeplinească cea mai importantă datorie din viaţa unei femei – să-şi iubească soţul. Iertăţile, pentru că femeia aşteaptă în primul rând iubire din partea bărbatului şi nu înţelege că, înainte de a putea da iubire, el trebuie să o fi primit. Oricum el îşi va cheltui forţa fizică, fără să ceară voie.

Copii! Iertaţi-le pe mama voastră şi pe bunicele voastre pentru greşelile lor. Dacă nu veţi face acest lucru, veţi suferi chiar voi, deoarece tatăl este spiritul vostru, iar mama – sufletul. Dacă în voi aceste două ipostaze sunt învrăjbite. Nu veţi putea merge înainte în viaţă şi nu veţi avea linişte sufletească.

Femeia care ştie să gândească corect. Îndreaptă greşelile făcute de mama sa şi de soacră.

Bărbatul care ştie să gândească corect, ştie să aştepte şi, pe partea lui, ştie să-şi ierte mama, soţia şi

soacra.

Bărbatul se înrăieşte numai atunci când nu poate avansa în viaţă. Nu poate merge înainte atunci când nu are forţă. Izvorul forţei se află exact în inima femeii.

Când femeia şi bărbatul se căsătoresc şi bărbatul începe imediat să se poarte urât cu ea, conform educaţiei primite de acasă, inima femeii se va închide pentru totdeauna. Şi aceşti oameni nu se vor putea înţelege niciodată la nivelul iubirii. Dacă rămân totuşi împreună, nu le rămâne decât munca. Este oare suficient? Asta este o altă problemă. Să le vorbeşti amândurora despre iubire este inutil. Cu fiecare în parte ar fi posibil. Cine neagă esenţa energetică a belii, adică faptul că este condiţionată de diversele forme de stres, acela nu se va putea face bine.

(*Ei* (*empfu din viaţă*

Un bărbat în jur de 50 de ani a venit la cabinet cu soţia lui care avea mari dureri de cap ce o chinuiau fără întrerupere. Femeia citise cartea mea, soţul doar o frunzărise şi nu era de acord cu ce scrisesem eu pentru că el înţelesese că omul se îmbolnăveşte numai pentru că nu este bun. Pe măsură ce asculta conversaţia dintre mine şi soţia lui se înroşea tot mai tare la faţă. Nu ştia, evident, că eu îi văd gândurile şi chiar dacă ar fi ştiut n-ar fi crezut.

Femeia era de acord cu ce spuneam şi îl privea cu circumspecţie. Ostilitatea faţă de el era evidentă. Cumva mi-am dat seama că urmează o ieşire explozivă din partea lui, dar nu m-am aşteptat la un asemenea uragan de la un om care se respectă pe sine. Începuse să urle cu o asemenea furie, încât femeii i-au ţâşnit lacrimile, iar mie era să-mi plesnească stetoscopul... *Ce frică*? *Ce răutate*? *Eu am cea mai bună soţie din lume*. *Puteţi dumneavoastră să munciţi cât munceşte ea*? *Adică toţi oamenii răi sunt sănătoşi şi numai ăia buni se îmbolnăvesc*? *Şi le mai şi spuneţi că sunt răi*!”

Marea iubire a acestui om pentru soţia sa îi producea ei o asemenea durere încât ar fi preferat să moară. Dar, oare, nu şi-l alesese ea de soţ şi nu ea rămăsese cu lecţiile de viaţă neînvăţate? Bărbatul se hrănea cu energia acestei

femei înspăimântate. Ce nu obţinea cu binele, lua cu japca. Fără să-şi dea seama, el era un vampir. Dacă soţia lui ar fi ştiut să se elibereze mai devreme de frica – *pe mine nimeni nu mă iubeşte*, ar fi devenit mai puternică şi atunci soţul nu ar mai fi avut tendinţa să conducă el în familie. Ea nu şi-ar mai fi închis iubirea cu cheia şi el ar fi devenit cu adevărat puternic. Acum, acest om nestăpânit şi fără minte a devenit periculos, rămânând slab şi vulnerabil în sufletul lui. A fost de-ajuns un cuvânt imprudent şi el a şi luat foc.

Dacă ar fi văzut cât de uşurată a răsuflat soţia lui şi cum şi-a luat o înfăţişare demnă după ce el a trântit uşa la plecare! Sentimentul numit iubire le-a provocat amândurora multă durere pentru că nu au ştiut să se înţeleagă nici fiecare pe sine, niciunul pe celălalt. Să se ajute între ei – nici vorbă. E bine că femeia şi-a păstrat dorinţa de a ierta, dorinţa de a iubi.

Dacă omul acesta ar fi ştiut că prin agresivitate îşi maschează sentimentul de vinovăţie, spaimele şi o răutate cu mult mai periculoasă decât cea care a ţâşnit în afară prin cuvinte, ar fi vorbit altfel.

Dacă un om care a ştiut să extragă o lecţie dintr-un divorţ ştie să-şi vadă şi propriile greşeli – care au făcut să iasă la iveală şi răul din partenerul său – el va şti să evalueze corect toate aspectele situaţiei. Un astfel de om nu va începe să-şi urască fosta soţie şi va intra mult mai înţelept într-o nouă căsnicie. Vechile greşeli nu vor mai fi repetate.

Cei care continuă să-şi urască consoarta de care tocmai s-a despărţit, nu va fi fericit până nu-şi va înţelege greşelile. S-ar putea recăsători cu cea mai paşnică persoană din lume şi brusc se va certa şi cu ea pentru că ştie să-şi fabrice suferinţe. Ca să se justifice va spune: *„Cum de îşi permit să-mi facă aşa ceva1”* E un pic de adevăr aici, chiar nu trebuie să permiteţi să vi se producă suferinţe dar, din păcate, în afirmaţia lui se simte acuzaţia la adresa celuilalt. Pe neobservate el va începe să acumuleze o răutate care îl va distruge şi pe el şi pe copiii săi.

Cunosc o femeie care este capabilă să-i transforme în alcoolici pe toţi bărbaţii care îşi leagă soarta de a ei. Parcă ar fi piatra de încercare pentru bărbaţii slabi, ocoliţi de iubire. Nu duce lipsă de bărbaţi, dar printre ei nu se prea întâlnesc oameni care să se respecte pe sine. Ea arată foarte bine, este bună – un adevărat înger după părerea multora – dar niciunul dintre alcoolici nu a devenit anti-alcoolic graţie în Urii ei. Frica... *Nimeni nu mă* iubeştes-a transformat demult în răutate şi i-a secămit forţele sufleteşti. Răutatea venită prin transfer de la mama ei, mascată în iubire pentru bărbaţi, s-a întors împotriva bărbaţilor spre a-i distruge. Prima victimă este portofelul bărbatului, a doua – bărbatul însuşi, femeia fiind mult mai rezistentă. Nici ea. Nici bărbaţii nu gândesc aşa. Mai bine spus. Nu gândesc deloc.

Părinţii soţilor şi soţiilor

Aici este locul să vorbim despre socri şi soacre.

Ne-am lămurit că mama – femeia – este cea al cărei izvor sufletesc îl hrăneşte pe soţ şi pe fiu. Dacă n-ar fi aşa, nu ar mai supravieţui niciun bărbat. Când fiul se va căsători, el îşi va alege o soţie care să semene cu mama lui. Asta se întâmplă dacă fiul nu a învăţat încă lecţiile primite de la mama sa şi vrea să mai înveţe. Dacă una dintre trăsăturile de caracter ale mamei lui este extrem de negativă, atunci el îşi va alege o soţie care să fie opusul mamei. Dar, o va aprecia comparând-o cu mama sa.

Dacă mama nu-şi iubeşte soţul, dacă are o părere negativă despre sexul masculin, atunci şi fiul va fi lipsit de iubire. Când mama este îngrijorată în legătură cu căsătoria fiului ei, asta înseamnă, în esenţă, că ea are un sentiment de vinovăţie faţă de fiu. Întrucât mama nu-şi vede greşelile, având sentimentul de vinovăţie, începe şi ea să învinuiască pe alţii. Şi uite aşa nora este vinovată pentru că nu este potrivită pentru fiul ei. Că nu-i iubeşte fiul şi alte o mie de motive. Fără să înţeleagă că nora este copia ei mai tânără.

Dacă nora este isteaţă, va pricepe despre ce este vorba, iar dacă ştie să gândească cu adevărat, o va ierta pe

soacra ei că nu ştie să-şi iubească fiul astfel încât, să aibă inima uşoară. Se va ierta şi pe sine pentru că nu a respins învinuirile soacrei sale şi va cere iertare şi propriului trup căruia i-a pricinuit suferinţă prin toate acestea.

O noră inteligentă trebuie să ştie că, dacă ea îşi iubeşte cu adevărat soţul, toate celelalte defecte anterioare, inclusiv defectele soacrei, vor fi compensate. Nora care a găsit la soacră măcar o singură parte bună şi o preţuieşte sincer şi de aceea o şi respectă, va avea parte de un soţ liniştit.

Bineînţeles că, având o asemenea noră, sentimentul de vinovăţie al soacrei va fi puternic şi, dacă ea nu va şti să-şi înţeleagă propria persoană, va începe s-o invidieze pe noră fiindcă ea îşi iubeşte atât de mult fiul, iar el nu mai vede nimic în afară de soţie. Nici măcar pe propria lui mamă! Un om gelos nu este capabil să se bucure de fericirea celorlalţi. Iertaţi-o. Dragă soacră! Eliberează-te de gelozie, pentru că gelozia înseamnă duşmănie şi ea atrage după sine cancerul. Bucură-te că fiul tău a avut noroc, că a avut parte de o soţie bună. Pentru că soţia se alege după modelul mamei…

Când soacra se ceartă cu nora, fiul se va supăra, fără să vrea, pe soţia sa, pentru că soacra este sufletul fiului. De aici şi părerea femeilor că soţul ia partea mamei lui şi că nu-şi preţuieşte soţia. În realitate, fiul încearcă intuitiv să o liniştească pe mama sa – sufletul său – pentru ca să poată trăi normal cu soţia. De obicei, ambele femei vor ca acest bărbat să fie numai al lor şi atunci îl pierd. El îşi va căuta în altă parte un loc mai liniştit. Deseori, aceste căutări se lungesc exagerat de mult şi atunci următoarea aşa-zisă noră va fi o străină pentru soacră: nici nu apuci să te cerţi cu ea şi la orizont apare o altă noră.

Dragi soacre! Dacă într-adevăr vă iubiţi fiii, lăsaţi la o parte acuzaţiile şi gelozia – prin asta nu faceţi decât să distrugeţi familia fiului dumneavoastră. Dacă veţi învăţa să vă iubiţi nora ca pe propria fiică, îl veţi face fericit pe fiul dumneavoastră. Dar, pentru asta trebuie să vă schimbaţi chiar dumneavoastră, nu s-o schimbaţi pe noră. Să nu

confundaţi cauza cu efectul. Iertaţi-vă una pe alta, dacă vreţi ca acest bărbat să devină mai puternic, mai curajos şi mai sănătos.

Femeia care nu-şi iubeşte soţul şi îl ţine sub papuc îşi dirijează dragostea, de obicei, spre fiu. Fiul devine totul pentru ea, mai ales dacă este unicul copil. El devine întruchiparea întregului sex masculin căruia ea nu i-a dăruit iubire. Iubirea pentru fiu îi dă aripi. Dar, într-o bună zi copilul devine matur şi apare o fată care îi răpeşte dragostea. Se poate suporta aşa ceva? Nu cred, pentru că soacra a încetat demult să fie doar mama lui, acum îi este prietenă şi „prieten". Din acest cerc de relaţii îl exclude pe tată, care nici el nu şi-a educat băiatul să fie bărbat şi chiar băiatul îl socoteşte a fi un tată rău pentru că nu şuşoteşte complice cu băieţelul lui cuminte. Mama care n-a ştiut să rămână mamă îl face pe copil nefericit şi pe urmă o învinovăţeşte pe noră.

Relaţiile dintre cuscre (mama băiatului şi mama fetei) este o altă poveste. Ambele sunt sufletul copiilor lor. Chiar dacă mama nu suflă niciun cuvânt rău despre soacra băiatului ei sau soacra fetei ei, dar în suflet o ponegreşte, relaţiile dintre copii vor fi încordate. Ambele se ambalează fără niciun motiv. Stresul ajunge la amândouă la cota maximă şi ambele găsesc un bun pretext să spună: *„Ţi-am spus ea să nu te însori (măriţi) cu ea (cu el)! Uite din ce familie el*

Exempleu din viaţă

Unui băiat de 10 ani i s-a descoperit o tumoare în emisfera dreaptă a creierului. După iradiere a urmat chimioterapia. Să încerce părinţii să-şi îndrepte greşelile? Nici vorbă! Ambii erau obosiţi şi indiferenţi. Ei considerau normal ca medicina să le vindece fiul. E treaba medicilor. Este uluitoare această opinie simplistă.

L-am întrebat pe tatăl copilului cum se împacă mama lui cu nora, pentru că am văzut că duşmănia dintre cele două femei a dus la cancer. Aşa cum am bănuit, tatăl copilului a ascuns adevărul sau nu a vrut să-l ştie. Mi-a răspuns că relaţiile sunt excelente. În fond copilaşul îşi

alesese el însuşi aceşti părinţi. Am avut impresia că eu eram singura care încercam să schimb situaţia şi să ridic vălul de pe această taină.

Problema cu cuscrii (tatăl băiatului şi tatăl fetei) nu este atât de actuală, întrucât adevăraţii bărbaţi nu au obiceiul să se amestece în viaţa altora. Din păcate, creşte numărul bărbaţilor care s-au blocat ia nivelul emoţiilor. Sensul vieţii la bărbaţi este mişcarea. Dacă tatăl băiatului sau al fetei nu şi-au realizat idealurile, deşi poate s-au străduit, tatăl fetei va fi deosebit de sever cu ginerele său. Fără să înţeleagă că fata lui şi-a ales bărbatul după modelul lui. Tatăl poate să înceapă să fie gelos şi să devină o sperietoare pentru ginerele de acum şi pentru următorul.

Voi da un exemplu de relaţii dintre un socru şi o noră.

<*Ei (emp [u din viaţă*

Un socru grav bolnav de 20 de ani şi-a aşezat tânăra noră pe genunchi în văzul tuturor şi, fără să se jeneze, a îmbrăţişat-o şi a spus: „*Ce noroc am avut*! *Fiul meu mi-a dăruit o fiică*!” Îi era recunoscător nurorii sale pentru iubirea faţă de el. Şi ea se simţea bine cu doi taţi. Ea a început să-i spună socrului – tată şi soacrei – mamă. Nu i-a stat în gât să le spună mamă şi tată. Fără să fie conştientă, prin aceste cuvinte fermecate ea a găsit cheia secretă pentru comunicare.

Între timp socrul s-a însănătoşit inexplicabil. A căpătat o neobişnuită putere de muncă şi răbdare. Acum el se hrănea şi cu iubirea sufletească a celeilalte femei – nora lui.

Iubirea şi respectul faţă de soacră au început într-un moment greu când soacra a consolat-o pe noră spunându-i: „*Cine ştie, poate tot răul este spre bine* Aceste cuvinte au ajutat-o pe noră să-şi înţeleagă soacra. Câtă lume n-ar reuşi să evite momentele de criză dacă n-ar fi tentată să arunce vina pe alţii...

De obicei, un cuvânt de ocară de-al mamei este considerat ceva normal, dar cca. Mai mică observaţie din partea soacrei este ca o palmă. Cine se va elibera de prejudecăţi, se va simţi agreabil şi în compania părinţilor

soţului.

Problema soacrei şi ginerelui nu este nici ea atât de acută. O soacră tipică modernă îşi preţuieşte ginerele în primul rând după starea materială şi apoi după hărnicia acestuia. Dar e suficient un prim conflict şi biata, nefericita soacră nu mai poate fi consolată. Soacra este sufletul soţiei. Duşmănia soacrei faţă de ginere se transmite fiicei chiar şi atunci când ea habar nu are de acest conflict.

Starea de încordare între soţie şi soţ este oglinda ambelor perechi de părinţi. Cine se eliberează prin iertare de toate tipurile de stres, acela nu-şi va atrage nici duşmănia părinţilor soţului sau soţiei, nici duşmănia ginerelui sau nurorii. Nici nu va mai simţi nevoia să se amestece în viaţa altora. Dacă părinţii se vor elibera de simţul de proprietate asupra copilului, copilul nu va putea fi nici jignit, nici umilit. În felul acesta, dacă ambele părţi se vor ocupa de propriile greşeli şi de corectarea lor, totul va fi bine.

Indiferent ce relaţii există între cele două generaţii, să ştiţi că dacă vedeţi greşeala numai la alţii, aceasta este greşeala dumneavoastră. Cel care se năpusteşte asupra celorlalţi se află chiar el sub nuterea răului. Corectarea răului i /.

trebuie începută cu sine, cu eliberarea de gânduri rele şi nu cu vânarea greşelilor altora.

S-ar putea ca pe unii să-i supere cuvintele mele şi să-mi replice imediat: *„C.um să mă bucur dacă cineva se leagă de mine, mă înjură, mă calomniază şi mă umileşte*!”

Nu trebuie să vă bucuraţi. Numai un handicapat se bucură indiferent de situaţie. Dar să nu vă fie frică şi să nu fiţi duşmănoşi atunci când aveţi de-a face cu persoane cicălitoare. Certăreţe şi rău intenţionate. Iertaţi-vă aceste stresuri. Eliberaţi-vă de frica – *„nimic nu este aşa cum aş vrea eu*”, Aflaţi că asta este lecţia dumneavoastră de viaţă pe care singuri aţi atras-o. Din moment ce aţi apărut pe lume ca să trăiţi, aţi apărut şi ca să învăţaţi. Dacă v-aţi ales consoarta, v-aţi căsătorit în acelaşi timp cu spiritul şi sufletul ei – socrul sau soacra.

Analizând vieţile anterioare se poate trage concluzia că cine suferă în viaţa asta, în vieţile anterioare a pricinuit chiar el aceleaşi suferinţe care acum au căzut pe capul lui. Cine n-a avut minte atunci, acum a apărut ca să înveţe, dar pe post de victimă. Lecţiile acestea şi le alege chiar spiritul, adică noi înşine. Dacă vor fi învăţate, suferinţele vor înceta.

<*Exempleu din viaţă*

O mamă se plângea că fiul ei slăbeşte continuu. Fiul era îndrăgostit şi îşi irosea timpul, forţele şi banii cu o fată care nici nu voia să audă de căsătorie. Ea voia să ne independentă. Zicea că este o persoană normală, modernă. Voia să ia tot ce se poate de la viaţă. Mama lui îl hrănea, îl spăla, dar nu îndrăznea să-i spună nimic. Chiar şi aşa băiatul ajunsese stors ca o lămâie.

Dragă mamă! Dumneavoastră aţi preţuit totdeauna, mai presus de orice, situaţia materială. Vă plac banii şi lucrurile frumoase. Dar nici dumneavoastră nu v-aţi iubit soţul în aşa fel ca el să poată deveni mai bărbat. Pentru dumneavoastră soţul înseamnă un automat care vă asigură bunăstarea şi totuşi regretaţi că nu v-aţi măritat cu unul şi mai bogat Fiul dumneavoastră este continuatorul vieţii tatălui său şi nu se gândeşte la mai mult. Băieţii îşi aleg soţia după cian este mama lor. Fata fiului dumneavoastră este reducţia mărită a persoanei dumneavoastră. Plătind tributul modei zilei, ea declară că vrea să fie independentă, iară să înţeleagă ce înseamnă asta. Dacă v-aţi fi înţeles greşeala, băiatul dumneavoastră ar fi fost scutit de suferinţe.

Nu aţi vorbit niciodată cu el despre viaţă, despre oameni, eraţi totdeauna ocupată cu treburi mai importante. Dacă aţi vrea să îndreptaţi această greşeală acum, când s-a mai adăugat şi o umbră de acuzaţie şi băiatul nu vrea să vă mai asculte, să ştiţi că vremea poveţelor a trecut. Acum el trebuie să treacă prin suferinţă pentru a învăţa să tragă concluziile cuvenite.

Chinul dumneavoastră sufletesc vorbeşte despre greşelile pe care le-aţi făcut. Vă puteţi ajuta fiul cerându-i

iertare că l-aţi privat de sfaturile materne şi prin asta aţi atras asupra lui necazurile de acum. Iertaţi-vă şi pe dumneavoastră şi cereţi iertare trupului pentru sentimentul de vinovăţie. Acesta i-a dăunat fiului dumneavoastră.

Dacă iertarea vine din toată inima, fiul dumneavoastră se va schimba el singur sau dumneavoastră veţi simţi că acum aveţi dreptul să-l povăţuiţi. În acest caz, fata asta care a apărut în această viaţă numai ca să consume şi să plătească cu propriul trup diversele servicii, va dispărea din viaţa lui. Şi o va face astfel încât nimeni nu va suferi pentru că, datorită transformării dumneavoastră, se va schimba şi el. Şi asta fără chinuri sufleteşti. Dacă el nu vrea să vă asculte, înseamnă că dumneavoastră încă nu v-aţi îndreptat greşelile. Doar vi s-a părut.

Nu uitaţi – fiul este ca dumneavoastră pentru că l-aţi obligat să fie aşa, iar acum vreţi să-l forţaţi din nou, să-l faceţi altfel. Şi iarăşi din considerente personale – pentru ca greşelile proprii să nu doară prea tare şi ca să nu vă arate lumea cu degetul.

Despre sensul nonsensului

Viaţa este mişcare în viitor. Dacă omul nu ştie să trăiască, se opreşte din drum. Câtă vreme omenirea s-a mişcat pe drumul acumulării de bunuri materiale, dificultăţile au putut fi depăşite prin voinţă. Cei care şi-au dezvoltat forţa fizică, au fost cei mai puternici. Oamenii de artă – emoţionali, n-au rezistat în această cursă. Dar vremurile se schimbă.

Viaţa se află la o altă cotitură, tot mai evidentă. Spaima în faţa necunoscutului a împărţit omenirea în două tabere: cei care se salvează prin spiritualitate şi cei condam-A

naţi la pieire. Înainte de pieire oamenii plâng după vremurile de altă dată şi le blamează pe cele noi.

Când au loc evenimente, mărunte oamenii se văicăresc, la evenimente importante devin răi? duşmănoşi. Văicăreala se transformă totdeauna în urlet de durere.

Când se văicăreşte o femeie – treburile mărunte îşi încetinesemersul.

Când bărbatul se văicăreşte – se opreşte viaţa.

În vremurile de criză, ca acum, văicăreala bărbatului este periculoasă atât pentru el însuşi, cât şi pentru copii, aceştia fiind spiritul său. Văicăreala duce totdeauna la nonsens.

Când se află în impas, un om care nu gândeşte corect începe să se văicărească, în gând sau prin cuvinte, caută vinovaţi şi nu se mai poate opri nicicum. Dacă la mijlocul secolului se întâmpla acest lucru mai rar. Acum fenomenul a devenit de masă. Această stare de inutilitate, de apatie şi depresie a primit o denumire expresivă:

Sindromul de extenuare.

În esenţă este vorba despre răutatea care îl distruge sufleteşte pe om: răutatea că *„n-am realizat ce mi-am dorit”* sau, *Nimic nu e aşa cam aş fi vrut”*. Omul este condamnat la abandon.

Este teribil de trist când omul începe să se extenueze încă din copilărie şi ne mai văzând frumuseţea vieţii, trăieşte pentru a muri. Dar este şi asta o lecţie de viaţă. Cine îşi alege la naştere o situaţie de criză, acela are nevoie de o lecţie critică. El şi-a ales părinţii care îi dau această posibilitate.

Cine simte că i s-a furişat în suflet senzaţia de nonsens, să ştie că trebuie să caute *sensul nonsensului*

Orice situaţie te învaţă câte ceva, dar la modul dureros. Asta înseamnă că înveţi cel mai lesne din situaţiile extreme. Nonsensul este senzaţia de pustiire totală. Dragă omule! Rătăcirea ta este sumum din tot ce era posibil.

Nonsensul vine să vă înveţe că în spatele aparenţei că nu gândiţi şi că nu găsiţi o cale de ieşire se ascund de fapt gânduri măreţe.

Nonsensul apare pentru a vă da şansa să descoperiţi posibilităţile uriaşe pe care viaţa vi le oferă.

Orice întreg are doi poli. Polul negativ este nonsensul. Cum apare un obstacol vă şi grăbiţi să-l numiţi

nonsens.

A.

Staţi în faţa cortinei şi nu ştiţi să o trageţi. În spatele ei se află scena unde stau aliniate uriaşe posibilităţi pentru viaţa dumneavoastră.

Veţi înţelege că ea există atunci când vă veţi despărţi de senzaţia de inutilitate ce vi s-a furişat în suflet. Cereţi-i iertare pentru că Neştiind să gândiţi, aţi lăsat-o să ajungă la dimensiuni care ameninţă să vă distrugă. Nu sunteţi conştient că ea a apărut ca să dea vieţii dumneavoastră sensul cel mai înalt.

Senzaţia de inutilitate (nonsens) este una din formele cele mai complicate de stres. Ea nu apare brusc, nu este însoţită de un torent de emoţii, ea este tăcută pentru că de aceea este inutilitate. Cereţi-i iertare din toată inima că aţi ţinut-o captivă şi veţi descoperi sensul ei profund. În realitate, în spatele ei se află insatisfacţia, cauza acesteia fiind sentimentul de vinovăţie.

Indiferenţa dumneavoastră va fi înlocuită de bucuria de a vă mişca, de a acţiona, de a trăi. Veţi simţi că sunteţi necesari, necesari sie şi prin sine – necesari celorlalţi. Veţi simţi cum contururile corpului dumneavoastră vor dispărea şi se va produce contopirea cu Unitatea Supremă. Este un sentiment special, sentimentul că ai dobândit măreţie şi demnitate, sentimentul că fiinţezi.

Iertaţi-vă că aţi permis senzaţiei de inutilitate să se apropie de dumneavoastră. Cereţi iertare trupului dumneavoastră că prin asta aţi atras sindromul de supraardere – ceea ce înseamnă moarte pentru corp – înainte de a vă însuşi lecţiile de viaţă necesare. Cereţi-i iertare că n-aţi înţeles că atâta timp cât trupul trăieşte mai sunteţi încă iubit. Căutaţi persoana care vă iubeşte, ea există.

Dragii mei, n-aţi înţeles că dacă nu există iubire, nu există nici trup. Aveţi deja trupul, se vor adăuga şi celelalte, dacă veţi acţiona cu cap. Ispititorul dumneavoastră – mintea – vă face sufletul bolnav, vă blochează calea spre iubire pentru ca răscumpărând răul

să dobândiţi valoare proprie.

Mintea îl poate duce pe om la boală. Mintea are doi poli – unul spiritual şi unul fizic. Echilibrul lor este raţiunea, înţelepciunea. Materialismul a umflat rolul minţii fizice până la limita maximă şi a încercat să nege spiritul. Rezultatul a fost nonsensul. Nonsens înseamnă să trăieşti în bogăţie şi să mori de inutilitate.

Trece pe stradă un sărăntoc slăbănog şi urăşte vila luxoasă în care nu are acces. Din vilă iese un bogătan bine hrănit şi îl invidiază pe sărăntoc pentru libertatea lui. El tremură pentru bogăţia lui. Niciunul, nici celălalt nu văd binele din spatele răului. Niciunul nu şi-a învăţat lecţiile de viaţă. Nu au căutat sensul vieţii, au căutat bogăţia. Sărăntocului îi este mai uşor. El trebuie să se elibereze de stresuri. Bogătaşului îi este mai greu. El trebuie să se elibereze de jugul bogăţiei sale şi să o facă şi corect.

Din punct de vedere al esenţei Universului, viaţa fără spirit înseamnă nonsens, stagnare şi pieire la nivel fizic. Şi totuşi viaţa nu se opreşte, pentru că după fiecare moarte urmează renaşterea.

Cine înţelege natura crizei omului modern, va trăi şi în viitor. El tinde spre viitor ştiind că după râu vine şi binele. Cine nu va şti să scape de senzaţia de inutilitate, va intra în noua galaxie pe poarta morţii. Trupul nostru este muritor, dar fiecare dintre noi este capabil să evite o moarte prematură.

Pe cel care va găsi sensul nonsensului moartea fizică nu-l va ameninţa prea curând. În noua galaxie, viaţa omenească este mult mai lungă. De aceea merită să lucrăm mai intens asupra gândurilor noastre.

Cine crede că acolo chinurile vor fi şi mai mari, se înşală. Acolo nu vor mai fi suferinţe fizice, deoarece, prin creşterea raţiunii, corpul nostru va fi guvernat de idei. Pe măsură ce va fi necesar vom începe să schimbăm materia cu ajutorul ideilor.

Răutatea iraţionala

Am vorbit mult despre răutate, cum apare ea şi cum poate distruge. Şi totuşi se întâmplă destul de frecvent să

mi se ceară ajutorul de către persoane care simt nevoia să înţeleagă mai profund sensul răutăţii.

Sunt la fel de derutaţi şi cei care trăiesc sub imperiul spaimelor şi se consideră răi şi duşmănoşi, dar de teamă nici nu îndrăznesc să se supere, şi cei care detestă laşitatea, inclusiv pe a lor. Numai că nu o numesc răutate. Chipurile, ei vor să educe curajul, pe al lor şi pe al altora.

„Eu nu urăsc, dar alţii mă urăsc pe mine11 – spune o persoană care se amestecă tot timpul în viaţa altora. O face prin fapte, prin cuvinte şi prin gânduri. Nu vrea să înţeleagă că chiar şi din propoziţia pe care am citat-o transpare o învinuire – şi asta este tot răutate – şi un ton iritat care înseamnă răutate multiplicată. Persoana respectivă poate să nege, dar esenţa nu se schimbă.

Cauza şi efectul vieţii este iubirea. Când omul se teme că *nimeni nu-l iubeşte*, fluxul de energie a iubirii se loveşte de un zid. Fără iubire viaţa încetează. Pe măsură ce frica creşte se înmulţesc şi insuccesele, pentru că omul le atrage prin frica lui. Pentru ca viaţa să poată continua, cel ce suferă începe să lupte pentru a înlătura obstacolul. Lupta presupune întotdeauna răutate. Sparge el, omul, zidul fricii, dar acesta devine tot mai gros, fiindcă frica nu poate fi înfrântă în felul acesta. Abia că se intensifică răutatea.

Răutatea este reacţia inconştientă ia absenţa iubirii, indiferent ce înţelege omul prin iubire.

Răutatea îşi are izvorul în frica – *nimeni nu mă iubeşte*. Mulţi neagă că s-ar teme. Întrucât:

— Au fost foarte alintaţi încă de când erau copii, iar ulterior de soţ sau soţie. Ei îşi ascund formele negative de stres în spatele unei bunătăţi aparente. O astfel de persoană nu înţelege ce vrea de la viaţă, ce îi trebuie, de ce simte o greutate în cap şi de ce îl doare capul. S-a obişnuit ca alţii să facă totul pentru el Nu este conştient de faptul că, dacă el nu depune eforturi, spiritul său va fi ca un tovarăş de drum care s-a oprit în loc şi asta îl nelinişteşte în legătură cu viitorul. Viitorul este clar pentru cine a realizat mult prin forţe proprii, indiferent de sex.

Femeia care îşi iubeşte soţul nu va rămâne singură pe lume;

— Le-a fost foarte frică să recunoască această spaimă. *Chiar dacă voi suferi, tot na recunosc*. Această spaimă o au mai ales bărbaţii. Deoarece viaţa bărbaţilor depinde de soţiile lor, cei sensibili sunt foarte vulnerabili în legătură cu tot ce priveşte soţia. Nu sunt capabili nici măcar să asculte o discuţie pe o temă generală, pentru că se tem ca nu cumva să fie rănită demnitatea soţiei lor. Temerile lor s-au transformat demult într-o permanentă iritare, pe care însă ei refuză să o numească răutate. *Ei sunt apărătorii celor slabi şi să nu-i treacă cuiva prin cap să caute să le schimbe părerea, mai ales la maturitate*. Ei nu pricep că atrag asupra lor exact lucrul de care se tem;

— La ei, frica – *nimeni nu mă iubeşte* s-a transformat demult în răutate şi adevăratele sentimente au fost înmormântate. Poate că la părinţii lor frica aceasta a fost atât de puternică încât sub aparenţa indiferenţei s-a transformat în negarea iubirii. *„N-am nevoie de iubire, important e să fiu lăsat în pace. Important e ca treaba să meargă şi lumea să mă respecte”*, declară ei cu mândrie. Şi-au făcut rost de un tovarăş de viaţă după propriul lor chip şi în existenţa lor temă se îndreaptă încet, dar sigur, spre moarte, neputând să înţeleagă ce anume îi trebuie trupului în viaţa lor.

Este foarte greu să descoperi esenţa interioară a unor astfel de oameni. Ei sunt dintre aceia care cred că merită cu prisosinţă iubirea. *Au făcut în viaţă atâtea lucruri bune, încât toată lumea îi iubeşte pentru că au făcut atâta bine*. Sau sunt iubiţi de soţ, soţie pentru că *am făcut atâta bine pentru ea (el) încât nu se poate să nu mă iubească*. Aceşti oameni nu pot să înţeleagă că a face (a munci) nu înseamnă a iubi.

Iubirea este forţa necesară pentru a face. Pentru om munca este un mijloc de a învăţa.

Iubirea este totul, iubirea este Dumnezeu. Munca este doar muncă.

Un astfel de om nu se va lecui de bolile lui până când

nu va înţelege acest lucru. Dar el nu este de acord – s-o facă altcineva pentru el! Şi, după o logică stranie, să facă taman acela pentru care el n-a făcut nimic bun. Eu, de exemplu.

Un astfel de om poate părea chiar echilibrat, dar pe cel care trăieşte alături de el îl paşte secătuirea tuturor forţelor. Cu cea mai bună intenţie, el conduce, el dă indicaţii, lipsindu-l pe celălalt de posibilitatea de a fi el însuşi. Soţul sau soţia supergrijulii, care se amestecă permanent unul în treaba celuilalt, pot părea la început, pentru un observator străin, o pereche ideală, dar după câteva ore comunicarea cu ei devine insuportabilă pentru un om de acţiune. Aceştia se extenuează reciproc, pe ei şi pe alţii. Cine ignoră rolul dat lui prin apartenenţa la un sex, se condamnă el însuşi la suferinţă.

Trebuie să învăţăm că în viaţă totul are doi poli, chiar şi iubirea.

Poate să-şi conducă viaţa cel care ştie să gândească şi nu cei care a absolvit strălucit o facultate şi se laudă cu asta. Persoana cu studii superioare care nu înţelege că viaţa materială este doar o părticică din viaţa spirituală, poate să meargă ani în şir contra curentului gândind despre sine că este onest şi cu principii, harnic şi inteligent. Dar într-o bună zi picioarele lui vor refuza să se mai mişte pe drumul pe care mintea lui de materialist îi porunceşte să meargă. Drumul ca atare nu este greşit, dar sunt greşite mijloacele. Dacă va lupta cu duşmănie cu greutăţile vieţii, perdantul va fi propriul trup. Nu-i vor mai fi de folos nici medicamentele, nici bisturiul. În viaţă totul trebuie făcut cum trebuie, inclusiv depăşirea dificultăţilor, altfel va suferi înainte de toate omul însuşi.

Exemphi din viaţă

A venit la cabinet un om cu prostata grav bolnavă. Urinarea se făcea cu foarte mare dificultate. Medicina nu-l mai putea ajuta. Am încercat să văd care este cauza bolii, adică pietricica ce a provocat avalanşa. Şi am văzut nişte hamuri vechi de cal, rupte şi pline de praf. În afară de sensul simbolic, tabloul era atât de clar încât părea

incredibil. L-am întrebat: „Ce poate însemna asta?” Bărbatul a roşit şi s-a apucat să-mi explica cu patos că aceste hamuri zac de vreo douăzeci de ani pe peretele magaziei şi pe zi ce trece îl enervează tot mai tare, dar nu se îndură să le arunce.

Prostata (glanda) este organul paternităţii. Toate problemele legate de devenirea paternităţii şi de existenta ca tată se concentrează în această glandă. Devenirea ca tată are loc în cursul vieţii sexuale. Teama de a fi lipsit de funcţia sexuală le provoacă bărbaţilor tot felul de restricţii, în felul acesta se îmbolnăveşte prostata şi sunt afectate şi organele din jur care simbolizează baza familiei. Bazinul este familia, partea inferioară a bazinului este baza familiei. Oamenii moderni socotesc că baza familiei înseamnă bunăstarea materială, bogăţia. Cel care vede baza familiei în iubire, acela nu se va îmbolnăvi de prostată.

După câteva săptămâni omul a reapărut, de data aceasta cu o stare de spirit bună pentru că lucrurile tindeau să se îndrepte. *„Am scuturat tot din case. Jumătate din lucruri le-am dat la gunoi şi nu regret deloc”* îmi povestea el cu bucurie pentru că înţelesese la ce duce obiceiul de a strânge.

Părinţii visurilor noastre *f* înţelegându-vă problemele, nu uitaţi că sunteţi formaţi din tată şi din mamă. V-au format credinţele religioase ale ambilor părinţi. Trupul ne dezvăluie suma modurilor lor de gândire. Bolile trupului ne arată părţile rele ale părinţilor. Dumneavoastră aţi venit pe lume ca să corectaţi aceste părţi rele, dar până acum nu aţi ştiut să le îndreptaţi cu propria minte.

Tata este mişcarea.

Mama este piedica.

Dragi mame şi dragi copii!

Până când omul care a rătăcit drumul în viaţă nu va învăţa prin suferinţă, obstacolul va trebui să fie chiar mama lui. Obstacolul ne obligă să ne încordăm toate forţele şi face din noi o fiinţă gânditoare. Numai prin depăşirea individuală şi corectă a obstacolelor se ajunge la

rezultatul ce reprezintă valoarea veşnică pentru spirit. Cu cât mama v-a pregătit mai multă suferinţă, cu atât vă dă, potenţial, posibilitatea cea mai mare de a vă înălţa spiritual. Vor înţelege acest lucru numai cei care au iertat multe mamei lor.

Dar, cel care o consideră pe mama sa rea şi vinovată de tot, să ţină minte că el şi-a ales mama pe care o are acum. Noi înşine ne-am propus în viaţă un scop atât de măreţ şi acum renunţăm să mai tindem spre el.

În fiecare om trăiesc părinţii visurilor lui. Ei sunt atât de buni şi de frumoşi în comparaţie cu cei pe care îi are în realitate. Contrastul este atât de izbitor încât, plângându-şi soarta amară, omul ar vrea să moară. Pentru copii dorinţa de a muri constituie refugiul unde ei îşi varsă mai ales lacrimile amare. Prin aceasta corpul îl ajută pe copilaş să-şi uşureze sufletul. Vedeţi, aici a ieşit iarăşi la suprafaţă noţiunea de „suflet". Dar sufletul este chiar mama.

În ultima vreme am avut ocazia să devin martorul bucuriei multor persoane deja în vârstă. Veneau la mine la cabinet şi îmi povesteau că, după ce şi-au iertat mama, au descoperit dintr-odată că tocmai ea era mama visurilor lor. *„E chiar ea, mama mea proprie, simt lucrul acesta. Nu pot să mă înşeli"* exclamau ei cu o bucurie sinceră. Pentru ei începuse o nouă viaţă.

Dragostea copilului pentru mamă este cea mai mare iubire din lume. Copilul care, după ce şi-a iertat mama, a simţit această iubire în sufletul lui, a aflat cea mai mare fericire.

Prin mamă Dumnezeu intră în copil.

Copilul are o nevoie nemărginită de părinţi pe care să-i poată iubi. Niciun copii nu va spune vreodată atâtea cuvinte rele despre mama sau tatăl său câte spune mama despre copil. Cauza este aceeaşi rădăcină a răului – dorinţa de a avea, de a dobândi. Tot mai frecvent părinţii concep copilul cu un anumit scop. Dar ei, copiii, vor să apară pe lume de dragul iubirii. Copilul de astăzi este nevoit să-şi croiască singur drumul, să se lupte cu multe neajunsuri. Dacă vă veţi ierta părinţii pentru greşelile lor

personale şi pentru greşelile omului modern în general, părinţii voştri se vor schimba şi voi nu veţi mai repeta aceleaşi greşeli.

Această bucurie a descoperirii părinţilor am avut-o şi eu. Într-adevăr, este bucuria de a te fi dobândit pe tine însuţi, este posibilitatea de a ajunge la acel nivel care este liniştea sufletească.

Oameni dragi! Toţi purtăm în suflet chipul mamei adevărate, dar nu-l recunoaştem pentru că nu ne-am făcut tema pentru care ne-am născut pe lume. Ne-am născut pentru a îndrepta răul făcut de părinţii noştri. Bunătatea mamei se ascunde în spatele răului aparent, ca tot ce este mai preţios pe lumea asta. Căutaţi-o!

Învăţaţi-vă să înţelegeţi ce este binele şi ce este răul. Unde începe binele şi unde se termină răul.

Lecţia de îndrumare copilul o primeşte de la mama sa. Nepriceperea de a înţelege sensul binelui şi răului aduce necazuri în viaţa amândurora. Să analizăm două extreme.

— *În aparenţă mama este rea*: este nervoasă, speriată, arţăgoasă, autoritară, amorală, alcoolică, îşi abandonează copiii etc. Pentru spirit chiar şi moartea prematură este negativă – copilul a rămas fără mamă şi fără îndrumător. Răutatea maternă este vizibilă în acest caz – acesta este răul şi pentru copil este uşor să facă acel lucru pentru care a venit pe lume.

Copilul vine pe lume pentru a ispăşi răul părintesc sau, mai simplu, să devină contrariul mamei. Omenirea a învăţat inconştient acest lucru de-a lungul veacurilor – şi-a extras forţa din binele mamei şi înţelepciunea din răul tatălui. Oamenii de felul acesta (în special bărbaţii) spun la bătrâneţe cu bucurie: *„Dacă părinţii nu m-ar fi ciomăgit în copilărie, n-ar fi ieşii om din mine* Un astfel de copil a înţeles că pentru faptele sale merita să fie bătut. Bătaia l-a învăţat, dar sufletul lui avea nevoie de iubirea cu care i se aplică bătaia. Dacă îşi va ierta mama pentru că va înţelege partea instructivă a răului, mintea lui se va deschide şi sufletul îi va fi liniştit.

— *În aparenţă mama este bună*: este grijulie, atentă, răbdătoare, precaută, reuşeşte în toate, face totul. Cu o astfel de mamă copilul nu are la ce se gândi decât la satisfacerea propriilor interese. Drumul lui în viaţă va fi poleit cu aur, drept şi lin.

Copilul va merge fără nicio grijă, dar mai devreme sau mai târziu, va apărea prima prăpastie în care se va prăbuşi, nebănuind că i s-a întins o cursă. Încercările aspre sunt necesare pentru el, pentru a înţelege de ce a apărut pe lumea aceasta. Copiii se nasc pentru a învăţa şi învaţă din răul care se întâmplă. Prin urmare, partea negativă, proprie mamei, se explică prin simplul fapt că la toată lumea răul este în proporţie de 49% şi binele de 51%.

Acest copil a apărut pentru a-şi însuşi cea mai grea variantă, când trebuie să ridice vălul ce ascunde adevărata esenţă a bunătăţii excesive a mamei lui. Sarcina aceasta depăşeşte puterile copilului care îşi binecuvântează mama.

Mi se pune întrebarea; *„De ce trebuie s-o văd pe mama într-o lumină nefavorabilă*?*”* Sunt nevoită să răspund: *„Nu, nu trebuie, dar dacă mama a devenit mai albă decât albul numai pentru că tata este mai negru decât negrul, aţi putea, chiar în interesul dumneavoastră, să priviţi adevărul în faţă, întrucât tatăl dumneavoastră este spiritul de care depinde lumea dumneavoastră fizică. Şi, în afară de asta, copiii mult prea buni din punctul de vedere al mamei se îmbolnăvesc grav. Trupul copilului ştie asta şi semnalizează prin boală”*.

Iertaţi mamei dumneavoastră bunătatea excesivă prin care ea, de fapt, îşi maschează părţile negative, dorind să pară mai bună decât este în realitate şi de aceea nu v-a spus adevărul despre greutăţile vieţii, care vă este necesar. Iertaţi-vă mamele şi taţii care v-au ascuns ce este rău şi de aceea acest rău voi trebuie să-l învăţaţi pe căi mult mai grele. Toate lucrurile despre care ei s-au jenat sau s-au temut să vă vorbească, socotind că nu-şi au rostul, că nu e decent, că nu e inteligent sau nu s-au considerat suficient de deştepţi pentru această discuţie, constituie pentru voi lecţii de viaţă mult mai grele decât cele care

provoacă permanente scandaluri în familie.

Dacă copilul ar auzi, măcar cu o ureche, vorbindu-i-se despre rău, ar începe să înveţe. Şi aceasta înseamnă că acea mamă care vorbeşte mult şi varsă tot ce are pe suflet îl învaţă pe copil ce este viaţa incomparabil mai bine decât o mamă răbdătoare şi delicată care suferă în tăcere de dragul liniştii în familis. O să mă întrebaţi: „*De unde să ştiu ce anume trebuie să iert mamei mele, dacă s-a ascuns faţă de mine*?” Vă răspund: „*Aveţi multe probleme despre care nu s-a vorbit* niciodată *în casă, dar care v-au interesat. Din neştiinţă v-aţi aflat de multe ori într-o postură negativă. Cele mai complicate situaţii de viaţă sunt cele pe care nu le putem rezolva, pentru că nu suntem capabili să le înţelegem. Acestea sunt problemele pe care părinţii ar trebui să le lămureas*că cu *copilul, chiar dacă mintea lui este mititică*”.

Mama are multe trăsături de caracter. Partea rea se vede cu ochiul liber, se învaţă repede prin boli uşoare şi copilul devine din acest punct de vedere opusul mamei. De fapt. De asta şi apare copilul pe lume, ca ea să se schimbe. Dar răul ascuns de mamă nu iese imediat la suprafaţă şi copilul orbecăie, fără să înţeleagă de ce mama îi spune: *Ds unde ai ieşit tu aşa*? *Indiferent cum aş fi eu, tu eşti mai rău* decât *mine* Copilul vede şi el că mama are dreptate şi se amărăşte că Într-adevăr. Este mai rău decât ea. Şi dacă ea îi face mereu acest reproş, copilul se va supăra şi va începe să-şi învinovăţească mama. Şi astfel se acumulează energia negativă a unei boli grave. Trebuie să ştim că atâta vreme cât nu vom învăţa să gândim corect, fiecare generaţie va fi mai negativă decât precedenta ca apoi, după trecerea crizei, să devină mai înţeleaptă, adică mai bună. Dacă atât mama cât şi copilul îşi vor corecta greşeala, boala va trece mai repede. Dacă o face numai unul dintre ei, va fi nevoie de mai mult timp.

Fiecare copil vine să înveţe lecţii diferite. Trăsăturile de caracter ale mamei oferă suficient de multe variaţii pentru ca pentru niciunul dintre copii viaţa să nu fie plicticoasă.

gul liniştii în familis. O să mă întrebaţi: *„De unde să ştiu ce anume trebuie să iert mamei mele, dacă s-a ascuns faţă de mine*?*”* Vă răspund: *„Aveţi multe probleme despre care nu s-a vorbit niciodată în casă, dar care v-au interesat*. *Din neştiinţă v-aţi aflat de multe ori* într-o *postură negativă*. *Cele mai complicate situaţii de viaţă sunt cele pe care nu le putem rezolva, pentru că nu suntem capabili să le înţelegem*. *Acestea sunt problemele pe care părinţii ar trebui să le lămureas*că cu *copilul, chiar dacă mintea lui este mititică”*.

Mama are multe trăsături de caracter. Partea rea se vede cu ochiul liber, se învaţă repede prin boli uşoare şi copilul devine din acest punct de vedere opusul mamei. De fapt, de asta şi apare copilul pe lume, ca ea să se schimbe. Dar răul ascuns de mamă nu iese imediat la suprafaţă şi. Copilul orbecăie, fără să înţeleagă de ce mama îi spune: *Ds unde ai ieşit tu aşa*? *Indiferent cum aş fi eu, tu eşti mai rău* decât *mine* Copilul vede şi el că mama are dreptate şi se amărăşte că Într-adevăr. Este mai rău decât ea. Şi dacă ea îi face mereu acest reproş, copilul se va supăra şi va începe să-şi învinovăţească mama. Şi astfel se acumulează energia negativă a unei boli grave. Trebuie să ştim că atâta vreme cât nu vom învăţa să gândim corect, fiecare generaţie va fi mai negativă decât precedenta ca apoi, după trecerea crizei, să devină mai înţeleaptă, adică mai bună. Dacă atât mama cât şi copilul îşi vor corecta greşeala, boala va trece mai repede. Dacă o face numai unul dintre ei, va fi nevoie de mai mult timp.

Fiecare copil vine să înveţe lecţii diferite. Trăsăturile de caracter ale mamei oferă suficient de multe variaţii pentru ca pentru niciunul dintre copii viaţa să nu fie plicticoasă.

Pentru o mai bună înţelegere vom lua ca exemplu trăsăturile de caracter cele mai evidente de la trei mame diferite – generozitate, inflexibilitate şi falsitate – şi vom încerca să înţelegem specificul lecţiilor pentru copii. Care trăsătură este mai bună şi care este rea? Categoric, o să spuneţi că generozitatea este bună, la evaluarea

inflexibilităţii veţi începe să cântăriţi părţiie bune şi părţile rele, iar falsitatea o veţi numi la unison rea.

Prima mamă, după toate semnele exterioare, este un om darnic şi inimos şi de aceea, în esenţă, este bună. Foarte rar este zgârcită, ceea ce e de fapt spre binele familiei, şi de aceea nu alarmează pe nimeni. Alte persoane, complet străine, vor aprecia cu totul altfel pe această mamă. Dar cu ele ne întâlnim rar şi de aceea părerea lor nu este importantă. Copilul şi-a ales această mamă şi învaţă lecţiile date de ea. Spre mâhnirea mamei şi a familiei, la copil încep să apară semne de avariţie care se amplifică producând mari suferinţe. De ce? De ce o mamă atât de bună a crescut un copil atât de necinstit şi avid, gata să dea totul pentru bani?

Să analizăm esenţa lecţiei – partea nevăzută a mamei, pentru că ceea ce nu se vede determină realitatea. Caracterul mamei se dă în tabelul următor:

Partea vizibilă a maniei

Partea invizibilă a mamei

GENEROASĂ AVARĂ

AVARĂ GENEROASĂ

Mărimea lecţiei ce trebuie învăţată de copil

Vedeţi ce lecţie mare de avariţie se ascunde pentru copil în partea nevăzută? în decursul unei perioade mai lungi de timp copilul trebuie să acumuleze energia avariţiei înainte ca ea să devină evidentă şi apoi să o crească până la gradul de suferinţă. Atunci, prin avariţie, el va avea parte de încercarea din care va trage concluzia că avariţia este un lucru rău. De regulă, lecţiile de acelaşi tip se repetă de mai multe ori, adică suferinţa creşte pas cu pas până se atinge limita. Doar unele spirite au atâta minte încât să se frigă doar o singură dată. Partea mare bună, vizibilă a mamei, adică partea mare rea, nevizibilă i-a dat înţelepciune acestui copil printr-o boală gravă.

A doua mamă este în aparenţă inflexibilă şi certăreaţă. Din cauza caracterului ei, în familie izbucnesc

mereu cer-A

turi greu de suportat, în permanenţă careva dintre ei se îmbolnăveşte, apoi se face bine şi iarăşi îşi vede de drumul lui. Din când în când mama devine de nerecunoscut: foarte bună şi îngăduitoare, mai ales atunci când se îmbolnăveşte careva. Copilul chiar vrea să se îmbolnăvească ca să se bucure de această bunătate. Un astfel de copil îşi primeşte lecţiile de viaţă prin îmbolnăviri repetate, dar care trec repede şi se corectează de fiecare dată.

Partea vizibilă «îngăduitoare a mamei

Partea;

Invizibilă îngăduitoare a mamei [

Răul mare vizibil sau binele mare invizibil ai mamei i-a dat înţelepciune printr-o boală uşoară.

A treia mamă este în aparenţă foarte falsă. Tot ce spune este un neadevăr. Partea nevăzută a falsităţii – cinstea – poate să nu fie băgată de seamă de ceilalţi şi nici chiar de ea. Ea chiar se poate detesta pentru că de fiecare dată când vrea să fie cinstită, îi iese exact pe dos. Nici nu-şi dă seama că detesta poleiala – fiindcă simte sub ea minciuna şi vorbele ei sunt ca o revoltă faţă de acest gen de făţărnicie. Ea ştie doar să se lupte cu minciuna, fără să înţeleagă că lupta intensifică minciuna.

Copilul şi-a ales însă această mamă cu lecţiile ei complicate. Imediat după naştere copilul a şi devenit mai înţelept deoarece trăsătura foarte negativă de caracter a mamei nu mai are nevoie să fie amplificată, a ajuns deja la cota critică. Mama este jumătatea copilului. Deşi toţi spun că mama aceasta este rea, totuşi pentru copil ea este bună, înj-togăduH

toare

elngăduitoare.

oricât copilul ştie să deosebească binele din rău. El simte revolta maternă împotriva cinstei prefăcute, sensul fiind să rămână cinstită faţă de ea însăşi. Şi, în felul acesta, o mamă care urăşte necinstea, devine ea însăşi demonstrativ falsă. Copilul îşi iubeşte mama. Şi chiar dacă

toţi oamenii *buni* se năpustesc împotriva ei şi iau copilul din casa *rea* şi îl duc la o casă de copii *bană*, copilul va fugi înapoi la mama sa. Pentru copil mama va rămâne bună până când opinia publică îi înăbuşă acest sentiment.

Copilul rămas fără părinţi are o viaţă debusolată pentru că îi lipsesc lecţiile pe care a venit să le înveţe. Dacă îşi găseşte părinţi adoptivi, aceştia vor fi şi ei la fel ca părinţii adevăraţi, cu mici diferenţe. Părinţii adoptivi trebuie să ştie că pe dinafară ei sunt la fel de buni cum sunt părinţii adevăraţi pe dinăuntru. Aceştia ar trebui să-şi îndrepte ochiul interior spre rău, adică să se elibereze de el, fiindcă un copil traumatizat este deosebit de sensibil. Orice spirit preţuieşte cinstea, sinceritatea, adevărul. Pentru copil este mai greu să suporte iubirea maimuţărită a părinţilor adoptivi decât pe cea a părinţilor lui. Trebuie înţeles faptul că a avea burtica plină, hăinuţe curate şi un acoperiş deasupra capului este bine, dar libertatea de a-ţi învăţa lecţia de viaţă este şi mai bună. Fără asta viaţa nu are sens.

Partea vizibilă a mams?

Partea invizibilă CINSTEA

a mamei

NEADEVĂRUL

Mama foarte rea pe dinafară i-a dat copilului un bine extraordinar, copilul nu a fost nevoit să sufere. Extremele sunt întotdeauna rele pentru că energia extremei se întoarce în următoarea clipă în opusul ei şi atunci viaţa copilului va fi grea. Dacă el nu spune adevărul, nu va fi crezut, dacă spune adevărul, iarăşi nu va fi crezut. Problema s-ar rezolva dacă s-ar schimba opinia publică sau oamenii ar învăţa să gândească şi să înţeleagă că binele şi răul sunt valori relative.

Dacă gândiţi: *ce bine că sunt puţin extreme*! vă înşelaţi. Astăzi omenirea traversează o criză în care binele de→

vine mai bine şi răul mai rău. Cine va înţelege că, dacă îşi va schimba modul propriu de gândire, va face lumea mai bună şi cine va începe să se şi preocupe de

acest lucru, îşi va căpăta echilibrul interior. Aceasta este măreaţa lecţie a timpurilor noastre sau valoarea crizei.

Generalizând, se poate spune că copilul seamănă cu părinţii, dar, întrucât el vrea să înveţe, iar învăţătorul este rău, el începe să exagereze părţile negative ale părinţilor până când va ajunge la o mare suferinţă prin care va începe să înţeleagă, adică va ajunge la înţelepciune. De aceea se şi spune de când e lumea că tineretul e stricat. Rar se întâmplă ca lecţia să ţină doar două generaţii. De obicei ea se întinde pe trei generaţii şi dacă sământa dată de părinţi prinde rădăcini bune, ea va da roade la nepoţi. Aşadar, dragi părinţi şi părinţi ai părinţilor, lichidaţi cauza şi copiii şi nepoţii dumneavoastră se vor schimba. Alt mijloc de schimbare nu este eficient. Aceasta este calea aspră a vieţii pentru cei care merg pe drumul suferinţei.

Orice întâmplare din viaţă lasă urme. Cicatricile nu rămân numai de la răni. Cicatricea este semnul neiertării. La cel care iartă, cicatricile vor dispărea. Dacă nu dispar, înseamnă că aţi dorit să aveţi rezultate fără a depune niciun efort.

Cea mai simplă răutate complexă

Să recapitulăm pe scurt efectul formelor de stres:

— Frica – *nimeni nu mă iubeşte* blochează raţiunea şi omul vede totul într-o altă lumină.

— Sentimentul de vinovăţie îl face pe om slab, îi provoacă o avalanşă de stresuri.

— Frica atrage răul.

— Răutatea distruge.

Toate acestea sunt stresuri caracteristice oricărui om, nu există om fără ele. Pe Pământ nu există numai oameni buni şi oameni răi. Un om perfect este cel care este echilibrat şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Toţi oamenii buni ascund ceva rău în interiorul lor, fiindcă visează să devină ideal de buni.

Ce este răutatea?

Răutatea este o emoţie negativă care distruge. Ea are cinci semne după care poate fi recunoscută:

1. Durere

2. Temperatură

3. Roşeală

4. Mărire excesivă

5. Distrucţie

Acestea sunt semnele medicale clasice ale inflamaţiilor. Dacă apar împreună, corpul îi dă omului de ştire că „a luat foc” şi trebuie de urgenţă să schimbe ceva pentru că focul este mai rău decât infractorul. Dacă nu stingeţi focul, veţi pierde câte ceva pentru totdeauna.

Aceste semne pot să apară pe rând, toate sau toate odată.

Bolile copiilor sunt totdeauna imaginea în oglindă a vieţii sufleteşti a părinţilor. Dacă omul acumulează odată cu vârsta un număr tot mai mare de stresuri din propria viaţă, bolile copilaşilor sunt provocate exclusiv de stresurile părinţilor.

Durerea

Durerea dă alarma şi informează cel mai bine despre ruinarea sănătăţii.

Specificul durerii caracterizează felul de răutate:

Durere acută – răutate acută

Durere surdă – răutate surdă

Durere ascuţită – răutate ascuţită Durere cronică – răutate de lungă durată.

Durere bruscă – răutate bruscă.

Şi aşa mai departe.

Cineva tocmai te-a supărat.

Sentimentul de neputinţă în concretizarea răutăţii.

Aş vrea să mă răzbun dar nu pot.

Amplificarea sau atenuarea durerii indică excesul sau deficitul de răutate.

Cu ajutorul următorului tabel vă puteţi localiza durerea şi puteţi găsi definiţia ei exactă:

Durere de cap – răutate din cauză că *nimeni nu mă iubeşte,* că sunt neglijat. Răutate că nu este totul aşa cum vreau eu. Durere în storăutate legată de dorinţa de a domimac na – pe tine şi pe alţii. Acesta este obiectul sentimentului de vinovăţie, învinovăţirea altuia este tot o

răutate.

Durere în pârâutate legată de terminarea unei accioaretivităţi, obţinerea sau cheltuirea banilor, într-un cuvânt, probleme economice.

Durere în gerăutate ce împiedică mersul înainte nunchi

Durere în tot – răutate contra a tot ce există, fiindcă corpul nimic nu este aşa cum vreau eu

Temperatura

Temperatura arată cât de energic încearcă corpul nostru să ne ajute să ardem sau să distrugem negativitatea pe care am absorbit-o prin nepriceperea şi prin prostia noastră.

Temperatură mare

Temperatură cronică

Temperatură septică

— Răutate puternică, cruntă

— Răutate veche şi de lungă durată (NB!

Nu uitaţi de părinţi!)

— Răutatea cea mai toxică pe care corpul nu o poate arde dintr-odată pentru a reuşi să supravieţuiască. După cum se ştie, peste 41 grade Celsius omul moare.

Dacă răcim şi prin răceală starea noastră se înrăutăţeşte, pentru mulţimea de stresuri frigul ar fi ultima picătură care ar umple paharul. Dacă frigul ar fi cauza, ne-am îmbolnăvi cu toţii.

Cine consideră frigul ca un factor de creştere a rezistenţei, acela se căleşte. Cine vede în el doar partea rea, aceluia frigul îi va îngheţa nasul ca să poată să-l urască.

Înroşirea înroşirea arată că răutatea se concentrează pentru a putea ieşi afară. Pentru ca răutatea să încapă, vasele sanguine se dilată. Corpul ştie că această răutate trebuie eliberată. Noi vedem roşeaţa la exterior, dar o astfel de inflamare se observă peste tot unde ea se acumulează până când unul din vase se rupe.

Oamenii care urlă de furie se înroşesc de răutate. Ei nu ştiu să-şi elibereze inteligent răutatea şi şi-o varsă pe

alţii. Cine nu ştie să evite acest lucru, va primi o lecţie care glăsuieşte aşa: „*Nu-ţi fie frică de cel care urlă*!" Cine nu se teme de oamenii răi şi nu-i urăşte, zbieretele lor nu-l vor atinge şi nu-i vor pricinui nicio durere.

Dar ia priviţi pe cel care ascultă urletele şi se înroşeşte şi el. Este deja o situaţie mai periculoasă. Acesta nu-şi eliberează răutatea, ci o ţine în el şi se distruge. Cel care urlă, varsă cauza furiei, iar cel care tace, suferă şi o ţine în el.

Acest lucru este valabil şi pentru înroşirea cu caracter inflamator. Toate bolide de piele posibile sunt însoţite de erupţii cu roşeală. Rănile care s-au vindecat urât, au o nuanţă roşiatică.

Sau, de exemplu, roşeala de la înţepăturile de insecte. Ea creşte şi creşte şi uneori este nevoie de intervenţie chirurgicală. Se pare că nicio insectă sau reptilă nu muşcă pe omul bun.

Întâmplare dxn viaţa mea

Culegeam fructe dintr-o tufă. Mi-am amintit deodată de o mică problemă pe care n-o rezolvasem şi de persoana vinovată. Eu ştiu să înţeleg viaţa, dar de la mine se cere mai mult. Nu de pomană mi-a fost dată mai multă înţelepciune. Dacă pentru unii care nu au învăţat înţelepciunea iertării greşeala este mai mică, pentru mine greşeala este mare.

A apărut o viespe bâzâind supărată, ca să mă convingă. M-am îndepărtat de tufă şi apoi m-am întors şi mi-am continuat gândul. De data asta n-am mai auzit bâzâitul, dar am simţit o înţepătură ascuţită exact în locul unde îşi are sediul frica. Pentru că nu rezolvasem situaţia, frica a crescut şi a devenit răutate. Am înţeles imediat că n-am procedat bine şi, evident, am şi înţeles cum să rezolv problema corect.

Am cerut iertare tuturor fricilor mele pentru că le-am lăsat să crească până când, de dragul meu, viespea s-a sacrificat. I-am cerut şi ei iertare. Durerea a trecut la fel de repede cum a apărut. Nicio roşeaţă, nicio umflătură, nicio reacţie la veninul de viespe. Ba prin veninul ei,

viespea mi-a făcut mai bine.

Roşeala este vărsarea în afară a răutăţii acumulate într-o situaţie neplăcută, jenantă şi umilitoare, răutate ce a fost înăbuşită.

Acum despre roşeala (eritem) provocată de razele solare. Soarele este lumina care luminează necruţător esenţa noastră. Cine se înroşeşte nefiresc de tare după ce a stat doar puţin la soare, acela trebuie să-şi elibereze răutatea ascunsă şi în anul următor corpul lui se va bronza cu uşurinţă. Dar cine confundă soarele cu o tigaie, acela se va supăra pe corpul său şi va arde împreună cu el.

Orice căldură face ca răutatea să devină vizibilă.

Mărire excesivă

Se manifestă în următoarele forme:

1. Umflătură (edem)

2. Acumularea de lichid în cavităţi şi organe

A, *m*

3. Îngroşarea excesivă a ţesuturilor în organe. În cavităţi, în articulaţii. Aderenţe

4. Tumoare

5. Cancer

6. Litiază (pietre)

7. Obezitate (adipozitate)

Indiferent de loc şi de mărime, excesul este o creştere. Orice depăşire a limitei duce la creştere. Orice creştere anormală este legată de acumularea de răutate.

Răutate mică – creştere mică

Răutate mare – creştere mare

Răutate ascunsă – creştere ce nu poate fi văzută cu ochiul

Răutate vizibilă – creştere care se vede

Cu cât răutatea este mai otrăvitoare, cu atât boala este mai toxică.

Cu cât răutatea este mai duşmănoasă, cu atât mai haină este boala.

Cu cât răutatea este mai concretă, cu atât boala este mai clară.

Cu cât răutatea este mai încăpăţânată, cu atât mai

dur este focarul de infecţie, de exemplu, calculii.

Dacă pe om îl irită totul, atât situaţiile personale cât şi cele generale, şi e) nu poate să le rezolve sau ceilalţi nu pot să le aplaneze, apare obezitatea.

Distrugere

1. Răniri:

— Prin tăiere

— Prin lovitură

— Prin strângere

— Prin arsură

Fie că provine de la o ţeapă, de la un ciob, de la cuţitul de bucătărie, bisturiul chirurgului sau de la arma albă a unui criminal, rana este atrasă de răutatea din noi.

De la o julitură până la strangulări traumatice – cu cât răutatea este mai înverşunată, cu atât rana este mai mare.

Răutatea arzătoare, răzbunătoare duce la răniri prin arsură.

2. Ţesuturile nu se pot reface complet

— Răni care se vindecă urât.

Dacă omul nu trage nicio concluzie din necazurile sale şi continuă să se înrăiască, rănile nu se vor vindeca. Dacă copilul nu se însănătoşeşte, la asta contribuie răutatea părinţilor. Rănile de pe piele se identifică simbolic cu porţile organismului prin care iese afară răutatea omenească. Ce se scurge din rană (secreţii) caracterizează esenţa răutăţii.

— Boli de piele

Defectele pielii sunt orificiile prin care răutatea se revarsă în permanenţă. Când viaţa este tot mai supărătoare, pielea dă posibilitatea ca răutatea să iasă cât mai mult, altfel corpul ar pieri.

— Ulceraţii trofice indiferent de cauza iniţială a bolii.

Ulcerul tractului gastrointestinal.

3. Leziuni ia oase:

— Ruperea oaselor

— Subţierea, înmuierea (decalcifierea) oaselor şi alte fenomene patologice.

— Strâmbarea oaselor

— Luxaţii, întinderi de articulaţii.

Osul este tata şi întruchipează sexul masculin. Osul se rupe numai de la o răutate apărută brusc. Cu cât răutatea este mai puternică, cu atât distrucţia este mai mare. Răutatea paternă – supărarea pe tine însuţi, pe alţii şi pe mama, răutatea maternă – supărarea pe tata, supărarea copiilor pe tata, supărarea pe tot sexul masculin, totul se depune în oase. Aici intră toate tipurile de răutate care se reduc la faptul că *pe bărbat nu te poţi baza, el poate să te păcălească, să te trădeze*. Cel mai bine rupe oasele răutatea unui bărbat faţă de alt bărbat. Cu cât răutatea este mai concretă, cu atât fractura este mai curată. Un os zdrobit este seninul caracteristic al răutăţii confuze la un om cu un mod de gândire confuz. Totdeauna este valabilă regula că îşi rupe oasele, cel ce se înfurie pe altul.

Răutatea năvalnică duce la vătămarea traumatică a oaselor.

Răutatea ascunsă mult timp duce la distrucţia patologică a oaselor – osteoporoză, osteomielită.

(*Ei* (*empeu din viaţa*

Tatăl începe să-şi caute iubirea în altă parte. O soţie nu ştie că bărbatul ei umblă pe de lături numai atunci când iubirea ei nu-l mai hrăneşte. Trădarea este descoperită şi amândoi se dezonorează. Ruşinea, ascunsă faţă de ceilalţi, se transformă în sufletul femeii într-o duşmănie dispreţuitoare cu care îl urmăreşte pe bărbat, chiar dacă el şi-a re-A

cunoscut vina. În spatele stăpânirii de sine, în spatele unei vieţi aparent frumoase, se ascunde neputinţa de a ierta.

Copilul acestor părinţi va suferi de poliartrită deformantă cu distrugerea progresivă a ţesutului osos. Copilul nu are cum să ştie de acest episod nefericit din viaţa lor personală, pe care ei l-au ascuns. Pentru ceilalţi, relaţiile dintre soţi erau exemplare. Şi pe copil l-au educat în mod exemplar, dar corpul unui copil nu suportă

minciuna şi scoate adevărul la suprafaţă.

Până când copilul nu va ierta mamei lui duşmănia ucigătoare împotriva tatălui său, oasele lui nu se vor lecui. Neştiinţa, nedorinţa de a scoate la lumină rătăcirile părinţilor sau negarea acestora nu vor îndrepta situaţia. Suferinţa delicată, politicoasă nu este niciodată treaba doar a acestui om. În primul rând, omul care are copii asigură sănătatea acestora şi a nepoţilor. În al doilea rând, odată cu înaintarea în vârstă acest om va fi în grija altora şi le va îngreuna viaţa, mai ales copiilor lui, şi cu toate acestea de pe chipul lui nu va dispare zâmbetul neputincios de om bun.

Sunt nevoită să spun oamenilor cât mai delicat posibil că ei nu trebuie să caute cauza necazurilor lor numai în părinţi, ci şi că ei înşişi sunt continuatorii aceloraşi greşeli, dar nu am dreptul să-i oblig să le recunoască. Unii refuză categoric să recunoască că nu-şi pot schimba modul de gândire doar pentru că vine cineva şi le spune că Totuşi, nu au gândit corect. Acest cineva sunt eu. Dar dacă el nu se însănătoşeşte, înseamnă că motivul bolii nu a fost acest fapt ruşinos.

Înverşunarea bărbatului contra femeii acţionează prin forţa lui fizică. Forţa lui sufletească este slăbită.

Dacă tatăl poartă în el duşmănia şi nu se debarasează din când în când de ea, precum un vulcan, copilul va cădea şi îşi va rupe oasele.

La oamenii în vârstă fracturile au loc din cauza depunerii în straturi, pe fondul părintesc, a propriei răutăţi acumulate de-a lungul vieţii. Ca totdeauna, această răutate este din cauza sexului masculin şi împotriva sexului masculin.

Fără excepţie, toate traumele, inclusiv cele ca urmare a unui accident de maşină, se produc din răutate. Persoana de la volan aflată într-o dispoziţie proastă poate fi vinovatul potenţial al accidentului. Pentru persoana care. Din economie de timp, alege pentru clarificarea divergenţelor familiale un drum cu maşina, acest drum s-ar putea să fie ultimul.

Dacă sunteţi nevoit să vă urcaţi într-o maşină sau un autobuz cu un şofer rău, iertaţi-l şi transmiteţi-i acea forţă miraculoasă care transformă răul în bine – iubirea dumneavoastră cordială. Să fiţi convins că veţi ajunge cu bine la destinaţie.

Cine nu are răutate în el, nu va avea accident de maşină.

Cine nu s-a preocupat din timp de corectarea modului de gândire, dar imediat după accident începe să mediteze asupra greşelilor proprii şi îi cere iertare corpului său, acela se va face bine uimitor de repede. Chiar şi oasele sau fragmentele care s-au deplasat din loc se vor mişca uşor la locul lor. Hemoragiile vor dispărea uluitor de repede, rănile se vor vindeca frumos. Dar, dacă victima accidentului şi apropiaţii lui, mai ales părinţii, vor căuta vinovatul în alţii şi îşi vor face planuri de răzbunare, însănătoşirea va întârzia mult, iar fenomenele reziduale pot să rămână pentru toată viaţa. Tot cei i se întâmplă unui om matur este, înainte de orice, propria lui greşeală. Corpul aşteaptă de la ei o înţelegere corectă.

Dacă victima accidentului este fără cunoştinţă şi nu poate gândi, cei apropiaţi trebuie să-şi concentreze forţa iubirii lor pentru binele celui drag. Iubiţi, nu căutaţi vinovaţi. Aveţi grijă; nu vă alarmaţi. Bucuraţi-vă măcar pentru faptul că este încă viu şi prin iubire puteţi să-l recuceriţi pentru o viaţă de reală valoare. Restul lăsaţi pe mâna medicilor şi nu-i deranjaţi; ei ştiu ce au de făcut. Şi ţineţi minte, bolnavul are nevoie de linişte, să fie singur cu el însuşi pentru a gândi. Lacrimile dumneavoastră nu-l lasă să se facă bine.

(E%em p [u din viaţă

De curând au avut loc două accidente de maşină la un inter/ai de câteva zile. În ambele maşini erau pacienţi de-ai mei. În prima maşină se aflau tatăl, mama, fiul şi fiica lor. Tatăl s-a ales cu multiple fracturi pe partea anterioară a capului şi în partea superioară a corpului şi rănirea ţesuturilor moi. Fiica avea răni mari pe faţă. Mama – fracturi la oasele bazinului. Fiul – nicio zgârietură. El îşi

învăţase foarte bine lecţiile de viaţă.

În a doua maşină erau mama cu cele două fiice.

Fetele, înţelepte fiind, şi-au făcut lecţia de iertare, s-au eliberat de frica de dinaintea unui drum primejdios. S-au eliberat şi de răutate. Mama a suferit o rupere în V a vertebrei dorsale, fiicele – câteva vânătăi.

La vremea respectivă le-am sfătuit pe mame să se ocupe de ele însele pentru ca copilul să se poată însănătoşi repede. Ambele au negat că sunt stresate. Trebuie să menţionez că ambele familii erau intelectuali.

4. Secreţii:

9

— Lacrimi
— Transpiraţie
— Salivă
— Mucozităţi din nas
— Flegmă
— Vomă
— Puroi
— Secreţii ale organelor sexuale
— Sânge
— Urină
— Fecale.

De îndată ce au apărut, secreţiile trebuie să iasă din corp pe căile lor naturale. Dacă nu ies sau nu ies atât de abundent cât trebuie pentru scoaterea răutăţii, corpul se îmbolnăveşte.

Gândiţi-vă la fiecare fel de secreţie, de care dintre emoţii sunt ele provocate şi veţi înţelege specificul răutăţii pe care acestea le provoacă.

Cu cât răutatea este mai proaspătă şi mai sângeroasă, cu atât mai sângeroasă este secreţia.

Cu cât durata răutăţii este mai mare şi cu cât s-a sedimentat mai mult, cu atât secreţia va fi mai curată: *lacrimi*.

Lacrimile răutăţii provocate de tristeţe apar pentru că omul n-a primit de la viaţă ce a dorit. Şi el doreşte lucruri, oameni şi atâtea altele. Doreşte să fie sănătos, dar

nu vrea să recunoască că sănătatea depinde de el însuşi.

Câteodată omul ajunge la extreme când, de exemplu, doreşte ca mortul să învie. Am avut astfel de Cereri, mai bine spus, obligaţii, pentru că, după părerea solicitantului, eu, ca medic, trebuia, să repar greşeala altor medici, care nici măcar nu fusese greşeală. Persoana nu era nici pe departe proastă, în accepţiunea obişnuită era ceea ce se cheamă om.

Moare cel al cărui spirit caută echilibrul sufletesc maxim pe care nu l-a avut cât a trăit. Omul deplâns nu are linişte nici după moarte. Dar, dacă în spatele jelitului se ascunde lipsa dorinţei de a continua munca şi obligaţiile răposatului, celui care jeleşte îi va fi într-adevăr greu. Pentru că înainte acela făcea totul.

Neştiinţa şi lipsa dorinţei de a plânge sunt stresuri grave ce trebuie descătuşate. Dacă omul încă nu a învăţat să-şi guverneze viaţa printr-o gândire corectă, trebuie să aibă posibilitatea de a da afară răutatea sub formă de lacrimi. În caz contrar, lacrimile se adună în ţesuturi şi în cavităţile corpului sub formă de acumulări de lichid.

Transpiraţia seamănă cu lacrima şi scoate din organism, într-o mai mare cantitate, cele mai diferite feluri de răutate. După mirosul transpiraţiei se poate determina caracterul unui om. Nici n-ar trebui, în general, să folosim deodorante. Răutatea trebuie eliberată chiar dacă omul nu transpiră şi nu va transpira. Întrucât nu există un astfel de om care să fie lipsit total de răutate, nu există nici oameni care să nu transpire deloc. Echilibrul constituie norma.

Saliva ne arată cum îşi realizează omul scopurile. Cine gândeşte corect şi se bazează pe el însuşi, acela va avea rezultate bune. Dar dacă omul nu depune eforturi, dar vrea rezultate bune, considerând că i se cuvine, ca o reacţie în lanţ vor urma rezultatele negative.

Frica faţă de treburile cotidiene usucă gura şi te face să o deschizi ca un peşte pe uscat. Nici nu poţi vorbi. Dar. Dacă omul vrea să scape înainte de vreme de problemele sale, atunci, corespunzător cu graba sa ilogică, poate să apară o salivaţie anormală până acolo încât să îi curgă

balele. Viteza de salivaţie şi dorinţa ilogică se află într-o legătură reciprocă. Şi, desigur, cunoaştem cu toţii situaţia când din cauza unei dispoziţii negative îţi vine câteodată să scuipi.

Mucoziiăţile din nas înseamnă răutatea provocată de ciudă, Omul care se străduieşte să fie bun şi să facă bine. Se simte jignit dacă cineva găseşte vreun cusur în faptele lui. Cine umblă încoace şi încolo cu o figură jignită astfel ca cel care l-a ofensat să vadă că el se simte jignit, la ei ciuda se va manifesta prin mucozităţi care curg din nas. Cel care îşi ascunde însă umilinţa, din mândrie, pentru că vrea să se considere superior celui care l-a ofensat său. Ceilalţi să-l considere aşa, la el aceste mucozităţi se vor duce în sinusurile din maxilarul superior şi vor provoca inflamarea acestora.

Dacă umilinţa şi dorinţa de a o ascunde depăşeşte orice limită a logicii umane, apare inflamaţia sinusului frontal care ne arată că prostia omenească pune raţiunea în pericol. La copii sinusurile din jurul nasului nu sunt dezvoltate. Dacă copilul nu este înţeles, dacă alarma dată de el nu este ascultată, dacă el este nevoit să-şi înghită mereu lacrimile de tristeţe, vor apărea vegetaţiile adenoide. Ele pot îi scoase, dar vor apărea din nou.

Starea permanentă de umilinţă provoacă guturaiul cronic. Elementul lui cei mai neplăcut este edemul care se manifestă mai ales în poziţie şezând. Cel care are un edem puternic la rădăcina nasului nu poate să gândească, deoarece canalele lui energetice sunt înfundate. Senzaţia de durere surdă în cap îi îngreunează învăţătura şi dezvoltarea generală.

Strănutul este încercarea corpului de a arunca brusc afară umilinţa proprie şi umilinţa provocată celorlalţi. Strănută cei care au aşa numita răutate de scurtă durată. Răutatea de lungă durată atrage după sine o boală lungă. Să nu vă reţineţi niciodată, din politeţe, pornirea de a strănuta. Din moment ce energia umilinţei vrea să ţâşnească în afară, lăsaţi-o. Altfel, veţi face guturai.

Flegma este răutatea plângăreţilor, a văicărelii şi a

problemelor legate de ea. Este în acelaşi timp supărarea pentru acuzaţiile care ţi se aduc, supărarea pe cei care te acuză şi deci, supărarea pe tine însuţi ca acuzator. La multe persoane secreţia cronică de flegmă durează până când omul se smulge din cercul lui obişnuit. Tratamentul în staţiuni le ajută, dar odată reîntorşi acasă secreţia de flegmă reapare, fiindcă nu au înţeles de unde a apărut boala.

Voma arată o răutate provocată de silă, răutate contra necuviinţei altora şi adesea contra propriei necuviinţe. Voma înseamnă dezgust faţă de viaţă. Dacă omul simte că nu poate ieşi din impas, că nu poate face faţă situaţiei, fie că nu are forţa necesară, fie că nu are posibilităţi, atunci începe să vomeze. El se goleşte de murdăriile acestei lumi care îi produc greaţă – fie ea mâncare, fie o situaţie inacceptabilă din punct de vedere spiritual. Regretul după vremurile apuse şi dorinţa ca ele să se întoarcă, revolta faţă de ceva anume, lipsa dorinţei de a merge înainte – în spatele lor stă teama de viitor care provoacă spasme în stomac şi te face să dai afară conţinutul acestuia. Există oameni care nu pot să-şi provoace voma, chiar dacă trebuie. Aceştia sunt oamenii care nu se potolesc, care merg înainte în viaţă, pentru ei viaţa însemnând viitorul.

Puroiul însoţeşte răutatea provocată de neajutorare şi de neputinţă – răutatea din umilinţă. Dacă un om mic la suflet, la spirit şi la corp simte că este neajutorat şi incapabil să rezolve o situaţie sau să o aducă în folosul său, răutatea lui va fi imprevizibilă. Puroiul este mărturia dorinţei de răzbunare pentru umilinţele îndurate multă vreme, mergând până la distrugerea tuturor, inclusiv a celor care nu sunt implicaţi în niciun fel. De aceea a umili, ca şi a închide ochii la umilinţă, este un lucru periculos chiar pentru un observator de pe margine.

Aşa se acumulează vrajba între popoare şi state. Ea poate mocni veacuri în şir, ca focul sub cenuşă. Dar şi umilirea sexului feminin care durează de secole, tratarea femeilor ca oameni de categoria a doua şi exploatarea lor

(în lume continuând să existe dreptul celui mai puternic) poate să aprindă focul imprevizibil şi iraţional al urii, indiferent în ce situaţie.

Puroiul este răutatea duşmănoasă provocată de nemulţumirea faţă de viaţă în general. La un om căruia nimic nu-i este pe plac, nici binele, nici răul, dar care cu toate acestea trebuie să trăiască şi să nu deschidă gura şi care nu are o înţelegere clară a ceea ce trebuie să facă în continuare, la el, nici nu va reuşi bine să treacă un buboi că va şi reapare altul. Răutate mică înseamnă o bubă mică, răutate mare – un buboi mare. Aşa este şi caracterul lui – un mic duşman

au o situaţie negativă abia au reuşit să dispară şi la orizont apar altele şi mai grave. Duşmănia iraţională faţă de viaţă, pe care omul o ascunde, deoarece vrea să fie bun, izbucneşte în afară sub formă de puroi. Coşurile cu puroi le pe faţă sunt rezultatul unei răutăţi din umilinţă. Prin el însuşi coşul va provoca în continuare umilinţă, chiar dacă nimeni nu-l observă.

Odată cu *secreţia sexuală* din organele sexuale iese în afară încrâncenarea legată de viaţa sexuală. Indiferent de diagnostic, indiferent de microbul care a produs îmbolnăvirea, cauza o constituie insatisfacţia sexuală şi dezamăgirea. Toate infecţiile genitale cronice care nu cedează ia medicamente dispar odată cu eliberarea de răutatea legată de viaţa sexuală şi efectul vindecării se diagnostichează uşor în laborator. Cu cât îl veţi învinovăţi mai mult pe partenerul dumneavoastră, cu atât vindecarea va fi mai grea, pentru că, prin gândurile dumneavoastră, sunteţi chiar provocatorul care vrea să vă dea în felul acesta o lecţie de viaţă. Cine nu ştie cum să mai născocească suferinţe pentru celălalt, acela va suferi de infecţii sexuale.

Specificul răutăţii legate de viaţa sexuală determină varietatea de infecţii sexuale:

— Trichomoniază – răutatea disperată a unei persoane uşuratice.

— Gonoree – răutatea posacă a celui umilit.

— Chlamidioză – răutate autoritară.

— Sifilis – răutate provocată de pierderea simţului de responsabilitate faţă de viaţă

Sângele corespunde simbolic răutăţii provocate de dorinţa de a lupta, de a se răzbuna. Dacă vă tăiaţi la deget cu cuţitul sau vi se întâmplă o altă traumă legată de sânge, asta înseamnă că setea de răzbunare caută să iasă pentru ca dumneavoastră să nu faceţi altceva mai îngrozitor. Ea ştie că în realitate nu sunteţi atât de sângeros pe cât sunteţi în gând. Dar pentru a evita o dezlănţuire bruscă, când puteţi să faceţi rău altcuiva, răutatea se scurge sub formă de sânge-Natura i-a dăruit femeii menstruaţia pentru a o curăţi lunar de răutate. Uterul fiind organul chakrei sexuale, acumulează problemele sexuale pe care omul nu ştie în niciun fel să le deosebească de problemele economice. Dacă nemulţumirea faţă de soţ creşte până într-acolo încât, într-un acces de răzbunare, soţia începe să imagineze pedeapsa cea mai cruntă pentru el – să-l înşele, în acest plan păcătos îşi bagă coada o menstruaţie abundentă. Şi unde te mai duci în situaţia aceasta... în felul acesta sunt ajutate femeile pentru care fidelitatea nu înseamnă lipsa de ocazii, ci sfinţenie. Pentru cele care consideră că fidelitatea şi morala sexuală nu fac nici cât o ceapă degerată, lecţia va fi şi mai aspră. Cu cât menstruaţia este mai abundentă, cu atât s-au acumulat mai multe stresuri. Odată cu sângele se elimină şi nervozitatea premenstruală. Cu cât mama este mai nervoasă, cu atât fiica ei va avea o menstruaţie mai abundentă chiar de la început. Când femeia îşi ascunde cât mai adânc problemele sexuale, apare amenoreea – lipsa menstruaţiei.

Cu cât secreţia este mai urât mirositoare, cu atât mai rău mirositoare este răutatea. *Urina* şi *fecalele* scot şi ele răutatea afară. Cu cât fecalele sunt mai închise la culoare, cu atât mai multă fiere se elimină odată cu ele. În vezica biliară se acumulează răutatea cea mai vulgară. Dacă omul vrea să se elibereze de răutate şi dacă nu se jenează să pară rău, fecalele lui vor fi închise la culoare. Dacă omul vrea să pară inteligent şi răutatea din el ajunge la

concentraţia maximă, corpului îi vine în ajutor icterul pentru ca, totuşi, răutatea să fie scoasă afară. În felul acesta corpul încearcă să-l ajute pe om să rămână în viaţă. Dacă omul nu vrea să renunţe la răutate pe căi normale, asta se vede în fecalele deschise la culoare, în urina anormal de închisă şi în culoarea gălbuie a pielii din cauza pigmenţilor biliari.

Odată cu *urina* se elimină şi dezamăgirile legate de viaţă. Dacă omul nu mai este capabil să suporte dezamăgirile, urina lui devine acidă. Iar dacă odată cu urina se elimină şi albumină, corpul are o posibilitate şi mai mare de a scoate afară sentimentul de vinovăţie şi de învinuire a altora. Aceasta arată că din punct de vedere fizic, corpul a atins punctul critic. Dezamăgirile acumulate au devenit periculoase pentru viaţă. Albumina este principalul material de construcţie pentru corpul nostru şi este sinonim cu energetica sentimentului de vinovăţie. Dacă sentimentul de vinovăţie creşte până la o cotă critică, corpul se distruge, ori direct şi repede, ori indirect prin înlocuirea albuminei cu un ţesut gras.

Odată cu *fecalele* se elimină dezamăgirile legate de sfera volitivă. Dacă omul s-a suprasolicitat până la ultima picătură pentru a-şi atinge un scop, dar lupta lui înrăită cu viaţa nu a dus la rezultatele scontate, fecalele lui vor fi pline de substanţe toxice, caracteristice pentru boală şi asta duce la îmbolnăvirea sigmoidului şi rectului. Dacă dezamăgirile îl înrăiesc pe om într-atât încât să-l transforme dintr-un om generos într-un zgârie-brânză, toată otrava încrâncenării rămâne în corp şi poate provoca cancerul intestinului gros sau al rectului.

Dacă omul are o încredere excesivă în corpul său sau îi cere mult prea mult, corpul, conform acestor gânduri, va încerca, printr-o osârdie şi mai mare, să-l ajute. Rezultatul va fi scăpări de urină şi de fecale, La copii, această problemă are legătură cu părinţii. Frica mamei faţă de soţ i se transmite copilului ca frică faţă de tata şi atunci rinichii, blocaţi de frică, pot să se elibereze şi să-şi facă treaba în somn. Copilul va avea enurezis de noapte. Dacă

însă copilul se teme de tata pentru că acesta este prea sever sau rău, el va scăpa urina în timpul zilei. Cu timpul, frica faţă de tata se adânceşte şi poate duce la scăparea de fecale. În felul acesta se eliberează răutatea acumulată de un om supus.

5. Fenomene de disfuncţie:

— Avem ochi, dar nu vedem.

— Avem urechi, dar nu auzim.

— Avem cap, dar nu judecăm.

— Avem coarde vocale, dar nu vorbim.

— Avem organe sexuale, dar ele nu fecundează şi nu concep copii.

— Avem mâini-picioare, dar ele nu se mişcă.

— Avem organe, dar ele nu-şi fac treaba.

— Avem piele pe cap, dar nu avem păr.

— Şi aşa mai departe.

Despre *căderea părului*. În general se consideră că bărbaţii chei sunt inteligenţi. Frica şi dezamăgirea că *nimeni nu mă iubeşte* afectează stratul de păr atât la femei cât şi la bărbaţi. Chelirea puternică are loc după o criză sufletească. Oamenii de tip luptător nu pot înainta în viaţă fără iubire, dar vor acest lucru. Pentru a merge înainte, oamenii chei caută inconştient contactul cu forţele superioare şi îl găsesc… Spiritul lor este mai deschis decât la persoanele cu păr frumos. Iată că în tot răul este şi un bine.

Moda actuală salută tunsorile scurte sau rasul în cap întrucât noi toţi căutăm inconştient contactul cu Dumnezeu şi acesta este un mijloc de contact. Ştim cu toţii de căderea părului în urma iradierii sau intoxicării. Puneţi-vă acum în locul corpului dumneavoastră şi încercaţi să vă imaginaţi ce a simţit el când în mod conştient i-aţi făcut un rău, în loc să extrageţi o învăţătură din semnalul pe care la tras. Evident, corpul simte că nu este iubit, că este urât. Dar continuă să-l înveţe pe om. Cei care vor înţelege acest lucru, vor evita căderea părului.

Dacă în urma unei boli capacitatea motorie a corpului scade, asta înseamnă că răutatea acestui om devine

periculoasă pentru societate. Corpul ne dă posibilitatea de a ne schimba modul de gândire. În caz contrar, răutatea irumpe în afară şi omul va săvârşi o crimă. Spiritul ştie însă că această lecţie – a te afla în postura de ucigaş – nu este necesară în această viaţă.

6. Slăbirea, extenuarea, uscarea, mortificarea.

Se spune despre cineva că s-a uscat. Aceasta înseamnă distrucţie. La început, insesizabil pentru ochi, se mortifică organele, de exemplu ficatul în cazul cirozei. Totdeauna, aceasta este urmarea distrugerii într-o lungă perioadă de timp. Semnele de avertizare au fost ignorate. Nimic nu se produce întâmplător sau pe neaşteptate. Corpul nostru ne îndeamnă atât de vizibil să fim atenţi că se creează o anumită situaţie încât pur şi simplu nu este posibil să nu băgăm de seamă.

Din punct de vedere medical, ciroza este o vătămare provocată de alcool sau o acţiune chimică. Se întâmplă ca o persoană să se simtă nefericită mai mult din cauza diagnosticului decât din cauza bolii ca atare, pentru că toată viaţa a băut doar câteva păhărele de votcă în plus faţă de alţii şi diagnosticul i se pare nedrept. O astfel de persoană este victima caracterului său închis. În lupta lui cu viaţa sau depus, pe parcurs, straturi atât de adânci de răutate distrugătoare încât ficatul s-a mortificat. El crede că prin răutatea lui surdă şi prin dispreţul faţă de oamenii răi. Îşi exprimă doar revolta, dar în realitate a acumulat mai multă răutate decât toţi scandalagiii la un loc.

Prima care dă alarma este pielea. Pielea ascunde viaţa sufletească.

Pielea este harta geografică a vieţii sufleteşti a omului.

Pigmentaţia este determinată de temperament.

Un ţesut gras este cămara răutăţii.

Pruritul (mâncărimea) dă semnalul în legătură cu mortificările apărute în mişcarea energiei.

Amintiţi-vă ce gând v-a venit în minte când aţi citit aceste rânduri. Le-aţi raportat şi la dumneavoastră? Sau v-aţi îngrozit câţi bani aţi cheltuit pe cosmeticale? Dacă este

aşa, nu trebuie să disperaţi. Lecţiile umanităţii ating totdeauna la portofel.

O piele uscată înseamnă că omul nu vrea să-şi arate răutatea. Cu cât pielea este mai uscată cu atât răutatea este ascunsă mai mult.

Descuamarea pielii se manifestă în special sub formă de mătreaţă. Mătreaţa exprimă dorinţa de a te elibera de prostia care te irită.

Descuamarea pielii uscate arată o nevoie acută de a te elibera urgent de răutate, ceea ce nu vine însă din neştiinţă.

Înroşirea pielii uscate este o răutate care a devenit explozivă.

Descuamarea şi înroşirea sub formă de pete este caracteristică pentru psoriazis. Psoriazisul este un masochism sufletesc: o răbdare sufletească eroică ce îl fericeşte pe om prin amploarea ei.

Pielea grasă este caracteristică persoanelor care nu se jenează să-şi verse răutatea. Ea rămâne mult timp tânără pentru că omul îşi eliberează răutatea din captivitate; pentru aceasta grăsimea îi mulţumeşte corpului. Tinerii iartă mai uşor decât bătrânii.

Cu cât pielea este mai grasă, cu atât omul arată mai mult ce este răul şi prin răutatea lui face bine.

Iar cine îşi iese din sărite la supărare şi începe să caute pe cineva pe care să-şi verse răutatea, fără să tragă nicio concluzie din greşeala sa, la acela răutatea acumulată va forma focare de puroi. Bubele cu puroi sunt dovada că omul respectiv are o răutate deja mai concretă sau un duşman concret, dar o ţine în el. Răutatea vărsată la locul potrivit şi cu un scop potrivit hrăneşte pielea cu grăsime.

O piele normală înseamnă un om echilibrat.

Pigmentul este „luminiţa” vieţii, temperamentul. Cine îşi învinge temperamentul socotind că nu este frumos şi nu este inteligent să-l afişezi, acela are pielea albă. Dar dacă acest om reţinut începe să se enerveze că altora, mai puţin educaţi, le merg bine treburile, pigmentul va erupe, ca un

mic vulcan, într-o pată pigmentată exact în locul unde îşi are cuibul problema lui. Nu că cei cu piele albă nu au pigment, au, dar el este pur şi simplu ascuns.

Petele pigmentate ne spun că persoana respectivă nu-şi cunoaşte suficient meritele, nu se poate afirma, demnitatea lui este afectată. Petele înnăscute – aluniţele – provin de la stresurile similare ale mamei. Apariţia lor în timpul vieţii, fie că sunt mai mari sau mai mici, este manifestarea propriilor stresuri.

Petele depigmentate înseamnă sentimentul inconştient de vinovăţie din cauza căruia omul nu-şi permite să se afirme, chiar dacă este extrem de necesar. Se stăpâneşte de frica opiniei celorlalţi. Petele parţial depigmentate sunt semnul datoriei, karmei din vieţile anterioare.

Petele roşii de pe piele sunt provocate de emoţie şi ne arată că se dă o luptă între frică şi răutate.

Despre cât de greu este să ierţi

Mi se pune de multe ori întrebarea; *„De ce te ocupi tu de o asemenea treabă grea*?*”*

Pentru mine nu este grea, ea este sensul vieţii mele pentru că, prin ea, eu văd ce se poate vedea numai prin iertare. Mă doare faptul că oamenii consideră iertarea o treabă nemaipomenit de grea. Mă doare să văd că omenirea se îndreaptă cu obstinaţie spre propria pieire, pentru că nu vrea să înţeleagă viaţa. Omul nu vrea să-şi recunoască greşelile şi asta îl va distruge.

Cu cât omul se eliberează mai mult de stresurile sale, cu atât va vedea în toată goliciunea sa adevărata faţă a lumii, a oamenilor şi a sa proprie. Tabloul acesta nu este dintre cele mai plăcute, dar cel care a iertat poate să se uite la el liniştit, fiindcă şi-a dobândit echilibrul interior. Va ajuta celorlalţi, dacă ajutorul este primit, şi nu va ajuta, dacă ajutorul este refuzat. Nu va avea emoţii. Nu va simţi nici tristeţe, nici bucurie, nici răutate, nici iubire.

Cel care iartă, simte şi vede totul în adevărata sa esenţă. Esenţa este în afara emoţiilor. Va fi el însuşi. Asta înseamnă liniştea sufletească. E ca şi când a devenit un

înţelept fără să facă niciun efort. Ştie ce trebuie să facă. Spiritul lui eliberat îi descoperă înţelepciunea Unităţii Supreme.

Atingând acest nivel, la început omul se poate speria – este o senzaţie de gol atât de neobişnuită încât te sperie. Senzaţia aceasta poate să treacă imediat, dar poate să şi rămână, dacă apare teama că ţi-ai pierdut minţile.

După un timp reapare nevoia de a fi, pur şi simplu, şi de a nu mai reacţiona la nimic. Sentimentul acesta se deosebeşte de apatia stării de nimicnicie şi de starea cotidiană de relativă linişte şi echilibru.

Starea de nimicnicie nu este altceva decât starea când te afli în impas.

Senzaţia de linişte sufletească înseamnă deschidere către tot. Cu cât mai mulţi oameni se vor elibera şi vor ajunge să aibă această senzaţie, cu atât mai repede lumea va deveni mai bună.

Fiecare dintre noi ajungem la ea pe căi diferite. Mulţi se simt zdruncinaţi interior şi îi cuprinde spaima pentru că nu înţeleg situaţia. Senzaţia este că trupul se rupe în bucăţi care nu mai pot fi reunite la un loc. Vechile reprezentări se prăbuşesc şi strângerea lor la un loc chiar nu mai este necesară. Eliberaţi-vă de frica faţă de această senzaţie şi de teama că ar putea fi şi mai rău. Este un adevărat chin sufletesc. În acelaşi timp trebuie să vă puneţi în ordine relaţiile cu materia pentru ca totul să decurgă mai puţin dureros pentru dumneavoastră.

Calea vieţii unui om duce în viitor. Ca să fii om trebuie să alegi.

Mi se pune întrebarea: *„Cu ce te alegi? N-o să-i vindeci pe toţi”*. Le răspund: *„Cel puţin voi mari mai deşteaptă”*.

Nu clarviziunea este importantă. Important este să trăieşti cinstit şi când ai pus capul pe pernă să ştii că ai făcut multe fapte bune. Fiecare nouă zi, ca şi noua viaţă, se va deschide în toată splendoarea şi îţi va da tot ce e mai bun din ce îţi este necesar. Important este să-ţi găseşti sensul vieţii.

Cine nu are linişte sufletească, poate să reacţioneze negativ chiar la ce e mai bun. De exemplu, dacă eşti lăudat poţi să străluceşti de fericire, dar poţi să te şi miri cu calm: „*Ce este aşa de special în ce am făcut*?” Ai putea să te superi, pentru că tu ştii mai bine decât oricine cât de infimă este realizarea ta. Un om deştept primeşte cu calm lauda şi gândeşte în sine: „*Ţi se pare că merit să fiu lăudat, dar eu merg mai departe pe drumul meu* Un om deştept primeşte critica cu calm: „*Ai impresia că nu am dreptate, dar o să vezi*. *Tu m-ai învăţat să acord atenţie lucrurilor mărunte care până acum mi se păreau neimportante*. *Mulţumesc*! *O să merg înainte pe calea mea*

Recunoaşterea sinceră nu are nevoie de cuvinte. Omului prost îi plac laudele ipocrite. Deşteptul are nevoie de o critică cinstită. Din păcate, pe lumea asta sunt prea multe laude prefăcute şi prea puţină critică cinstită. Dar e şi ăsta un semn al timpurilor noastre.

„*De fiecare dată iert, mă simt uşurat, apoi o iau de la capăt*. *Unde greşesc*? *Poate că ce fac, nu fac cum trebuie*?” mă întreabă lumea cu disperare în glas.

Emoţiile sunt ca valul, se învolburează repede, dacă le ţineţi închise în dumneavoastră. După ce aţi iertat, vă culcaţi pe o ureche. Ce să vă mai osteniţi, dacă acum vă e mai uşor? Şi apare cineva care vine la dumneavoastră să-şi spună necazul…

Fiind un om bun, din compătimire, (adică din sentimentul de vinovăţie), veţi lua imediat asupra dumneavoastră o parte din povară, fără să înţelegeţi că nu mai aveţi forţe pentru a-i sări în ajutor. După aceea veţi începe să vă învinovăţiţi că nu v-aţi oferit chiar dumneavoastră să-l ajutaţi, deşi aţi văzut că aştepta acest ajutor. Atunci veţi gândi speriat: … *Dar dacă o să mi se întâmple şi* mie?” Şi imediat parcă vă simţiţi mai rău. Nu-i. Oare. Aşa? Cine se teme că va veni lumea la el să-şi spună necazurile sau cine are un sentiment de răutate faţă de cei care se plâng, acela sigur va fi căutat de diverşi care îi vor povesti despre suferinţele lor.

O fiică bună va pune la inimă plângerile bunei sale

mame şi, ca rezultat, se va alege cu un miom sau o altă tumoare. Mamei nu îi va fi în niciun caz mai bine, ba dimpotrivă. Îi va fi mai greu când va afla despre boala fiicei ei. Prin urmare, fiica trebuie să se elibereze de spaime şi de compătimire – care duce la boală – acesta fiind într-adevăr un sentiment de vinovăţie, deoarece ea nu a făcut lucrul pentru care a apărut pe lume – să îndrepte greşelile mamei ei. Dar nici mama nu şi-a corectat greşelile şi acum se scaldă în lacrimi. „Nu *am o inimă de câine, să nu-mi pese de fata mea*” – spune o astfel de mamă.

Şi astfel îşi fac reciproc numai bine, bine ce le duce pe amândouă la groapă. Acum moartea trebuie să ia asupra sa munca pentru ispăşirea răului. Dar noi. Dragi oameni, am venit pe lume ca să facem noi înşine acest lucru. Pe toţi ne va îngropa sentimentul de vinovăţie, frica şi răutatea, dacă nu vom învăţa să ne eliberăm de ele.

Vă rog să mă credeţi, cu cât veţi învăţa mai repede lecţia iertării, cu atât vă va fi mai uşor să trăiţi.

Teama de a nu greşi este tot o spaimă. Trebuie înţeles tâlcul fiecărui gând şi atunci gândurile rele ale altora nu vor putea să ne murdărească gândurile noastre curăţite. Când vedeţi că vine spre dumneavoastră o persoană care nu vă face plăcere, puneţi-vă imediat întrebarea: „*De ce simt aşa*? *Ce vrea să mă înveţe gândul acesta*?

„*Aha*! *Vine să-mi aducă aminte că n-a pot să-i sufăr pe intriganţi*. *Că nu pot să sufăr bârfele*. *Sau, mai bine zis, îmi place să mai trag şi eu o bârfă, dar râu + mi dau seama că de fiecare dată asta îmi strică relaţiile cu ceilalţi sau că starea mea de sănătate se alterează*. *Pur şi simplu, te îmbolnăveşti dacă te gândeşti că lumea este rea*. Cam aşa ar trebui să gândim şi să ne eliberăm imediat de stresuri pentru ca să putem de la bun început să nu intrăm intro conversaţie neplăcută.

Iertarea este o muncă sfântă. Ea nu va da rezultate, dacă nu ne înţelegem greşelile.

Repetarea monotonă este bună la început, pe urmă ar fi cazul să ne deşteptăm. Bolile mai uşoare trec mai

repede. Bolile mai grele ne obligă să mergem mai în profunzime.

Haideţi împreună cu mine.

Imaginaţi-vă următoarea situaţie: tratând un copilaş, am iertat pe bunici – bunici, am iertat şi greşelile lor dintr-o viaţă anterioară, ne-am eliberat de o mulţime de stresuri ale mamei şi ale tatii. Copilul se reface repede, dar pentru vindecarea completă este necesar ca mama să-l iubească întâi de toate pe tata. La care mama va zâmbi ironic: *„Păi cum, dacă nu-l mai iubesc*!*”*

Mi-a fost greu să privesc cu calm şi cu înţelegere în ochii soţului ei şi ai copilului, dar am învăţat să fac şi acest lucru, fiindcă ştiu că ei trei sunt unul pentru celălalt o lecţie aspră de viaţă şi că trebuie să sufere. În vieţile anterioare ei au jucat în roluri exact opuse.

„Am şi ieşit. Bărbatul acesta nu e pe gustul meu, asta nu e dragoste” – declară femeile care au copii, uneori chiar mulţi copii. Ceva asemănător n-am auzit de la niciun bărbat. Sigur, nu-mi spun ei chiar tot. Probabil că sunt şi alt fel de bărbaţi. Dar ce am avut ocazia să văd la femei mă îngrozit. Am în vedere incapacitatea îndărătnică şi păgubitoare de a ierta, provenită din neînţelegere. Aceasta ne arată că ele nu au simţul responsabilităţii faţă de viaţă. Poate o astfel de mamă să fie în ordine cu sănătatea? Nu, nu poate. Ea boleşte în aceeaşi măsură în care i-a făcut să sufere pe soţul ei şi pe copil.

Am destul de des ocazia să văd cu mâhnire că mamele nu vor să facă nimic, nici pentru ele însele, nici pentru copii, atunci când vine vorba despre ştirbirea ego-ului propriu. Părinţii se jenează să-şi recunoască greşelile în prezenţa copiilor. Ei nu cred că un copil este în stare să priceapă adevărul. Şi într-adevăr, cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai cinstit şi mai sensibil. Mi s-a întâmplat să văd cum i-au strălucit ochişorii şi cum şi-a îndreptat spinarea un copil care a asistat la o discuţie când părintele lui a spus: *„J) a, n-am procedat bine. N-am ştiut. Pot să mai îndrept ceva*? Respectul copilului faţă de tată sau de mamă creşte văzând cu ochii. Atmosfera din familie

se ameliorează, nu mai domneşte înstrăinarea. Necesitatea de a se susţine unul pe celălalt prin iubire îi uneşte pe oameni în familie. Dar o familie în care mama este mai importantă decât tata sau tata mai important decât mama, în care unul tiranizează pe celălalt, este o familie distrusă, chiar dacă privit din exterior totul este încă în ordine.

„*Uite ce mamă şi ozavă ai*!” – îi spune unui copil o musafiră îndărătnică al cărei egoism nu-i permite să înţeleagă modul cum explic eu problemele vieţii de familie.

Această ură contra soţului, crescută sub masca iubirii, acţionează ucigător asupra copilului. El îşi va urî violent tatăl pentru viaţa nefericită a mamei. El nu va înţelege că răutatea lui împotriva tatii provoacă drept răspuns răutatea acestuia. Pentru o privire profană şi, mai ales, judecând după jaloanele proprii, mama s-a sacrificat zeci de ani şi a avut grijă de soţ, în timp ce acesta s-a înrăit din ce în ce mai mult fără să-şi cruţe nici măcar copiii. Mama, fiind sufletul copilului, acţionează asupra soţului prin copil. Niciunul din ei nu vrea să înţeleagă acest lucru.

Manifestarea grijii este un instinct. Grija este caracteristică şi animalelor. Dragostea umană este o dragoste sufletească, ea ne face oameni.

Cu ce sentiment intraţi într-o legătură intimă? Cu ce sentiment aţi conceput copiii?

Şi acum răspundeţi pentru dumneavoastră – ştiţi oare, în general, ce este aceea iubire sufletească?

Chiar înainte de măritiş, femeia îşi stabileşte pentru sine scopul căsătoriei – *o să-mi fac o familie, o casă frumoasă, o maşină, o situaţie şi voi avea o viaţă frumoasă*. Bărbatul se străduieşte să-i dea toate acestea şi i le dă, dar, pentru că este extrem de ocupat nu mai are timp, nici chef să-şi mângâie soţia. Bine că măcar îi merge organul sexual pentru a extrage iubire din biocâmpul femeii.

Bărbaţii văd ce nu se vede cu ochiul, dar, din păcate pentru ei, nu sunt conştienţi de acest lucru şi de aceea nu au încredere în ei. Fără să li se spună, ei simt setea de a câştiga a soţiei lor şi cuvintele tandre, pe care femeile le aşteaptă atât de mult, mor pe buzele lor.

Se spune că femeile iubesc cu urechile, iar bărbaţii cu ochii.

Nu! Cuvintele aprind *patima* feminină, în privirea bărbatului se dezlănţuie *pasiunea* masculină.

Se iubeşte cu inima.

De aceea dragostea sufletească nu are nevoie nici de cuvinte, nici de podoabe pentru corp. Inimile iubitoare se vor recunoaşte totdeauna între ele. Cunoscători în această treabă, care nu se pot înşela, sunt bărbaţii serioşi şi economi la vorbă, numai că ei nu sunt conştienţi de asta şi nu ştiu să se exprime prin cuvinte.

Un om dezamăgit în iubire îşi încălzeşte în prealabil pasiunea. Bărbatul reuşeşte mai uşor. La început el soarbe din ochi locurile tăinuite ale corpului feminin. Pe măsură ce sexul feminin se dezgoleşte, sentimentele erotice ale bărbatului se tocesc. Un corp feminin normal, dezbrăcat, nu-l mai excită. Şmecheriile de a-şi schimba aspectul exterior, chiar dacă îi mai biciuie pasiunea, îi omoară dragostea sufletească. Corpul femeii se transformă din ce în ce mai mult într-o marfa.

Bărbatului îi este din ce în ce mai greu să trezească pasiunea femeii, pentru că îi este tot mai greu să spună cuvinte false. Se ştie pentru ce îl apreciază femeia. Dacă femeile măritate şi-ar înfrumuseţa corpul, aşa cum o fac prostituatele, prin lenjerie sexi şi zorzoane, soţii lor şi-ar mai dezlega limba – e uşor să pui mâna pe un lucruşor frumos. Dar. Prin comportamentul lor, femeile măritate pretind ca bărbatul să-şi facă datoria în pat, el face ce trebuie – munceşte şi în relaţiile intime. Aici, nu mai poate să-l ajute nici măcar un mic atribut erotic. Niciunul dintre ei nu ştie să se descurce în adevăratele necesităţi proprii. Ce să mai vorbim de soţie!

La joc bărbatul răspunde prin joc. La iubire – prin iubire. La obligaţie – prin obligaţie. Îşi face „treaba” în pat şi se întoarce pe partea cealaltă, să adoarmă mai repede, pentru că mâine are foarte mult de lucru – trebuie să umfle portofelul cât mai tare. De aici a apărut vorba că viaţa sexuală oboseşte, extenuează, este periculoasă pentru cei

bolnavi etc.

Doar atunci când se simte vinovat faţă de soţie, că n-a reuşit să-i dovedească prin fapte că o iubeşte, se poate întâmpla ca bărbatul să facă infarct în timpul actului sexual. Se va supăra pe el însuşi chiar în timpul coitului că nu este înstărit. Bolile de inimă apar din sentimentul de vinovăţie. Este foarte clar că autobiciuirea face rău.

Aici aş fi vrut să subliniez din nou importanţa legii cauză-efect.

Lumea vede mai mult greşelile bărbaţilor şi îi face pe ei vinovaţi. Femeia, este ea oare doar partea vătămată?

Fapta bărbatului este imaginea în oglindă a gândurilor femeii. De la bun început pentru bărbaţi nu a fost caracteristic negativismul.

Un gând bun al femeii se manifestă într-o faptă bună a bărbatului.

Un gând rău al femeii se manifestă într-o faptă rea a bărbatului

Dacă femeia ştie să-şi iubească mai întâi bărbatul, acesta nu va face nimic rău. Dar dacă femeia se va purta cu el ca şi când ar fi proprietatea ei, el va începe să lupte pentru viaţa sa cu frica de moarte, iraţională, a unui prizonier. Aşa apare răutatea. Izvorul cuminţeniei şi fericirii este iubirea, a cărei forţă motrice este femeia.

Dragostea faţă de aproape nu poate deveni o forţă distructivă. Această transformare este posibilă numai atunci când iubeşti ca un proprietar, când ce nu-ţi mai trebuie arunci la gunoi. Dragostea sufletească, cea care zideşte familia, creşte odată cu anii. Iar emoţia, care a fost luată drept iubire şi care a fost motivul creării unei familii, va dispărea. Emoţiile, chiar dacă sunt necesare din punct de vedere omenesc, ele provoacă stresuri şi păgubesc iubirea.

Femeie, eliberează-te de egoism şi vei descoperi că înţelegi viaţa cum trebuie. Renunţă la părerea că femeia are totdeauna dreptate! Copilul tău vrea să trăiască şi să fie fericit...

Cel mai greu le este acum copiilor, pentru că sufletul

lor curat este ameninţat cu distrugerea.

Cultul pentru consumul corpului omenesc a devenit pentru adolescenţi măsura valorii umane. Numai într-o casă unde părinţii se iubesc, copiii simt inconştient ce este aceea dragoste sufletească şi vor şti să preţuiască acest sentiment mai presus de orice, chiar dacă li se va întâmpla să se lase ispitiţi şi să atragă asupra lor o lecţie dureroasă.

5

Respiră ca să fii sănătos

Cea mai mare importanţă o are energia gândirii.

După ea urmează energia respiraţiei.

Un exemplu. Este adus la cabinet un om în vârstă cu dureri mari. Care n-a auzit nimic despre forţa vindecătoare a iertării. Este clar că în momentul respectiv este inutil să-l înveţi să ierte. Mai întâi trebuie să faci să nu-l mai doară. Şi atunci îi spun următoarele:

Gândiţi-vă împreună cu mine. La fiecare inspiraţie trageţi înăuntru binele şi la fiecare expiraţie daţi afară răul. Locul dureros respiră şi el, deşi n-aţi ştiut acest lucru până acum. Acum, eu împreună cu dumneavoastră, prin inspiraţie, voi duce binele în locul bolnav şi, prin expiraţie, voi scoate răul din locul bolnav. Acum vom inspira şi mai mult bine şi vom expira şi mai mult rău. Nu, pentru asta nu trebuie să respiraţi mai adânc. Vom da, cu gândul, posibilitatea ca binele să intre *mai adânc pentru ca răul să poată ieşi. Nu trebuie să facem nicio pauză. Minunat, continuăm să respirăm împreună. Nu uitaţi să vă gândiţi. Am expirat răul şi am inspirat binele, am expirat răul şi am inspirat binele, am expirat mai mult, şi mai mult rău şi am inspirat mult bine, mai mult bine. Deja v-a mai trecut… Aţi expirat răul, aţi inspirat binele…*

Durerea, aritmia, accesul de astm trec în câteva minute, în cazul insuficienţei cardiace şi astmului expirăm, în plus, şi sentimentul de vinovăţie care îl apasă pe om şi efectul apare şi mai repede.

Energia care intră odată cu respiraţia este energia pură, dumnezeiască. Modul nostru pozitiv de a gândi sporeşte puritatea şi cantitatea de energie inhalată.

De multe ori mi se pune întrebarea: cu ce să încep dacă nu ştiu să-mi înţeleg stresurile? Unora li se pare o barieră greu de depăşit. Atât de greu, încât mai degrabă ar lăsa să i se taie unul dintre organe – aşa de tare se grăbesc. Graba naşte totdeauna lipsă de raţiune. Omul consideră pierdere doar ceea ce vede cu ochii lui. A lăsa să i se taie o mână sau un picior – asta nu! dar dacă este vorba despre un organ intern – parcă nu-i pare atât de rău. Abia după aceea, ulterior, această pierdere îşi va arăta importanţa. Despre principalele stresuri care provoacă boala eu am scris în prima carte… Cum să te fereşti de boală şi cum să fii sănătos”. Ca să înţelegeţi tabelele şi schemele din carte, apelaţi la memoria dumneavoastră şi la gândire.

Desluşirea cauzei prin intermediul bolii este acelaşi lucru cu lichidarea urmărilor ei. Ar fi fost mai bine ca răul să fi fost prevenit. Pentru aceasta există minunate posibilităţi întruchipate de propriile noastre gânduri.

În medie un om are 15 inspiraţii şi expiraţii pe minut. La fiecare inspiraţie, în conştientul nostru intră un gând. Jumătate din gânduri sunt negative.

Ce înseamnă asta? înseamnă următoarele:

La fiecare inspiraţie raţiunea noastră ne trimite un gând, pentru a pricepe. Subliniez – spiritul meu îmi dă de ştire ce se va întâmpla.

Când îmi aud spiritul şi ştiu că trebuie reţinui binele şi dat afară răul, imediat eu iert gândul rău care atrage asupra mea o întâmplare rea.

Cer iertare gândului meu rău că l-am lăsat să crească până la aceste dimensiuni, fiindcă n-am înţeles că el a apărut ca să mă înveţe şi că, fie şi numai pentru asta, el trebuie să-mi provoace o durere.

Cer iertare spiritului meu că n-am ştiut să-l ascult mai devreme şi îi mulţumesc din tot sufletul pentru ajutor. Sentimentul de eliberare este ajutorul de primă necesitate dat mie de către spirit pentru ca eu să ştiu că am reuşit.

Cer iertare corpului meu pentru că, neştiind să gândesc, i-am provocat atâtea suferinţe.

Când mă bântuie îndoielile, spiritul îmi spune că îndoiala este frica de a crede în mine însumi şi acest stres aşteaptă şi el să fie eliberat.

Orice gând care mă vizitează îmi este trimis de către spiritul meu ca să înveţe mintea mea.

Orice gând negativ vine ca să mă înveţe exact contrariul Dacă eu pricep şi mă eliberez de el, mă izbăvesc de nevoia de a suferi Capăt înţelepciune fără să sufăr, aşa cum trebuie să facă orice om cu raţiune.

Fiecare gând merită să meditezi asupra lui şi să tragi o concluzie.

Fiecare gând merită să meditezi asupra lui, nu o singură dată, şi să tragi nu o singură concluzie.

Ziceţi că asta este o viziune efemeră care nu foloseşte la mare lucru? Cine va începe să aplece urechea la gândurile sale şi îşi va corecta viaţa după ele. Aceluia spiritul îi va da posibilitatea să meargă tot mai departe. Corectarea lucrurilor mărunte se va transforma pe nesimţite în schimbări mai importante. Cine îşi corectează trecutul, îşi corectează prezentul. Cine îşi corectează prezentul, îşi corectează viitorul.

Pentru omul care îşi începe ziua cu o astfel de trudă de gândire, ea echivalează cu rugăciunea de dimineaţă. Iertarea este tocmai acea rugăciune, rugăciunea conştient direcţionată, a cărei împlinire va fi pe măsura faptei făptuite. Dumnezeu îi dă întotdeauna omului ceea ce merită. Cine cere mai mult, acela va fi decepţionat.

Stresul – prieten sau duşman?

Întreb câteodată oamenii: „*De ce aţi căpătat sentimentul de vinovăţie*? *Frica*? *Răutatea*? *De la ce vi se trage*? *Sunt acestea un prieten sau un duşman*?”

Pentru majoritatea răspunsul e cât se poate de clar – un duşman.

Cel mai bine înţeleg copiii. Pe ei îi învăţ în felul următor:

„*Ascultă, copil drag*! *Sentimentul de vinovăţie este un prieten care vine şi îţi spune că nu există vină, ci greşeli şi din greşeli se învaţă. Toţi am venit pe lumea*

aceasta ca să învăţăm şi să facem din rău bine. Pentru că, cu adevărat, binele este ceea ce fac eu însumi. Sentimentul de vinovăţie vine ca să-ţi spună: Lasă-mă şi atunci tu vei fi deştept şi puternic, atunci nimeni nu te va mai învinovăţi. Dar, dacă tu nu mă laşi, eu voi fi nevoit să cresc pentru ca să te fac slab şi atunci tu nu vei mai putea să faci rău din prostie. Aşa îţi vorbeşte sentimentul de vinovăţie.

Dar de unde vine frica? Prietenul tău, pe nume frica, vine să-ţi spună – scumpule, eşti un fricos. Eu vreau să te ajut să devii curajos. Numai omul curajos este puternic şi deştept, de el nu se lipeşte răul. Fricosul este totdeauna slab şi atrage răul.

Frica îţi spune: prietene, dacă nu mă laşi, eu voi creşte şi voi veni la tine mereu pentru ca într-o bună zi tu să înţelegi că numai eu te pot ajuta să nu te distrugi. Cine devine rău. Va suferi. Prietenul frică îţi spune: lasă-mă! Eu îţi vreau binele. Spune-mi că ai înţeles că frica atrage răul şi te îndeamnă să faci fapte urâte.

Fricile sunt multe, au multe nume, dar toate vin să te înveţe să fii curajos. Lasă-le pe toate acasă, ele vor să câştige pe teren propriu. Spune-le chiar tu acest lucru, ele vor crede cu cea mai mare plăcere în vorbele tale. Fricile mele, de exemplu, cred în cuvintele mele. Şi cere iertare corpului tău pentru că, ţinând fricile în tine şi dându-le voie să crească, i-ai pricinuit un rău. Cel mai bun prieten al tău este corpul tău, el te iubeşte foarte mult şi vrea să te înveţe să fii deştept. Şi tu vrei acest lucru. Deşteptul este curajos şi puternic, bolile nu se lipesc de el. Dacă trupul tău nu se simte bine, înseamnă că tu, din frică, ai lăsat să intre în el gândurile rele şi el îţi cere ajutor.

N-ai ştiut acest lucru şi ai lăsat să intre în tine şi răutatea. Ce vrea să-ţi spună răutatea? Ea vine să-ţi spună să te debarasezi de ea cât mai repede, altfel vei suferi. Acum ai ultima posibilitate să faci din rău bine. Răutatea care nu este dată afară, te distruge. Numai răutatea provoacă durere. De la răutate creşte febra. Răutatea înroşeşte locul bolnav. De la răutate se fac edeme, se rup

oasele şi apar sângerări. Şi asta numai pentru că tu nu te-ai gândit să laşi răutatea acasă, să n-o iei cu tine.

Odată cândva răutatea a venit să te înveţe ce este binele – este numai iubire. Dar pentru ca iubirea să poată veni şi să te facă fericit, tu trebuie să dai afară răutatea. N-ai ştiut până acum acest lucru şi ai fost nevoit să suferi. Acum, las-o acasă, n-o lua cu tine. Ea se va bucura, fiindcă îi e bine acasă. Acasă e totdeauna cel mai bine, nu-i aşa?

Dragă copile! *Dacă cineva îţi spune că eşti rău. Asta înseamnă că e nevoie ca tu să-ţi trimiţi la plimbare răutatea, altfel te vei îmbolnăvi. Ea vine tocmai pentru asta, ca să-ţi spună că în tine s-a instalat răul şi că el vrea să-i dai drumul afară. Ea nu ştie să-ţi zică altfel, decât să-ţi spună că eşti rău. Îart-o pentru această confuzie*

Eliberarea copilului de stresuri depinde de mamă. Dacă mama nu crede că boala vine de la gânduri, nici copilul nu poate fi convins că este aşa. Şi până când mama nu va crede că boala copilului provine din gândurile ei, copilul nu se va înzdrăveni total, chiar dacă chirurgical i se va tăia organul bolnav.

Ca urmare a unor gânduri incorecte, rele poate apărea o situaţie extrem de periculoasă pentru viaţă. Din păcate, un bolnav într-o astfel de stare nu mai poate să înceapă să gândească corect, aici este nevoie de intervenţia rapidă a medicului. Şi medicul ăsta şi face. El face ceea ce îi permite bolnavul. El şi-a provocat singur boala şi de aceea rezultatul depinde de modul lui de gândire.

Toate mamele afirmă că trăiesc de dragul copiilor, dar dacă pentru binele copilului, li se cere să-şi dezvolte spiritul, ele încep să se eschiveze inventând tot felul de pretexte. *Nu cred că o să reuşesc, nu e pentru toată lumea* etc. Mă uit la o astfel de mamă şi mă jenez să-i spun că eu îi văd adevăratele gânduri.

Vă îngrijiţi de corpul copilului, dragi părinţi, dar i-aţi abandonat sufletul.

Dacă ştiu că medicina mă ajută, *de ce să mă mai străduiesc*? Dar ca să recunoască că nu are credinţă, că

frica îi blochează capacitatea de gândire – asta omul nu poate face. Şi atunci vine chirurgul şi îi îndepărtează din corp un organ cu care natura a socotit că este necesar să îl înzestreze. Omului nu îi este dat să întreacă natura ca inventivitate şi oportunitate.

Cine consideră că prin aceste rânduri eu îl învinovăţesc, acela trebuie să se elibereze cât mai urgent de sentimentul de vinovăţie.

Ne plângem că tineretul obişnuieşte să dea muzica prea tare. Unul din argumente este că îşi strică auzul. Dar tineretul chiar nu aude bine. Ţipetele şi bombăneala părinţilor, precum şi reproşurile celor mai în vârstă le provoacă o reacţie de apărare – nu vor să asculte lucruri neplăcute. Rar se întâmplă ca tineretul să-şi astupe selectiv urechile.

Acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu vederea. Ochii văd unele lucruri, altele – nu, pentru că acestea au în ele un stres care le provoacă durere. Privirea poate să baleieze multă vreme încoace şi încolo înainte de a se strica. Când suntem liniştiţi, vederea se normalizează, când avem în noi răutate, ea se înrăutăţeşte şi poate fi pierdută total. Sunt foarte multe cazuri de copii cu vedere slabă, pentru că ei nu vor să vadă răutatea părinţilor şi a lumii în general.

Îmi aduc aminte de încercarea eşuată a unui psihiatru de a-l trata pe un tânăr care avea o puternică cădere fizică. Era vorba de un sportiv în activitate, care în minutele de răgaz nu mai putea ţine în mâna nici măcar un ziar. El se afirmase doar prin sport. În sport era apreciat. În rest era însă umilit. Forţa lui fizică rezista selectiv.

Copilul vine pe lume şi trăieşte pentru părinţi, de dragul binelui. Dacă părinţii acceptă acest lucru, conştient sau inconştient, totul este în ordine. Dar dacă ei consideră, în chip de stăpâni, că supunerea şi devotamentul copilului sunt de la sine înţelese, copilul ori va lupta, încercând să se smulgă din lanţurile părinteşti, ori va muri – este tot o eliberare. Ce grad de libertate îi trebuie fiecăruia, se va vedea la finalul luptei.

Copiii se sacrifică din ce în ce mai mult în numele familiei. Tot mai des mor de moarte subită – se culcă seara şi dimineaţa nu se mai scoală. Sau lumânarea vieţii lor este stinsă de o boală incurabilă cu un diagnostic neclar.

Această boală se numeşte *curmarea iubirii sufleteşti*.

În aceste cazuri medicina este neputincioasă. Poţi să-i angajezi surori medicale, să-i pui monitoare, golul sufletesc al copilului nu va fi umplut. Inima lui se opreşte pentru că atitudinea faţă de viaţă a părinţilor – doar în postura de consumator – a secat izvorul iubirii. Mamele nu înţeleg acest lucru – vezi Doamne, au fost atât de grijulii cu moştenitorul. Ele nu ştiu ca copilul nu este o avere şi nu este un mijloc pentru realizarea unei cariere politice. Copilul nu este un obiect cu care, lăudându-se, părinţii vor să-şi mărească propriul prestigiu. Copilul este iubire. Cei pentru care el a apărut ca să-i iubească nu au, spiritual, nevoie de el. Aceştia doresc în mod obligatoriu ceva material, palpabil. Asta este soarta copiilor în societatea, chipurile, de binefacere. Acestor copii nu le mai rămâne decât moartea pentru ca ei să demonstreze că duc dorul a ceva. Duc dorul ca părinţii să tânjească după iubirea lor. Ei încă nu ştiu să-şi îndrepte iubirea spre alte persoane, spre natură sau animale. Sau nu au un animal în casă pe care să-l poată iubi. Sau, poate, nu doresc să-şi înlocuiască părinţii cu altcineva, mai bine să moară.

Dacă însă la pătuţul unui copil bolnav se află o mamă care înţelege că principala cauză a bolii este nepriceperea ei de a iubi pe tatăl copilului, ca apoi să poată iubi şi pe copil, acesta se va însănătoşi categoric. Boala lui este numai lecţia pe care copilul le-o dă şi pe care ei trebuie să o înveţe.

Toate bolile încep de la neştiinţa de a înţelege viaţa. Sentinţa poate fi foarte tristă, atât pentru ea cât şi pentru copil.

Foarte des vin la cabinet părinţi cu copii care s-au îmbolnăvit chiar în primele zile de viaţă, au o boală la cap. Părinţii sunt nefericiţi şi îngrijoraţi. Eu nu vreau să le amplific îngrijorarea, dar altfel nu pot să-i ajut. Despre ce

e vorba? Este vorba despre faptul că soţiile îşi consideră soţii proşti. Femeia care îşi râde de inteligenţa bărbatului ei, îl dispreţuieşte şi îl urăşte, atrage asupra sa nefericirea. Femeile vor ca bărbatul să le ghicească fiecare gând şi, în general ca ei să eclipseze pe ceilalţi bărbaţi pentru ca ea să se simtă mai bună decât toate celelalte. Dacă el n-o face, ea începe să se înrăiască, dar ce e rău aici este faptul că, din politeţe, ascunde răutatea în ea şi n-o azvârle afară împreună cu ţipătul. Să ţipi în prezenţa altora se consideră o dovadă de prostie şi de aceea omul strânge din buze şi poartă cu sine răutatea crescândă provenită din dezamăgiri şi din supărări. Dacă acest lucru se întâmplă imediat după naşterea copilului, când mama şi micuţul sunt foarte receptivi, copilul care s-a născut sănătos, se poate îmbolnăvi, chiar într-o maternitate cu condiţii ideale de îngrijire. Răutatea trebuie să se fixeze undeva. Şi întrucât mama s-a înfuriat pe facultăţile mentale ale tatălui, baza cărora este creierul, energia răutăţii se va îndrepta către creierul copilului şi îi va distruge mintea. Dacă mama îşi va corecta repede greşeala, şi o va face sincer, atunci şi creierul copilului se poate reface în totalitate.

Femeia care, în sfânta ei simplitate sufletească, iubeşte mintea bărbatului ei contribuie la dezvoltarea acesteia. Şi astfel dintr-un flăcău de la ţară, simplu şi nerafmat, poate creşte un geniu. Lumea se va mira cum de un bărbat atât de deştept axe o femeie atât de simplă şi de modestă şi de ce nu se însoară cu alta. El ştie însă în care cuib creşte un vultur. Şi aripile îl vor susţine până când va simţi că îi este dragă iubirea numai a acestei femei.

Planeta durerii sufleteşti – Pământul

Sufletul este mama. Văd în fiecare zi mame care au făcut multe greşeli în viaţa lor. Este firesc, altfel nu am fi oameni. Din cauza greşelilor necorectate, mamele au un puternic sentiment de vinovăţie, dar rar se întâmplă să şi le recunoască. Toate doresc o viaţă mai bună pentru copiii lor. Deşi este o dorinţă sinceră, ele nu ştiu însă ce este binele. Consideră că este bine ceea ce li se pare lor a fi

bine.

Mamele sunt foarte sensibile când este vorba despre greşelile lor. Să nu dea Dumnezeu ca un copil să povestească cuiva cum a devenit el înţelept: *„pentru că părinţii mei se certau întruna eu am învăţat ceva din asta şi acum pot să nu mai repet şi eu acele certuri fără rost aşa cum făceau ei”*. Certurile, chiar fără cuvinte, ale părinţilor rămân în sufletul copiilor. Să nu uitaţi acest lucru!

Auzind ce spune copilul, mama ar putea să gândească astfel: *„copilul a învăţat din greşelile mele. Deci, asta este partea pozitivă a răului meu. Iartă-mă puiule, că a trebuit să înveţi în felul acesta, prin suferinţă. Dar eu n-am ştiut altfel. Până acum n-am ştiut, acum, prin necazul tău, m-am deşteptat, iartă-mă”*.

În loc de asta, urechea fină a mamei prinde numai fraza incriminatoare *„părinţii se certau întruna”* şi ea se năpusteşte ca o apucată asupra copilului: *„Mă faci de râs în faţa lumii. Nerecunoscăiorulel Nu ţi-e ruşine?!”* Şi lacrimile îi curg de-a valma laolaltă cu acuzaţiile.

Dragi mame! Sunteţi oameni, la Fel ca soţii şi copiii dumneavoastră, greşiţi la fel. Toată omenirea învaţă din greşeli.

Cine nu ştie să păstreze în suflet bucuria, acela va avea un sentiment de vinovăţie exact în acel ioc – în suflet.

Cel care învinuieşte pe alţii (atât femeia cât şi bărbatul) este foarte sensibil la fiecare cuvânt care i se spune şi care se spune despre el. Chiar şi în cel mai nevinovat cuvânt i se pare că se ascunde o aluzie la adresa sa şi imediat se înfurie. Au! Mi se întâmplă ceva cu inima! Au, mor! *Şi numai tu eşti de vină, tu m-ai scos din sărite*!

Cei care sunt departe de noi sau sunt deja pe lumea cealaltă sunt buni. Sunt imaculaţi şi nu se poate să nu-i plângi. Cei care însă sunt încă în viaţă, trebuie învinovăţiţi de ceva.

Este un paradox, nu-i aşa? Şi se poate şi mai mult.

Dacă fiecare om s-ar elibera de sentimentul propriu de vinovăţie, nu ar mai învinovăţi pe alţii şi nici n-ar mai

atrage asupra sa învinuiri din partea altora. Nu ar mai avea motive să spună următoarele cuvinte: *„Nu vreau să mă duc acasă. Nu mă aşteaptă decât reproşuri. Îmi este indiferent unde mă aflu şi ce fac. Oricum acasă nimeni nu dă doi bani pe mine* Astfel îşi încununează opera spaima că *nimeni nu mă iubeşte.*

Iertaţi-vă sentimentul de vinovăţie că a venit să vă înveţe, dar n-a ştiut cum să o facă. Cereţi iertare sentimentului de vinovăţie că l-aţi lăsat să crească atât de mult încât s-a transformat în duşmănie. Cereţi iertare corpului că, învinuind pe alţii, vă dăunaţi dumneavoastră înşivă şi celorlalţi. Când învinovăţiţi pe cineva, apare în piept o senzaţie de apăsare care se poate răspândi în tot corpul, dacă nu sunteţi atenţi la semnalul pe care vi-i dă inima.

Tata este spiritul copilului, mama – sufletul lui. Învinuindu-vă copilul, vă învinuiţi pe dumneavoastră înşivă. Copilul înţelege totdeauna mai mult, pentru că el este mai pur şi el v-a ales. Discursurile dumneavoastră acuza-A

toare arată elocvent că iubirea provoacă durere. Învinuirile sunt însoţite de ameninţare – pe care o numiţi prevenţie, dorinţă de a preîntâmpina râul. Crezând cu îndârjire în imposibilitatea de a greşi, comiteţi o mare eroare.

Poveţele, avertismentele, chiar înjurăturile şi poruncile pe care copilul nu îndrăzneşte să le nesocotească, deşi poate îl îndârjesc, nu îi rănesc sufletul. Cuvintele pot să rămână aceleaşi, dar tonul cu care au fost spuse poate să le schimbe radical sensul

Deschideţi bine ochii şi înţelegeţi că vă distrugeţi copiii, soţul (soţia), viaţa şi pe dumneavoastră înşivă. Orice om subjugat de sentimentul de Vinovăţie se vede doar pe sine şi acuză pe toţi ceilalţi.

Vine la cabinetul meu un alcoolic cu un puternic sentiment de vinovăţie faţă de viaţă. Mama lui ar avea dreptate să-l beştelească întruna că o face de ruşine, deşi ea l-a educat. Pentru ea este importantă părerea lumii şi

nu durerea sufletească a fiului, pricinuită chiar de ea. Niciun copil nu se naşte alcoolic. În alcool se îneacă sentimentul de vinovăţie. Acest copil este o lecţie pentru mama sa, iar mama sa – o lecţie pentru copil. Vor învăţa această lecţie iertându-se unul pe celălalt. Dar dacă iartă numai unul şi celălalt nu, la cei care a iertat, durerea sufletească va dispărea, la celălalt va rămâne.

Apare la cabinet un adolescent bolnav de inimă care învaţă prost din cauza sănătăţii şi este nefericit. Mama. Îl învinuieşte că, fiind bolnav, îi dă bătăi de cap* De ce; nu eşti şi tu ca ceilalţi? Mama aceasta ar vrea să vadl succesele copilului, acestea fiind succesele ei. Nu vede însă figura rugătoare a copilului – nu-mi fa rău! ea se încrâncenează aducându-i această învinuire egoistă. În acest moment copilul simte că mama ar vrea să scape de el. El a simţit cuvintele care nu au fost rostite. Şi din milă faţă de sine – *săracul de mine, cât sunt de nefericit* – el se va simţi şi mai rău.

O altă mamă îngrijorată oftează: *„De ce m-or fi adus părinţii pe lumea asta*? *Am trecut prin război şi acum e şi mai rău*. *Mâine n-o să mai fie nici pic de pâine*. *Până şi proprii copii îşi lasă părinţii pe drumuri* (*aşa a citit ea în ziar*) în aceste tânguiri este atâta reproş, spaimă şi răutate încât copilul se simte şi mai vinovat. Un necaz după altul se abate asupra acestei femei şi ea nu înţelege că ea însăşi le atrage.

Viaţa acestei femei şi a copilului ei nu va fi mai bună până când ea nu va înţelege că:

— Chiar dacă părinţii i-au conceput trupul, copilul a apărut pe lume pentru că a avut nevoie anume de ei. Şi-ar fi putut alege părinţi mai bogaţi. Copiii bogaţilor poartă în suflet durerea provocată de povara bogăţiei;

— Mama s-ar fi putut naşte în secolul trecut sau în secolul viitor. Dar dacă s-a născut în acest secol, nu a avut când să înveţe lecţia războiului. Omul trebuie să îndure totul în decursul tuturor vieţilor sale;

— Discuţia pornită de la copil se extrapolează asupra întregii lumi. Înseamnă că mamei îi trebuie o povară şi mai

grea dacă, neapucând să rezolve o problemă, îşi ia imediat pe suflet o altă problemă;

— Frica – *n-o să mai fie nici pic de pâine* a fost exprimată cu atâta răutate că până şi pâinea, care deocamdată este, are un gust amar. Ea devine amară din cauza răutăţii.

La această mamă probabil nici senzaţiile gustative nu mai sunt cum trebuie. Şi astfel, pas cu pas ea atrage răul şi îşi distruge viaţa.

La fel este şi sufletul copilului.

Se prezintă la cabinet şi persoane intelectuale, stimabile care se plâng că mereu bolesc. Cauza suferinţei o constituie reproşurile mamei. Şi mamele lor sunt convinse că *nimeni nu are nevoie de ele, că nu sunt iubite, că vor să scape de ele, că sunt o povară pentru toată lumea* etc., etc. Repertoriul este foarte asemănător. Poate că în spatele cuvintelor gândurile sunt diferite, dar, prin insinuările lor, toate vor să-şi facă copilul să sufere, vor să se răzbune pentru o vină inexistentă.

Invidia faţă de cei care au reuşit şi au devenit personalităţi poate să crească pe neobservate şi să devină invidie pe propriul copil. Părinţii, care nu s-au realizat, vor ca copiii lor să fie fericiţi. Ei nu ştiu cât de greu este jugul gloriei şi, neştiind, încep să-şi invidieze copilul. O mamă a recunoscut că invidia faţă de succesele propriului copil s-a transformat într-o răutate vădită pentru că la timpul respectiv ea nu a avut succese. *Şi era chiar mai talentată*!

Viaţa este mişcare înainte. Cerinţa fiecărui spirit este de a se mişca. Cu cât vanitatea este mai mare, cu atât mai puternică este invidia pe cei care progresează. Un om invidios nu poate să înţeleagă că invidia este o ghiulea legată de picioare, oricât te-ai strădui, nu te poţi mişca din loc. Ce-ţi rămâne? Doar să-i pui celuilalt piedică şi pentru asta nimic nu este mai potrivit decât să-l învinovăţeşti de ceva. Şi în felul acesta cel care merge înainte nu va mai avea forţe.

Invidia este un stres perfid. Nu există oameni fără invidie. Ea se poate piti în om şi poate să ţâşnească pe

neaşteptate din te miri ce motiv. Obiectul invidiei pot să fie cei apropiaţi, dar şi străinii. Una din formele ei este gelozia. Invidia este o duşmănie care provoacă cancer.

Oameni dragi! Aflaţi că o urare de drum bun rostită cu un ton mustrător se aşază ca o piatră pe inima călătorului. Drumul devine greu, fără bucurie, fără sens. Să ne eliberăm fiecare de stresurile noastre şi vom obţine ceea ce dorim. Binele va veni de la sine.

Vin la mine mame şi îmi cer sfatul în cele mai diverse probleme. Una se teme pentru copil, deoarece tatăl său îl ţine pe lângă el şi îi arată cum se repară maşina, cum se fac lucrări de construcţie sau altceva, periculos pentru micuţ. Se teme să nu se rănească copilul. Frica nu o lasă să vadă că tatăl şi copilul îşi împart treburile conform cu vârsta fiecăruia. Cea mai mică zgârietură este privită ca o tragedie în care vinovat este, evident, tatăl. Ea nu înţelege că îl face pe copil să se sperie din cauza tatii şi tata din cauza copilului şi cândva, în viitor, copilul va plăti pentru nepriceperea lui de a umbla cu sculele. E mai bine să vă eliberaţi de frică şi dacă vedeţi că tatăl se comportă nesăbuit, spuneţi-i, şi el va înţelege, dacă îi spuneţi corect. Bărbaţii sunt sătui de văicărelile şi spaimele femeilor. Revolta lor se extinde şi asupra copiilor.

O mamă care îşi ţine copilul departe de tot ce este *periculos* şi *grea* nu înţelege de ce acesta s-a lipit de calculator. El nu înţelege poveţele mamei. Că doar computerul nu muşcă, nu îi cade pe picioare, nu-l atrage într-o bandă criminală. Computerul nu te învinovăţeşte, nu te sperie, nu se înfurie, cu el ţi-e bine. Dar mama este nemulţumită. Ea spune că ţi se strică vederea, deşi ar trebui să ştie că într-o mare măsură vederea se strică de la răutatea pe care familia nu ştie să o evite.

O mamă care nu şi-a învăţat la timp copilul să fie manierat, ordonat şi harnic şi a făcut ea totul, va rămâne în continuare sclava lui. Din copil a crescut un leneş, un petrecăreţ pasiv care îi demonstrează limpede mamei sale ce greşeli a făcut.

Mamele bolnave de nesomn şi suprasolicitare se

plâng că sunt nevoite să fie roabele soţilor şi copiilor. Dimineaţa începe cu ceremonia sculatului. Le asculţi şi ai impresia că nimeni nu se mai uită la ceas şi că nimeni, în afară de chinuita mamă, nu ştie să facă patul. Micul dejun li se pune direct sub nas acestor sărmani somnoroşi care trebuie să meargă la şcoală sau la serviciu. După program, care este mai lung decât al copiilor la şcoală şi al soţului la serviciu, trebuie să dea fuga la magazin şi apoi la bucătărie. Vasele murdare care s-au adunat s-a gândit să le spele în timp ce face mâncarea. Apoi familia obosită trupeşte şi sufleteşte trebuie hrănită. Şi ea se miră de ce toţi sunt nemulţumiţi.

Dragi femei! Opriţi-vă o secundă şi gândiţi-vă de cesor bucura locatarii casei dumneavoastră când ies afară. Obligaţia de a sta acasă şi de a te simţi inutil împinge relaţiile, şi aşa încordate, până la scandal, scandal care, ca o explozie, îi aruncă pe membrii familiei care încotro, unde ei ar putea ori să-şi găsească rostul, ori să devină nişte rataţi.

La început nimeni nu ştie să îndrepte situaţia, iar mai târziu, nimeni nu mai vrea. Soţul şi copiii nu-şi mai găsesc locul în casă. Devin inutili. Tot ce fac ei nu e bine şi sfaturile lor sunt respinse. *Mama ştie cel mai bine*, *deci să facă ea*! Ea nu a dat niciodată soţului şi copiilor posibilitatea să încerce bucuria de a pregăti ceva de mâncare, de a face curat, de a călca rufe etc. Bucuria de a face îi rămâne omului pentru toată viaţa şi îl inspiră pentru treburile ulterioare. Copiii şi soţul ar dori şi ei să facă şi asta le-ar da sentimentul propriei demnităţi.

Mama trebuie să fie pentru familie izvorul de iubire şi mentorul care supraveghează cu bucurie activitatea din casă, dirijează, la nevoie dă sfaturi, se extaziază de iniţiativele soţului şi copiilor, de priceperea, de abilitatea, de logica, de raţiunea şi de mintea lor şi în cazul unor abateri premeditate îi pedepseşte, dar moderat. Ea trebuie să ştie să întrebe în cazul unor boroboaţe: *„Ce ai învăţat din greşeala asta*? *Acum o să ţii minte pentru toată viaţa*?*”*

Mama nu trebuie să fie o roabă sufocată de treburi

care nu mai vede nimic în jurul ei, mai ales familia. Femeia care se eliberează de stresuri dă fiecărui membru al familiei posibilitatea de a-şi găsi locul în familie şi în viaţă. Ea va fi femeia fericită care nu va trebui să se sacrifice, să se zdrobească, să regrete, să se îngrijoreze, să ceară, să impună. Să domine, să ameninţe, să pedepsească etc. Tot ce face va fi însoţit de bucurie. O astfel de mamă nu va fi niciodată singură şi minunaţii ei copii îşi vor găsi rapid rostul în viaţă.

Astfel de mame nu se vor plânge că copiii lor, acum oameni maturi, vin rar pe la ele. Ele ştiu că pe oameni îi atrage unul spre celălalt sentimentul reciproc de vinovăţie. Părinţii care şi-au crescut corect copiii, nici nu vor băga de seamă că aceştia vin rar pe la ei. Au şi copiii viaţa lor, de ce să-i deranjezi. Când o să-i fie rău părintelui, vor veni. Inima le va spune când să vină.

Dar mamele, care sunt vinovate faţă de copii şi care nu se eliberează de sentimentul de vinovăţie, dau fuga la ei ca nişte apucate, nedându-şi pace nici lor, nici celorlalţi.

O femeie care nu are spaima că *pe mine nimeni nu mă iubeşte*, va avea cu prisosinţă sentimentul de demnitate proprie: ea va trăi corect. Dacă are un hobby, va găsi şi la adânci bătrâneţi cu ce să se ocupe şi nu se va plictisi.

Femeile moderne suferă că nu pot să se afirme şi atunci se amestecă în viaţa altora. *Mor de plictiseală, nu are rost să mă apuc de ceva, n-am ce face*. Justificări găsesc destule. Apropo, şomajul nu a apărut din cauza crizei economice.

Dragă copile, chiar dacă nu mai eşti aşa de tânăr! Tu însuţi ţi-ai ales această mamă ale cărei părţi rele ai venit să le îndrepţi. Iartă-ţi sentimentul de vinovăţie, spaimele, răutăţile şi atunci vei putea să o ierţi şi pe mama ta. Atunci nu vei mai atrage asupra ta învinuirile materne. Ea nu te va mai face să suferi şi nu va mai suferi nici ea. Inima ei se va linişti. Şi într-o bună zi vei descoperi în inima ta *pe buna ta mamă, mama visurilor tale*, în care o vei recunoaşte pe cea cu care te luptai până mai ieri. Atunci

vei putea spune că ai cunoscut cea mai mare fericire din lume. Crede-mă!

Vreau să vă previn – munca este grea şi de lungă durată, dar binefăcătoare. Să nu fiţi naivi, veţi primi, ca răspuns. Şi lovituri, deoarece pentru un om în vârstă este greu să adopte un stil nou de comportament. Nu daţi fuga să-i spuneţi mamei tot ce aţi auzit sau ce v-a trecut prin cap. Prin asta îi veţi retrezi sentimentul de vinovăţie şi veţi provoca erupţia unui vulcan. Vă veţi simţi amărât şi decepţionat. Vechile certuri vor reizbucni cu o nouă forţă. Puneţi-vă în situaţia asta şi trageţi singuri concluziile. Pentru ca să înţelegeţi aceste lucruri, învăţaţi conţinutul acestei cărţi. În caz contrar, discuţia se va transforma într-o avalanşă de învinuiri care de care mai dureroase.

Decepţia ar putea fi atât de mare încât să vă apară tulburări de circulaţie sangvină în tot corpul. Puteţi avea frisoane, vărsături, diaree, urinare frecventă, transpiraţii. Prin aceasta corpul vă ajută să vă eliberaţi de răutate, de decepţii. El a văzut ce aţi realizat prin nesăbuita dumneavoastră facere de bine.

Voi da un exemplu care să ilustreze eficacitatea gândurilor.

Îe*empfu din viaţa mea*

M-am trezit mai devreme decât de obicei din cauza unei arsuri la vezica urinară. După cum se ştie, inflamarea vezicii urinare are loc din cauza acumulării de decepţii în viaţă. Scăparea urinei ne vorbeşte dimpotrivă de dorinţa de a te elibera de decepţii sau *de ce sunt obligat să suport*! Celui care nu-şi înţelege problemele şi nu ştie să le dezlege corect, le vine în ajutor, pe măsura posibilităţilor, vezica urinară. Ca o ţeavă de evacuare, ea elimină în permanenţă decepţiile în exces, altfel ar apărea cancerul vezicii urinare.

Am tras concluzia că vezica urinară îmi dă semnalul că trebuie să mă eliberez de decepţiile, de insuccesele mele.

După ce am inspirat şi am expirat de câteva ori, am descoperit cu uimire că am un stres – nu doream să-mi

recunosc decepţiile (înfrângerile). Am înţeles că spiritul meu mi-a trimis această importantă înştiinţare prin respiraţie. Trebuia să mă eliberez imediat de stres, altfel chiar în aceeaşi zi aş fi avut alte decepţii.

Nu fac parte dintre acele persoane care îşi varsă focul pe alţii, de aceea am destul de suferit. Cum se obişnuieşte la oamenii inteligenţi şi buni, ştiu să-mi ţin gura. Faptul că sunt aşa nu-mi provoacă o decepţie. Dimpotrivă, mă simt bucuroasă şi mândră că ştiu să fiu echilibrată, măcar exterior. Aceasta este partea mea tare. Dar cum poate fi menţinut echilibrul fără a absorbi răul – asta mai învăţ deocamdată.

Dacă mi-a apărut un astfel de stres, trebuie să-l eliberez. Încep prin a-mi ierta lipsa de dorinţă de a-mi recunoaşte decepţiile. Îmi reprezint mental această nedorinţă ca pe un om cu care stau de vorbă şi descopăr că ea sunt chiar eu. Atunci mă privesc din afară şi văd că lipsa mea de dorinţă este o răutate evidentă împotriva faptului că eu aş putea fi vinovată. Chiar şi în realitate eu nu aduc acuzaţii nimănui şi, dacă stau să mă gândesc, se întâmplă într-adevăr, să mă îndârjesc când cineva învinovăţeşte pe altul, pentru că văd cât este de rău. Ba chiar intervin în favoarea persoanei atacate şi atrag asupra mea mânia atacatorului. Nu obişnuiesc să mă apăr singură. Pot s-o fac numai într-o situaţie periculoasă pentru viaţa mea. Aştept să mă apere altul, *că doar şi eu l-am apărat pe el*. Dar ştiu că n-o va face şi nu mă înşel. Asta duce la decepţie şi la îndârjire. Acum ştiu că propriul meu stres – *oricum alţii n-or să mă apere* – îi va face pe ceilalţi să nu-mi sară în ajutor. Dacă ar sări. Eu n-aş mai putea să învăţ prin suferinţele pricinuite de acest stres.

Pe oricare altul poţi să-l vezi bine din afară, pe tine trebuie să te analizezi cu mare atenţie.

Acest adevăr mi se potriveşte cel mai bine. Eu ştiu să citesc gândurile oamenilor, dar ca să mă descurc cu sufletul lor trebuie să am timp. Din fericire, am învăţat deja să gândesc mai bine, dar nu-mi neg negativitatea. Prind cu plăcere racii de sub pietrele râului din sufletul

meu, pentru că ştiu că astfel devin din ce în ce mai mult eu însămi – curajoasă, puternică, deşteaptă. Cine ştie, poate şi frumoasă.

O văd deodată în locul meu pe mama. Da, exact aşa! Pentru că eu sunt copia mamei mele în acest plan. Şi cum să condamn eu această trăsătură de caracter a ei! încep să mă eliberez, prin iertare de lipsa mea de dorinţă *de a-mi recunoaşte decepţiile*. Fiind imaginea mamei mele, simt cum o eliberez şi pe ea de acest stres. Cer stresului iertare pentru că l-am ţinut atâta timp în mine şi l-am lăsat să crească.

Între timp repet pur şi simplu; *E lipsa dorinţei de a recunoaşte decepţiile mamei mele*. *E lipsa dorinţei de a-mi recunoaşte propriile decepţii*". Repet iarăşi şi iarăşi, indiferent de ordinea cuvintelor.

Nu există rău fără bine şi bine fără rău.

Încăpăţânarea mea m-a ajutat, prin partea ei bună. Să ies din unele situaţii delicate, iar prin partea rea – peste măsură de mare – a produs în mine lipsa de dorinţă de a-mi recunoaşte decepţiile. Iartă-mă, Doamne! Dar aceasta este adevărul. Cât aş fi vrut să arăt că sunt slabă, că mă predau. Frica de a fi vinovată pentru că *lumea n-o să mă mai respecte* a crescut în sufletul meu şi a devenit o rezistenţă îndârjită. Asta se putea citi probabil şi fără cuvinte pe chipul meu. Soţul şi copiii au văzut, desigur, dar în prezenţa altora îţi domini emoţiile. Frica – *nimeni nu mă iubeşte* îl face pe om să se încadreze forţat în nişte canoane.

Să continui discuţia cu lipsa mea de dorinţă. Orice învinuire ce mi se aduce mi se întipăreşte în suflet. N-am vânat greşelile altora, dar le-am găsit totdeauna o explicaţie şi o justificare. Pe mine însămi mă învinovăţesc însă rapid. Şi pe cei care îmi sunt apropiaţi. În copilărie îmi spuneam: „*Străinii nu ştiu ce-mi place mie*. *Dar de ce ai mei mă fac să sufăr*?"

Şi abia acum pot să spun că prin cei apropiaţi ţi se dau cele mai mari şi mai amare lecţii de viaţă. Cine te iubeşte mai mult, acela te învaţă mai mult…

Noi înşine ne-am ales rudele pentru ca să învăţăm fără încetare să îndreptăm răul. Dar că lecţiile se dau prin intermediul răului – asta n-am ştiut în copilărie.

Acum îmi vine să râd. Omul este totuşi un prost. Viaţa trebuie să-i mai dea câte un pumn. Altfel, cum să se deştepte? Eu cer iertare nedorinţei mele răutăcioase de a-mi recunoaşte decepţiile şi pentru că am lăsat-o să crească atât de mult. Dacă există durere, există şi răutate – trebuie să fim cinstiţi. Cer iertare corpului meu.

Durerea din vezica urinară a trecut demult, dar eu continui discuţia despre nedorinţa mea de a-mi recunoaşte înfrângerile care mi-au încrâncenat sufletul.

În aceeaşi zi s-au prezentat la cabinet bolnavi care prin modul cum arătau fizic mă învinovăţeau: *„M-ai tratat tu pe mine, dar nu m-ai vindecat*!*”* Dacă aseară eram dezamăgită şi amărâtă că aceştia nu vor să primească înţelepciunea Dumnezeiască prin intermediul meu şi că nu au lucrat cu ei înşişi atât cât ar fi trebuit, acum le-am spus direct: *„Cum aşa*? *Dumneavoastră aţi vrea ca în casă să fie cald, dar încă n-aţi tăiat copacul*. *Doar l-aţi crestat niţeluş şi pe deasupra şi fierăstrăul era neascuţit şi copacul a crescut şi mai repede, tocmai bine ca urmele să rămână”*.

Reacţia acestor oameni a fost una liniştită: *„M-am gândit eu că nimic nu se face de la sine*

Decepţiile mele n-au avut bază să se poată dezvolta.

Despre minciună

Toţi dorim să vedem şi să auzim numai lucruri bune, dar prin spaimele noastre atragem contrariul. Pentru a evita acuzaţiile şi pedepsele, înfrumuseţăm prin cuvinte esenţa lucrurilor. Asta înseamnă minciună. Există minciuni mici, mari şi foarte mari.

În lumea de azi minciuna se întâlneşte la tot pasul, a devenit un stil de viaţă.

Cu cât omul ştie să mintă mai bine, cu atât mai puţin îşi recunoaşte greşelile. Dacă la început îşi spune că a fost nevoit să spună un neadevăr pentru că aşa este mai bine pentru toţi, mai târziu devine un stil de viaţă şi chiar mincinosul începe să arate cu degetul pe alţii.

De exemplu, cineva vede gafa făcută de altul, dar dacă îi ceri părerea, nu ţi-o spune verde în faţă. De bine – poate să spună, dar de rău nu vrea sau, mai degrabă, nu are curajul. Şi atunci el, omul bun, îl va sfătui pe cel care a greşit să se adreseze altcuiva, că aceia este mai deştept şi îi va da o soluţie. Iar acela îşi va spune părerea fără ocolişuri. Sinceritatea lui inconştientă a fost provocată de dorinţa necinstită a primului „sfătuitor” de a arunca responsabilitatea unui lucru neplăcut în spinarea altuia. În final, toată lumea se năpusteşte asupra celui sincer: „*Ce om rău*!”

Primul sfătuitor caută să se întâlnească cu al doilea ca să se justifice: „*Vezi ce prost el Ar fi trebuit să-i spun demult adevărul în faţă*!” Primul nu înţelege că, dorind să fie un om bun, care nu face niciodată rău altuia, el de fapt a făcut cel mai mare rău. Cel de-al doilea nu este decât un şcolar care suferă din cauza inabilităţii sale.

Este greu să auzi adevărul. Frica de a vedea şi a auzi adevărul îi obligă pe oameni să mintă. Această frică te face chiar şi pe tine să faci la fel, pentru că omul nu-şi dă seama cât este de nesincer, teatral şi fals. Animalele şi oamenii „naturali” văd bine adevărul, aşa-numiţii oameni hipercivilizaţi, văd însă foarte rău.

De exemplu, vine la mine o doamnă cu articulaţiile bolnave, dureri la coloana vertebrală şi alte zeci de necazuri şi primul lucru pe care îl face este să-mi comunice ce părinţi buni a avut ea, ce soţ bun are, ce copii minunaţi şi ce nepoţi nemaipomenit de talentaţi. Sunt nevoită să mă abţin ca să nu-i spun: „*Draga mea*! *Deschide ochii*! *Viaţa cu binele şi cu răul ei cere ca omul să trăiască, şi să trăiască corect, nu să se autoamăgească* Spaimele doamnei respective o obligă să pună o pojghiţă de aur pe tot ce e rău, important e ca nimeni să nu poată spune ceva de rău.

Doamne, tu care eşti drept, învaţă-mă cum să-i explic eu acestui om, mult prea bun, că bate câmpii! Dar bunul Dumnezeu nu-mi dă altă posibilitate – lui îi place adevărul. El ştie că, dacă eu îi spun adevărul, sănătatea femeii se va

înrăutăţi vizibil ca apoi să se amelioreze semnificativ şi nu mă lasă să spun o minciună.

Pacienta este însă vădit decepţionată şi acasă va fi şi mai decepţionată. Sentimentul de vinovăţie, spaimele şi răutatea ei se vor trezi şi îi vor cere să le elibereze. Ea va vedea că acasă trebuie să se schimbe în multe privinţe, că şi.la serviciu îi merge rău, chiar din cauza ei, dar nu vrea să recunoască. Pentru că se consideră bună. Este uşor să spui adevărul unui om rău, dar ca să-i spui unuia bun, în faţă, care îi sunt greşelile şi nici să nu surzească de ce aude, este o mare artă.

Aşa gândeam eu şi între timp ea vorbea şi tot vorbea, dar nu ştia să gândească. Se plângea că nu-i ajung banii, dar plângându-te abia că-ţi înrăutăţeşti sănătatea şi cheltuind banii pe medicamente scumpe vei fi într-o situaţie materială şi mai precară. Şi acum eu trebuie să-i spun ei toate acestea. Doamne milostiv, ajută-mă!

Să ascunzi adevărul înseamnă să minţi, indiferent dacă o faci pentru a proteja pe cineva sau pentru a evita suferinţele. Justificări sunt atât de multe pe cât de mulţi sunt oamenii care ascund adevărul. Odată, tratând pe un străin, am descoperit cauza iniţială a bolii lui într-un conflict întâmplat acum vreo 50 de ani. În sfânta mea naivitate, fără să ţin cont că noţiunile nu seamănă la ei şi la noi, i-am spus cauza, ceea ce a provocat o explozie de indignare: *„Cum vă permiteţi*! *Eu nici măcar alor mei nu le-am povestit lucrul acesta şi dumneavoastră nu vă e ruşine să mi-o spuneţi în faţă*!*”* Am fost uluită de noţiunea de cinste adoptată în lumea celor care plătesc cu bani peşin.

Ruşine mi-a fost, dar doar pentru că, din delicateţe, a trebuit să-mi muşc limba şi să-mi consolez pacientul cu o minciună că, chipurile, sănătatea lui se va îndrepta. Mi-a fost ruşine faţă de Dumnezeu.

Minciuna maturilor pare să se deosebească de cea a copiilor. Maturul nu vede că copilul se uită fix în ochii lui, cu o privire de clarvăzător şi învăţă în acel moment minciuna, pentru că aşa fac mama şi tata şi copilul vrea să

fie ca părinţii lui fiindcă, poate, *atunci or să mă iubească mai mult*. Aşchia nu sare departe de pom. Dacă vreţi să mă contraziceţi, să ştiţi că şi gândul dumneavoastră este tot o faptă. Un om în aparenţă cinstit care, cândva, n-a putut să fure, de frică, a regretat de multe ori în gând că nu a fost descurcăreţ şi asta i-a format copilului deprinderi de comportament. El a venit pe lume să înveţe cum cuvintele se transformă în fapte.

Cu cât sunt mai mulţi mincinoşi cu atât trebuie să fie mai mulţi cinstiţi. Extrema este totdeauna periculoasă.

Vorbind despre cinste, dacă părinţii îşi educă copilul astfel încât el să nu ştie nimic despre cinste şi hoţie, când va creşte mare, neavând experienţă, s-ar putea să primească o asemenea lovitură sufletească încât să nu-şi mai revină niciodată. El nu va mai crede în nimeni, nici în părinţi, pentru că ei l-au făcut un inadaptat. Ei au urât minciuna şi chiar vor suferi din cauza ei. Aruncând mănuşa lumii păcătoase, au respectat cinstea atât de mult. Încât copilul n-a auzit niciodată de minciună şi a crescut un naiv. În sufletul şi spiritul său el poartă spaima şi răutatea contra minciunii şi cu prima ocazie chiar pe ea o va atrage.

În felul acesta a funcţionat mecanismul minciunii creat de părinţii săi.

Minciuna unor oameni cinstiţi a constat în faptul că ei nu au învăţat pe copil că viaţa are şi o parte ascunsă. Ei nu au ştiut că adevărul şi minciuna sunt cei doi poli ai adevărului vieţii.

De aceea, copilul unui părinte din cale afară de mincinos nu poate depăşi această extremă şi el vine pe lume pentru a trăi cinstit. Lângă acest părinte el va trebui să înveţe alte lecţii.

Poate fi deştept, puternic, sănătos şi ultra realizat numai cel care ştie totul şi aplică corect legile vieţii.

Vă plac mincinoşii? Nu vă plac? Prin urmare, vă temeţi de ei sau îi urâţi. Ura faţă de minciună este ura faţă de mincinoşi, faţă de prefăcătorie, necinste, hoţie, combinaţiuni, maşinaţiuni şi mită, faţă de toate lucrurile tulburi. Dar şi faţă de tăcere, tăinuire, şi faţă de minciuna

salvatoare. Ura faţă de umilinţă poate să atragă hoţul, dacă dumneavoastră, om inteligent, vă simţiţi umilit de fapta mizerabilă a unui infractor stupid.

Cu cât vă dezvoltaţi ideea, cu atât mai mult veţi înţelege că de la o idee se ramifică alte 10 – 100 – 1.000 de idei noi. Spre uimirea dumneavoastră veţi descoperi că răutatea faţă de minciună este de fapt o răutate faţă de dumneavoastră înşivă pentru că, din dorinţa de a fi bun (adică, din spaima că *dacă spun lucrurilor pe nume, n-o să mai fiu iubit*), aţi tăcut atunci când ar fi trebuit să vorbiţi, din politeţe aţi ţinut isonul într-un joc necinstit şi nu v-aţi dat seama că un astfel de comportament a devenit natural şi obişnuit pentru dumneavoastră. *„Toată lumea face la fel”* – veţi spune ca să vă justificaţi.

Necinstea aţi botezat-o adevăr şi credeţi în acest lucru, dar simţiţi când sunteţi minţit şi vă supăraţi când sunteţi luat drept prost. Nu puteţi nicicum să demonstraţi că altul nu spune adevărul. Din cauza sentimentului de umilinţă începe să vă doară capul sau să apară o altă durere, mai mare, în funcţie de cât de multă răutate aţi reţinut şi aţi acumulat şi de cât de tare v-aţi înrăit în ultima perioadă.

Astfel de năpaste se întâmplă cu cei care se consideră mai buni decât sunt în realitate. Pe un hoţ şi un infractor adevărat nu-l doare capul pentru că, în păcătoşenia lui, e cinstit faţă de el însuşi. Un infractor nu-l va putea urî niciodată pe un om cinstit şi pe un om cu adevărat cinstit nu-l vă păgubi niciodată un hoţ.

Iertaţi-vă frica şi răutatea faţă de minciună care s-au instalat în dumneavoastră. Iertaţi-vă pentru că le-aţi aspirat. Cereţi iertare corpului că, prin aceasta, l-aţi condamnat la chinuri. Cereţi iertare minciunii că vă temeţi de ea, că o urâţi, că o creşteţi, neştiind să o eliberaţi.

Spre uimirea dumneavoastră, veţi constata că sunteţi în stare să vă gândiţi fără iritare la cei care nu spun adevărul şi la infractori, că sunteţi în stare chiar să-i înţelegeţi. Prin aceasta, aţi învăţat să vă apăraţi de ei. Evident, minciuna universală şi nedreptatea nu vor

dispărea graţie dumneavoastră. Cum să dispară dacă oamenii, prin ele, trebuie încă să mai înveţe.

Despre ajutorul acordat celor care ţipă după el

Există oameni cărora le este greu să-şi reţină emoţiile. Dacă sunt nevoiţi să facă acest lucru, după ce i-aţi cunoscut mai bine, veţi putea anticipa ce explozie urmează. Odată trecut momentul, omul redevine deschis şi plăcut.

Iertaţi-i răutatea, înainte ca ea să se declanşeze, iertaţi1 că o să înceapă să vă acuze şi faceţi un lucru bun pentru el – rostiţi dumneavoastră cu voce tare, în locul lui, acele cuvinte provocatoare ca el să poată să urle. În felul acesta, el se va elibera de răutatea acumulată şi dumneavoastră veţi face un bine. Sentimentul alarmant de tensiune va dispărea şi amândoi veţi continua bucuroşi să trăiţi.

Problema aceasta este cunoscută celor care trăiesc alături de oameni bătrâni. Unui bătrân nu-i mai poţi întoarce tinereţea, dar pentru un om cu un mod nou de gândire bătrâneţea este o probă de rezistenţă. Dacă veţi rezolva corect situaţia, toţi vor fi mulţumiţi şi dumneavoastră vă veţi înălţa spiritual.

Dacă un bătrân spune că degradarea fizică şi răutatea lui sunt provocate de boală, aşa pare să fie pentru el şi aşa şi este. Iertaţi-l că vă irită cu neînţelegerea, neghiobia, neputinţa sau lipsa lui de dorinţă şi lăsaţi-l să trăiască cum vrea. Eliberaţi-vă de stresurile legate de el şi veţi simţi bucuria că aţi evitat cearta. Poate să vă spună orice şi oricând, veţi fi surd. Diferenţa dintre dumneavoastră şi un surd este că ceea ce aţi auzit trece pe lângă dumneavoastră, pentru că aţi învăţat această lecţie. Dar, dacă veţi simţi o dorinţă răutăcioasă de a nu auzi ţipătul, cândva va veni surzenia şi vă va arăta că nu aţi gândit bine. Surzenia apare şi la copii din frica şi din refuzul de a auzi ţipetele umilitoare şi păgubitoare ale celor din jur.

La bătrâni, contrastul dintre vorbe şi fapte poate fi izbitor, dar ei nu-şi văd greşelile, ca şi dumneavoastră de

altfel. Iertarea şi scuza pot să vi se pară umilitoare, dar în realitate ele vă înalţă. Veţi simţi imediat că aţi redevenit liniştit sufleteşte, după ce aţi cerut sincer iertare. Dar, dacă aţi cerut iertare, fiind silit de o situaţie, sau v-aţi impus acest lucru pentru a fi linişte în casă, vă umiliţi singur şi provocaţi în bătrân bucuria răutăcioasă de a vă face să vă umiliţi şi în continuare. În realitate, triumful învingătorului nu este altceva decât răutatea de a căuta vinovatul. Umilindu-vă, atrageţi umilinţă din partea celuilalt.

Dacă vă e foarte milă de un bătrân, pentru că acela vă este mamă, tată, soră sau frate, cereţi iertare sentimentului de milă până când acesta va dispărea şi vă veţi linişti. Veţi înţelege împăcat că el nu are nevoie de binele dumneavoastră, ci de răul propriu. Aceasta este metoda lui de a învăţa lecţia de viaţă – prin suferinţă.

Spaima omului în vârstă că *nimeni nu mă iubeşte* creşte odată cu numărul anilor şi se transformă în reproşuri duşmănoase – *nu-i mai pasă nimănui de mine*, *toţi aşteaptă să mor*, *îmi doresc răul*, *nimeni nu face ceva de dragul meu* etc.

La bătrâni, autocompătimirea şi dorinţa de a atrage atenţia asupra lor depăşesc limitele egoismului – nu-şi văd decât bolişoarele lor şi nu au milă faţă de bolile celorlalţi.

Dorinţa nemiloasă de a-i găsi pe alţii vinovaţi provoacă durere în tot corpul.

Aşa îşi ispăşesc greşelile aceşti oameni. De obicei, nu ascultă sfaturile, preferă medicamentele. Vă sfătuiesc să învăţaţi din greşelile lor, pentru ca la bătrâneţe să nu aveţi şi dumneavoastră parte de aceste suferinţe. Ţineţi minte că acest bătrân a apărut în viaţa dumneavoastră ca o luminiţă de avertizare care încearcă să vă înveţe să nu faceţi aceleaşi greşeli. Nu-l consideraţi rău pe el, ci faptele lui. Face fapte rele un prost care a apărut pe lume să înveţe, dar n-a învăţat nimic şi acum se chinuie. Bătrâneţea este o noţiune relativă. Neştiinţa de a înţelege viaţa ne este caracteristică tuturor, dar la bătrâni ponderea greşelilor este mult mai mare.

Oamenii cu un mod nou de gândire sunt acaparaţi de cunoaşterea de sine şi suferă deseori, când văd chinurile sufleteşti şi fizice ale celor apropiaţi, celor dragi, care însă nu acceptă învăţămintele bune, ba dimpotrivă se înrăiesc. La rândul său, acest lucru provoacă răutate celui care intenţionează să ajute. *Mi-e greu să văd că mi se refuză ajutorul*. Există diverse mijloace de rezolvare a situaţiei.

Omul modern merge pe calea minimei rezistenţe – se dă la o parte. Copiii pleacă din casa părintească pentru a fi independenţi. Îşi spun; *„Mă voi descurca singur”*. Liniştea înşelătoare poate să dureze ani. Cu timpul vor apărea probleme.

Părinţii ar urma să-şi cocolească şi să-şi povăţuiască nepoţii, iar copiii ar urma să-şi ajute părinţii, dar distanţa nu permite. Justificarea este convingătoare. Odată cu creşterea greutăţilor încep să apară acuze reciproce şi, în aparenţă, cel care vorbeşte are dreptate. Niciuna dintre părţi nu înţelege că ambele au de pierdut.

Adevărul e că nici părinţii, nici copiii nu au învăţat să se înţeleagă unul pe celălalt. Lecţiile lor de viaţă au rămas neînvăţate. Şi consecinţa va influenţa educaţia propriilor copii.

Unii părinţi spun: *„Mi-am educat copilul să fie independent”*. – Este un indicator excepţional cu care ar trebui să ne mândrim. Dar, orice bine în exces se întoarce în rău. Dacă gradul de independenţă creşte până la a te rupe de rădăcini, copacul se poate înălţa până la cer, dar nu mai e copac. Copacului căruia i-au devenit indiferente rădăcinile, nu mai are viaţă. El zice: „La *ce-mi trebuie rădăcini, mă descurc şi fără ele*”. El nu observă însă cum îi dispar forţele pe care şi le extrăgea din solul care îl hrănea şi cum boala fatală a noii epoci îi distruge corpul pământean care trăia numai din hrana venită prin rădăcini.

Părinţii de azi ar fi putut să se elibereze de isteria sexual-maniacală a omenirii care îi distruge pe ei şi generaţia viitoare.

Mulţumiţi lui Dumnezeu că acasă sau prin apropiere aveţi mamă şi tată, bunică sau bunic, chiar dacă mai ţipă la

voi.

Dumnezeu a lăsat ca oamenii să se nască şi să moară în flux continuu pentru ca de-a lungul vieţii fiecare să înveţe, nu numai din experienţa proprie, ci şi dintr-a altora, chiar şi mai mult, dacă este posibil. Dar. Fugim de lecţiile de viaţă ca, apoi, cândva, să simţim că răul ne-a ajuns din urmă, dar nu recunoaştem şi considerăm că alţii au fost de vină.

Naşterea şi moartea sunt cei doi poli ai vieţii. Omul modern, inteligent, a ajuns până acolo încât, cu cât se consideră mai deştept, cu atât mai puţin vrea să moară. Spaima de a te naşte şi spaima de a muri se identifică.

Orice durată are cândva un sfârşit al ei. Cine a ajutat pe cineva să moară, acela ştie şi el să moară. Dar cel care este pe jumătate mort de frică şi de groază îngreunează plecarea din viaţă a unui muribund, acela nu şi-a însuşit arta de a muri. De câte ori nu ar fi trebuit, ca în loc să menţinem viaţa în om, să-l ajutăm să plece din lumea aceasta, pe cât posibil cu cât mai puţine chinuri: oamenii aşa-zis civilizaţi nu au, practic, priceperea ca prin cuvinte să-i deschidă uşa celui ce se pregăteşte să plece. Fiecare dintre noi ar trebui să înveţe.

Eliloeraţi-vă de spaime şi găsiţi în dumneavoastră atâta putere ca să-i puteţi conduce liniştit pe ultimul drum pe tata şi pe mama. Dacă vă aflaţi lângă un muribund, puteţi săi cereţi iertare din tot sufletul pentru greşelile dumneavoastră fată de el şi ale lui fată de dumneavoastră. Întelei jgerea lecţiilor de viaţă va împrăştia panica. Veţi simţi o linişte ciudată şi se va linişti şi el. Veţi simţi că răul matern s-a transformat în bine şi chiar ea, mama, va deveni neobişnuit de însufleţită. Aflaţi că sunteţi liniştit în sufletul dumneavoastră când mamei îi este bine şi mama este liniştită când copilului îi este bine. Un suflet liniştit se poate despărţi de corp pentru că şi-a terminat menirea în această viaţă.

Aflându-vă la căpătâiul tatălui dumneavoastră, iertându-l şi cerându-i iertare, veţi înţelege ce v-a învăţat el şi ce aţi învăţat dumneavoastră. Luminarea spiritului

dumneavoastră se va exprima în creşterea înţelepciunii. Va dispărea sentimentul de regret, vă va rămâne înţelepciunea vieţii. Moartea nu vă va mai îngrozi. Ea a devenit un mentor.

Viaţa ne oferă nenumărate căi pentru a învăţa. În timp ce grădiniţele, casele de copii, azilele de bătrâni şi închisorile sunt, cu diferenţe nesemnificative, martorii măreţi ai prostiei omeneşti şi ai dorinţei de a rămâne proşti. Ele sunt martorii prizonieratului spiritual al omenirii.

Orice om este captivul gândurilor sale.

Numai libertatea spirituală asigură libertatea fizică.

Pentru un om cu judecată, bătrâneţea nu este o boală, iar tinereţea nu înseamnă absenţa bolii. Boala apare ca urmare a acumulării de gânduri rele.

Nivelul intelectului uman este foarte diferit. Acelaşi lucru este valabil şi pentru nivelul spiritual. Zicala „deşteptul cedează” înseamnă că un om mai deştept spiritual şi mai deschis trebuie să coboare la un nivel mai jos pentru a comunica cu ceilalţi. De regulă, fiecare generaţie este mai inteligentă decât precedenta, chiar dacă manifestările exterioare spun contrariul. De aceea copiii trebuie să ştie să fie mai flexibili. Cine nu ştie acest lucru sau nu vrea, acela va fi umilit.

O astfel de luptă între generaţii se dă în casele unde locuiesc împreună copiii, părinţii şi bunicii. Cel mai mult suferă generaţia de mijloc, pentru că ea este obiectul atacurilor din ambele părţi. Acuzele reciproce duc la situaţia când bunica prosperă în cruzimea ei, fiica începe să tuşească a oftică, iar nepoţica fuge de acasă, minoră fiind. Fiecare simte că ceilalţi îl umilesc şi fiecare ar vrea ca ceilalţi să se schimbe. Ascunderea adevărului în interesul păcii în familie – adică minciuna – devine un stil de viaţă şi devine solul prielnic în care rodeşte ura mocnită. Dintr-o astfel de casă bărbaţii fug sau mor.

Mi-am făcut un obicei din a cere omului să-şi pună ordine în viaţă. Deseori această cerinţă se dovedeşte a fi un obstacol de ne depăşit. Chiar şi cei care se ocupă deja

de iertare descoperă frecvent, spre marea lor nemulţumire, că iarăşi au căzut în capcana vechilor obiceiuri. Oamenii nu-şi văd superficialitatea, nu văd că n-au depus suficiente eforturi şi, dezamăgiţi, trag concluzia pripită că iertarea nu le-a ajutat. Îşi recunosc greşeala numai atunci când în viaţa lor apare o nouă încercare.

Nu ajunge însă numai iertarea. Dacă veţi învăţa să gândiţi astfel încât să nu mai atrageţi răul, totul va fi în ordine. A venit vremea să deschideţi totuşi gura şi să lămuriţi lucrurile pentru a vă apăra, pe dumneavoastră şi pe ceilalţi. Trebuie să ripostaţi la aroganţă. Celui care face rău. Spuneţi-i în faţă ce a făcut, ca să nu se mai considere atotputernic. Prin tăcere, cel care suferă, măreşte răul pentru că suferind, se acumulează în el pe neobservate o răutate surdăv

De când e lumea, cine nu înţelege de vorbă bună este bătut cu nuiaua la picioare ca să-i vină mintea la cap. Omul are nevoie de această învăţătură, dar dacă ea îi este oferită la un nivel prea înalt şi el nu poate să o asimileze, va rămâne cu o etapă de studiu ne parcursă şi oricât s-ar strădui, nu poate deveni mai deştept. Încercaţi să înţelegeţi acest lucru şi să nu cădeţi în extreme. Orice om trebuie să aibă experienţa măcar a unei singure pedepse fizice pentru a şti să înţeleagă.

Despre dorinţa de a fi foarte puternic

„*Vreau să fiu foarte puternică*!” – declară, subliniind fiecare cuvânt, femeile de tip luptător autentic. Deviza lor este pătrunsă de spirit masculin: „*Vreau şi pot*!”

O astfel de femeie nu ştie că această dorinţă a ei, evident masculină, include şi tendinţa de a nu ţine cont de locul ei în viaţă. Cu siguranţă, feministele vor protesta imediat.

Bărbătoase, cu o podoabă capilară bogată, femeile traduc în viaţă dorinţa mamelor lor de a fi bărbaţi. De ce apare o asemenea dorinţă? Dacă mama. Folosind un ton răstit, insistă asupra drepturilor ei şi le explică copiilor cât de grea şi lipsită de o rază de lumină este soarta femeii, fiica ei ar putea să decidă că, pentru liniştea familiei, este

mai bine să fii bărbat. Aici se ascunde tendinţa spre o viaţă mai bună – setea de câştig. Aceste fete sunt derutate, deoarece gândul şi fapta mamei lor nu se suprapun.

Dar, dacă mama renunţă de bunăvoie la demnitatea ei şi devine pentru tată o roabă care suportă tot şi nu reacţionează nici măcar la revolta fiicei ei, aceasta este robie împinsă la extrem şi fata se va transforma în opusul mamei. Ea va deveni echivalentul tatălui ei. Nu ştie să fie femeie, pentru că nu ştie să fie flexibilă. Poate fi înţelegătoare şi inimoasă, dar din toată fiinţa ei emană ceva masculin, dar ea nu se vede aşa cum o văd ceilalţi. Îşi alege o profesie pentru care sunt necesare calităţi masculine şi va fi extrem de deprimată dacă, în locul ei, va fi preferat un bărbat. Nu o interesează lucrurile mărunte, feminine, ordinea şi curăţenia, ea are scopuri mari, bărbăteşti.

Am avut de multe ori ocazia să le spun femeilor: „*Femeia poate fi şi prim-ministru*, dar *cu o singură condiţie – să-şi iubească mai întâi soţul, chiar dacă acesta este un simplu muncitor*. *Din momentul când va începe să-şi iubească mai mult fotoliul de ministru, ea va înceta să fie un adevărat prim-ministru, pentru că va înceta să fie femeie*". Ruperea de apartenenţa la un sex este o mare greşeală. Care îl face pe om să nu mai fie echilibrat şi în final îl va înrăi.

Dragi femei care doriţi să fiţi atât de puternice încât să vă descurcaţi în viaţă şi fără bărbaţi! Iertaţi-o pe mama dumneavoastră pentru atitudinea ei eronată faţă de viaţă, în loc să se compare, ca forţă, cu un bărbat şi să facă ea muncile bărbăteşti, numai ca să nu-i ceară acestuia ajutorul şi astfel mândria ei să nu sufere, fiecare femeie ar trebui să se elibereze de toate stresurile şi să-şi iubească soţul. Atunci bărbatul va fi mai masculin, iar femeia – mai feminină.

Dacă până şi bărbatul se înrăieşte că trebuie să înfrunte greutăţile prin forţă, ce să mai vorbim de femei. Stăpânirea de sine inteligentă sau supunerea în aparenţă calmă se echilibrează interior printr-o răutate reţinută

atunci când soţul încetează să mai vadă în femeie un om.

Şi chiar dacă femeia îşi atinge scopul, mai devreme sau mai târziu, ea va trebui să renunţe la ceva pentru refacerea echilibrului. De exemplu, la organele femeieşti, la bucuria de a fi mamă… în treacăt fie spus, s-ar putea să mai aibă copii, dar fericirea maternă va fi cu atât mai mică, cu cât ea va dori să joace tot mai mult rolul de bărbat. Fetele acestor femei nu vor fi fericite, pentru că mamele lor nu le-au învăţat să fie femei. La ele totul este împins la extrem. Pretind foarte mult, dar toate pretenţiile lor se reduc în fond la una singură – *să fii aşa cum spun eu*. *E un ordin*! Fetele nu ştiu ce înseamnă asta, pentru că mama lor nu a avut niciodată timp sau curaj pentru a sta de vorbă cu ele.

De obicei, acest gen de femei sunt nevoite să suporte mai multe operaţii la organele genitale. De fiecare dată, ele pierd ireversibil câte ceva şi de fiecare dată corpul lor le ajută să mai aibă posibilitatea să-şi îndrepte greşelile. Şi chiar atunci când nu învaţă nimic şi nu mai au niciun organ genital, corpul lor tot mai încearcă să intervină. Se îmbolnăvesc, de exemplu, de radiculită îombaro-sacrală, care le deformează atât de tare încât sunt nevoite să renunţe la priorităţile lor bărbăteşti. Şi chiar dacă boala aceasta ar putea fi lecuită de către medici, picioarele nu vor mai putea să meargă pe acelaşi drum greşit şi în final nici medicii nu vor mai avea ce să facă.

Şi atunci omul zice: „*De ce nu mi-aţi spus mai devreme*?” Eu v-am spus – de ani buni, corpul dumneavoastră vă tot spune, dar nu l-aţi ascultat. Corpul v-a spus că *răutatea faţă de soţul căruia îi dai numai sex, pentru că altceva nu ştie* este părerea unei femei autoritare. Prin intermediul operaţiei corpul i-a arătat că, dacă *nu vrei să faci sex, poţi să rămâi fără unul din organele respective*, dar n-aţi înţeles. Aţi urât bărbaţii din ce în ce mai mult, acum îi urâţi şi pe bărbaţii altora şi la toţi care v-au apărut în cale aţi găsit numai defecte. Pas cu pas, corpul v-a direcţionat gândurile în matca necesară, dar n-aţi arat niciodată timp să-l ascultaţi. Doar i-aţi acuzat

pe bărbaţi. Dacă dreptatea ar fi fost de partea dumneavoastră, v-aţi fi recuperat forţele şi sănătatea. Dar, întrucât vă este tot mai rău, asta înseamnă că nu aţi procedat bine. Pentru toate acestea cereţi iertare corpului dumneavoastră.

Dorinţa neabătută, invincibilă a femeii de a fi mai puternică decât bărbatul duce la ateroscleroză. Dacă bărbatul începe să se înfurie pe soţie din cauza acestei dorinţe a ei şi îşi cultivă răutatea, se va îmbolnăvi şi el de aceeaşi boală.

Forţa femeii este iubirea. Iubirea femeii poate face totul. Mergând până acolo încât te poate apăra de moarte.

texempfu din viaţă

S-a prezentat la cabinetul meu un bărbat în vârstă, dar viguros şi energic, care din cauza unui efort fizic prea mare îşi accidentase braţul stâng. Braţul îi atârna ca un vrej. Trebuia să-i pun la loc vertebra cervicală care se deplasase. Durerea venea de la ceafă. I-am vorbit despre stresurile lui. I-am spus că necazul a venit nu de la greutatea ridicată, ci de la faptul că înainte de a începe lucrul s-a supărat pe soţia sa şi pe fiu. Bărbatul a dat din cap afirmativ, deci a înţeles totul. Am început să-i explic care au fost greşelile din modul lui de gândire şi după 15 minute am auzit un pocnet, ceafa bărbatului s-a scuturat şi el a spus: *„Ei, cred că am scăpat de năpasta asta"*. Şi, într-adevăr, aşa a fost. Am fost uluită de receptivitatea lui şi de uimitoarea lui căldură sufletească. M-am uitat la el – era numai iubire. Am simţit cum pătrunde în mine căldura lui – mă iubea şi pe mine. Nu ca femeie, ca om. Aceasta este iubirea de aproape despre care se vorbeşte atât de mult în ultima vreme, dar care este confundată cu politeţea făţarnică. Am privit sufletul lui şi i-am spus: *„Aţi avut o mamă minunată. O iubire atât de mare faţă de soţul ei rar mi-a fost dat să văd. Probabil, tatăl dumneavoastră a trecut prin foc şi apă dar s-a întors acasă?"*

„Aşa a fost – mi-a răspuns bărbatul. – *tata a făcut tot războiul. Nu l-a a tins niciun glonţ. Nicio boală nu s-a lipit de el. Se mira şi el. De fiecare dată, când ne aşezam la*

masă, acasă la noi, mama mai punea o farfurie şi pentru el şi pe locul lui nu se aşeza nimeni. Nu am plâns că tata nu se va mai întoarce. Mama ştia că se va întoarce şi s-a întors. Au trăit până la 90 de ani şi la o săptămână după moartea mamei, tata s-a dus după ea

Prima mea carte le-a deschis ochii multor femei. Orbirea omenească mă doare. Primesc o scrisoare – *ce să fac, copiii mă urăsc, soţul m-a părăsit şi nu se mai întoarce, eu trebuie să mă ocup de educaţia copiilor şi acum să fac şi munca de bărbat*? Sau se descrie o situaţie similară în care soţul este un alcoolic şi, să vedeţi, în familie a mai apărut un copil şi, ca să pună capac, acesta este cel mai capricios dintre toţi. Sau că femeia a fost părăsită de soţ şi de copii, pentru că trăia numai de dragul lucrurilor.

Ameninţarea soţului divorţat şi a copiilor cu sinuciderea este pentru multe femei un mijloc de a domina. Pentru majoritate, ea rămâne doar o ameninţare care traumatizează psihicul celor din jur. Încercaţi să înţelegeţi, doamnelor, că viaţa vi se complică nu de altceva, ci din cauza setei de a câştiga. Toată viaţa voastră anterioară a constat în a obţine, a poseda, acum trebuie să învăţaţi să iubiţi.

Dorinţa pătimaşă de a avea bărbat şi copii, bani şi lucruri a depăşit limita şi ea nu se poate realiza înainte de a vă îndrepta greşelile.

Problema aceasta este într-adevăr foarte greu de rezolW A

vat. Sămânţa aruncată a crescut pipernicită. Începeţi cu primul gând pe care spiritul vi-l trimite odată cu respiraţia. Eliberaţi-l, adică meditaţi. Recunoaşteţi-vă greşelile. Fiţi cinstite cu voi însevă şi cereţi iertare din suflet soţului vostru pentru că nu aţi îndreptat greşeala soacrei voastre, că din neştiinţă aţi permis acestei greşeli să se agraveze. Când veţi dobândi starea de echilibru, vorbiţi cu copiii voştri şi cereţi-le iertare pentru greşelile făcute. Ţineţi minte că, dacă veţi începe să vă umiliţi în faţa copiilor prin autobiciuire, ei se vor înrăi şi mai tare.

Copilul vrea să-şi vadă părintele înălţat, nu umilit. Copiii înţeleg mult mai bine că viaţa este o lecţie unde toată lumea greşeşte.

Meditaţia sau o discuţie cu gândurile noastre

Dacă aţi descoperit că acum aveţi înţelepciunea de a sta de vorbă cu dumneavoastră înşivă, n-o să mai spuneţi că nu aveţi timp pentru aşa ceva Orice clipă liberă va fi folosită pentru a redescoperi lumea, a o contempla şi a o admira. Veţi învăţa să fiţi fericit.

Deşi viaţa sufletească a fiecăruia dintre noi este irepetabilă, voi da totuşi câteva cazuri concrete ce pot fi folositoare pentru toţi.

<*Prima meditaţie*

Respir o dată, încă o dată, îmi ascult gândurile şi descopăr în mine răutatea că *nimic na este aşa cum vreau eu*. Îmi reprezint mental că am de-a face cu un om, cu altul, care a venit să mă înveţe. Este drept că sunt mirată de gândul meu rău, apărut de undeva, în tot cazul din mine. Încep să vorbesc cu el şi am grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Răutate că *nimic nu-mi iese cum vreau eu*, te iert că ai intrat în mine. Iartă-mă că te-am primit, că nu te-am lăsat să pleci, ci te-am crescut şi nu am înţeles că prin capriciile mele, neexprimate prin cuvinte, prin istericale, prin tăcerea mea încăpăţânată, prin decepţiile mele nenumite, prin provocarea de certuri, prin dorinţa de a avea şi alţii aceleaşi suferinţe ca ale mele, prin răutatea că ceilalţi nu vor să facă ce vreau eu şi cât vreau eu – prin toate acestea mi-am manifestat răutatea că *totul se petrece altfel de cum vreau eu*.

În loc să fi căutat să te înţeleg şi să încep să te eliberez, am preferat să nu văd şi să nu aud ce mă irită şi mă scoate din minţi. Ascunzându-mi în suflet decepţiile, am aşteptat ca, în sfârşit, cineva să mă bage în seamă şi, înghiţindu-mi lacrimile de răutate, când s-a ivit ocazia, înadins nu am făcut nimic, pentru că am aşteptat ca odiosul duşman să se umilească şi să mă cheme la el.

Iartă-mă, răutate că *nimic nu-mi iese cum vreau eu*

pentru faptul că, fără să vreau, am mers pe aceeaşi cărare bătută, fiindcă mi s-a părut mie că viaţa mea este urâtă şi nedreaptă şi că la alţii totul este altfel. Iartă-mă că am preţuit partea aparentă a vieţii, fără să-mi dau seama că adevăratele valori nu pot fi văzute cu ochii şi că în mine ele există şi sunt cât marea de mari. Ştii, răutate că *nimic numi iese cum vreau Eu*, că în mine aceste valori sunt cât oceanul de mari şi dacă eu aş fi ştiut să recunosc partea bună a răului, fericirea mea nu ar fi avut margini.

Dragă răutate că *nimic nu-mi iese cum vreau eu*, iartă-mă că te-am crescut atât de mare, încât ţie nu ţi-a mai rămas altceva de făcut decât să începi să mă distrugi, fiindcă până acum nu am văzut, n-am auzit, n-am simţit şi n-am înţeles, deşi mă consideram atotştiutoare.

Mă iert pe mine pentru că am adunat picătură cu picătură această mare răutate că *nimic nu-mi iese cum vreau eu* şi nu mi-am dat seama că aceste picături, pe care eu nu le numeam răutate, se adună într-un vas mai mare decât căldarea şi nu-i pot spune altfel decât răutate.

Înainte îi dădeam alt nume. Iartă-mă, acum nu ţi-am spus adevărul. Ca să spun drept, nici înainte nu-i spuneam cumva, îmi negam răutatea pentru că vedeam defectele la alţii. Îi minţeam pe ceilalţi şi pe mine. Şi nu înţelegeam de ce nimeni nu vede partea bună din mine. Nu eram mai rea decât alţii. N-am ştiut să mă bucur de bucuria celorlalţi, pentru că mi se părea vulgar, deşi mi-ar fi plăcut să fac un pic de spectacol. Acum înţeleg că nu era nimic rău în asta, cu excepţia faptului că în sufletul meu regret că nu am făcut-o.

Dragul meu corp! Iartă-mă că toată viaţa ţi-am făcut rău prin răutatea *că nimic nu era aşa cum voiam eu*. Iartă-mă că nu am ştiut să mă comport cu bucurie faţă de obstacolele apărute în calea mea, că nu am înţeles că ele te avertizează în legătură cu ceva. Este adevărat că mi-a fost fiică, dar n-am ştiut că tu mi le-ai scos în cale, ca să mă ajuţi. Nu am tras nicio concluzie şi de aceea, dragul meu corp, prin regretele mele ţi-am dăunat şi mai mult.

Iartă-mă. Corpule drag. Că n-am fost mai conştientă

de faptul că orice boală, deşi este rezultatul răutăţii mele, este şi un avertisment pentru viitor care spune că Dacă n-o să gândesc corect, voi atrage asupra mea un necaz şi mai mare. Acum ştiu că orice obstacol este o lecţie legată de trecut, dar care acţionează şi în viitor.

Dragă corpule, în ciuda dorinţei mele, în mine a apărut sentimentul de vinovăţie faţă de tine şi asta mă face să plâng. Acum înţeleg că lacrimile sunt o răutate care a stat prea mult înăbuşită în mine şi care vrea să iasă afară. Înţeleg şi că Odată cu lacrimile, pentru un timp ies şi stresurile, dar asta nu m-a făcut mai deşteaptă şi voi continua să adun în mine aceleaşi stresuri. Sunt bucuroasă că acum ştiu să le eliberez prin iertarea răutăţii că *nimic nu-mi iese aşa cum vreau eu*.

Fiind un canal de legătură deschis între energia Dumnezeiască şi omul bolnav, în discuţiile mele cu ei eu mijlocesc. Cu tot focul inimii, cuvintele scripturii şi mi s-a întâmplat ca un pacient aflat în sala de aşteptare, să-mi spună după aceea, fără să ştie absolut nimic, că parcă a fost străbătut de nişte raze calde de lumină, capul i-a devenit mai mare, iar corpul a început să-şi piardă contururile, iar pacienta cu care tocmai discutam în momentul acela să-mi spună: *„Am făcut tot ce a depins de mine*. *M-am consumat făcând bine pentru alţii*!*”*

„Şi cum vă simţiţi acum?*”* – întreb eu, încercând să nu pufnesc în râs, văzând chipul speriat al pacientei care şi-a adus brusc aminte că nu o doare nimic, că nu are de ce să se plângă. Avea o faţă atât de rumenă şi de bucuroasă încât, dacă s-ar fi văzut, nu s-ar fi recunoscut. A ieşit ceva din ea şi la plecare mi-a spus: *„Parcă am uitat ceva*...*”*

Ei, aţi uitat doar greutatea mare a stresurilor cu care v-aţi obişnuit. Dacă şi în continuare ea îşi va putea face timp ca în acelaşi fel să se elibereze şi de gândurile rele. Nu are de ce să mai vină ia cabinet.

Imeccitatia a doua t

V-aţi sculat de dimineaţă cu o durere de cap. Dacă pentru o clipă aţi acorda atenţie gândurilor, aţi înţelege că aveţi o supărare – că *nu vă apreciază copilul*. Exact asta

este frica-*nimeni nu mă iubeşte*.

„*Da, ieri ne-am dondănit. Face totul mimai cum vrea el şi deci nu mă apreciază*” îi vorbesc ei, raţiunii ei. Fiind în acelaşi timp în contact cu sufletul ei: „*Sunteţi supărată că nu vă apreciază copilul. Să fim cinstiţi, aceasta este răutatea că copilul meu nu mă iubeşte, nu mă apreciază, nu ţine cont de mine, nu are încredere în mine şi nu mi se confesează*”.

Să eliberăm această răutate prin conversaţie.

Dragă răutate *copilul meu nu mă iubeşte*, te iert că te-ai instalat în mine. Ştiu că ai venit să mă înveţi să înţeleg că el mă apreciază şi mă iubeşte, dar îşi ascunde adevăratele sentimente pentru că are faţă de mine un sentiment de vinovăţie.

Iartă-mă. Dragă răutate *copilul meu nu mă iubeşte* pentru că te-am crescut atâţia ani şi n-am înţeles că sentimentul de vinovăţie al copilului a început din momentul când am avut de făcut o grea alegere – să nasc sau să fac avort, îmi aduc aminte că eram ferm de partea adepţilor avortului, deşi în realitate mă temeam că, întrerupând sarcina, n-o să mai pot să mai am copii.

Eram nefericită, rea şi înverşunată pe lume şi pe oameni şi doream ca tot ce a fost să nu se mai repete niciodată. Toate acestea au intrat în copii sub forma sentimentului de vinovăţie pentru că ei dorea atât de mult să vină pe lume prin mine şi tocmai în acea perioadă grea. Ca să fiu cinstită, nu l-am dorit, dar mă temeam de durere şi de faptul că n-o să mai am copii. Mă temeam să nu fiu o femeie neîmplinită pe care soţul nu o va mai iubi.

Mă gândeam numai la mine, raportându-mă subconştient ia copil ca la un mijloc care să-mi garanteze iubirea soţului şi venirea pe lume, în viitor, a altor copii. De aici începe frica lui că *nimeni nu mă iubeşte*, nevoia lui de a fi ascultător şi de a face tot ce e pe placul părinţilor pentru ca să fie iubit. În frica lui există doar o părticică din spaima de moarte.

Copil drag, aş da orice ca tu să nu gândeşti că eu ţi-am dorit cândva moartea. Eu te iubesc, dar eram atât de

proastă şi nu ştiam că tu, fiind cât un milimetru de mare, erai deja complet format şi erai atotştiutor. Copil drag, eu nici acum nu ştiu să gândesc corect – vezi, voiam să-ţi cumpăr dragostea pe toate bogăţiile din lume. Dar tu nu ai nevoie de ele. Tu ai nevoie de libertate şi de iubire. Cât de greu mi-a fost să înţeleg! Pentru că ne-am obişnuit să considerăm familia ca fiind proprietatea noastră. Copil drag, iartă-mă pentru greşelile mele.

Ştiu şi că sentimentul lui de vinovăţie a fost pricinuit de faptul că venirea lui pe lume mi-a provocat dureri fizice-mi s-a făcut cezariană. Aşa se obişnuia atunci, deşi copilul ieşea uşor şi repede. Aş fi putut să mă opun, dacă aş fi ştiut. Nu-mi este clar dacă copilul este de vină că uterul meu a coborât, dar întrucât se pune în legătură cu naşterea, înseamnă că şi eu am fost complice.

Am observat că la auzul unor astfel de cuvinte copilul se enervează, dar că se poate simţi rănit, asta nici nu mi-a trecut prin cap. Abia acum m-a străfulgerat. Doamne milostiv, indirect eu l-am învinovăţit şi de asta, iar el, fără să-şi dea seama, a adăugat şi această vină la celelalte. Mi-a spus că nici nu vrea să audă astfel de lucruri îngrozitoare. Probabil, îi era groază. Nu m-am gândit că discuţia asta ar putea să-l sperie. Am senzaţia că parcă nici gura nu pot s-o mai deschid. Nu, mai bine. Nu mă mai gândesc… Ia uite, am început să fac teatru cu mine însămi! Calm, doar calm!

Trebuie să recunosc că trebuie să fiu cinstită cu mine însămi şi să fiu conştientă că eu şi numai eu sunt obligată să-mi îndrept greşelile.

Copilul meu nu e mai cinstit cu mine decât sunt eu cu el. Eu l-am învinuit şi el nici n-a crâcnit. Nu m-a învinuit că nu-l iubesc. Mi s-ar fi părut justificat să gândească astfel, dar acum ştiu – nu are dreptul să gândească aşa pentru că eu îl iubesc. De frică să nu aud acuzaţii pe tema asta, am început să fiu confuză. L-am făcut să-l doară şi el doar suferea şi se ferea de mine. Nu-mi place acest lucru – trezeşte în mine sentimentul de vinovăţie.

Totdeauna am vrut ca oamenii să spună deschis ce gândesc, am pretins cinste în fapte şi în sentimente, dar eu

însămi am fost mai ascunsă decât toţi. Mă mândream cu cinstea mea, dar în loc să spun ceva rău, strângeam din dinţi pentru că voiam linişte în familie. Pretind de la alţii să facă ce nu fac eu. Fiindcă mă jenez de dorinţele mele. Copilul este trist, dar eu îl consideram încăpăţânat şi închis. Ei evita să-mi facă rău pentru că, odată, când eram foarte bolnavă, copiii s-au speriat atât de tare că o să mor, încât m-am speriat şi eu şi de sperietură m-am făcut bine; mai târziu am uitat însă de asta. L-am făcut să sufere infinit mai mult prin dreptul meu de om matur şi puternic.

Dragă răutate *copilul meu nu mă apreciază*, iartă-mă că nu te-am eliberat mai devreme.

Tot timpiul îl cicăleam să nu stea cocoşat, pentru că un om demn trebuie să stea drept. Iarăşi nu spun adevărul. În realitate nu suport să fiu umilită. Nu mi-am dat seama că el stă cocoşat din cauza sentimentului de vinovăţie şi faptul că priveşte în jos nu ascunde altceva decât lacrimile care ar putea să destăinuie următoarele: *„Mamă, tu nu mă iubeşti. Mă faci mereu să sufăr cu cuvintele tale jignitoare, cu oftaturile tale, cu frântitul uşilor şi cu refuzul de a continua discuţia. Prin toate astea îmi dai de înţeles că cu oameni ca mine nu poţi vorbi omeneşte. Nu pot să spun totul, eu însumi nu mă înţeleg, învăţ doar. Cum îţi spun ceva, tu te superi. Este adevărat că te prefaci că totul este în ordine, dar oricum te superi. Tu crezi că te pricepi foarte bine să citeşti starea de spirit şi gândurile altora, dar că şi ceilalţi pot să-ţi simtă gândurile tale ascunse, asta nu recunoşti. Nu vreau ca mamei mele să-i fie rău. La drept vorbind, eu procedez ca şi tine – de dragul liniştii în familie fac o faţă uimită care ar vrea să spună: draga mea, nu m-ai înţeles bine. Urăsc minciuna. După părerea mea, e mai bine când un hoţ sustrage un lucru, decât atunci când tu îţi ascunzi sentimentele şi le dai un alt nume. Atunci mă simt foarte rău. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, dar tu ai nevoie de dovezi şi eu nu ştiu să ţi le dau*

Dragă răutate *copilul meu nu mă apreciază*, tu m-ai învăţat să văd că supărarea mea se depune în copil. Înainte nu înţelegeam. Mă simţeam ofensată, când aflam că el cere

un sfat altcuiva, temându-se să vină la mine. Eram mâhnită şi plângeam, aşa cum plâng mamele nefericite care fac totul pentru copil, iar el răspunde binelui cu rău. Acum ştiu că erau lacrimi de răutate. Le condamnam pe mamele care, în schimbul grijii lor, pretindeau de la copil să fie ascultător. Abia acum înţeleg că şi eu făceam la fel. Îl învinovăţeam că nu are încredere în mine. Deşi în sufletul meu simţeam că eu eram cauza, dar până acum nu i-am cerut iertare. Considerându-mă infailibilă, am acumulat înverşunare în sufletul meu.

Dragă răutate *copilul meu nu mă apreciază*, iartă-mă că, lăsându-te să creşti, nu mi-am dat seama că în mine se coace dorinţa ca el să-şi recunoască vinovăţia, n-are importanţă pentru ce, numai să se umilească în faţa mea.

Iartă-mă că am luat iertarea drept umilinţă. Acum înţeleg de ce, câteodată, în loc să ierte, oamenii spun: „*Mai bine mor*!” Nu mi-am dat seama că eu eram cea care trebuia să se încline cu respect în faţa copilului şi să-i ceară iertare pentru că el voia să mă înveţe să-mi înţeleg greşelile. Demult ar fi trebuit să mă văd în copil ca într-o oglindă.

Frica mea că *nimeni nu mă iubeşte* a crescut şi a devenit răutate că *nu am ce vreau eu – dragostea copilului meu*. Acum simt cât îmi e de silă de mine şi îmi mai găsesc şi scuze! Merit să fiu bătută. Sunt totuşi o fiinţă îngrozitoare, deşi privit din afară sunt aşa de drăguţă şi bună. Cerule, acum îmi tom cenuşă în cap! Răutatea crescută din umilinţe se întoarce ca un vulcan împotriva oricui, bine că mi-am urmărit gândul şi am înţeles că asta a fost o răutate chiar împotriva mea. E destul ca cineva să se afle în preajma mea, că imediat şi văd în el un posibil ofensator – pentru că de regulă nu ne analizăm gândurile. Dragă răutate *copilul meu nu mă iubeşte*, tu vezi câte greşeli am făcut şi vezi că am început să înţeleg câte ceva. Acum tu poţi să începi să te micşorezi şi să mă laşi.

Corpule drag, iartă-mă pentru răutatea *copilul meu nu mă iubeşte*, ţi-am făcut atâta rău. Înainte eram nervoasă şi nu înţelegeam că atâta timp cât răutatea asta

stă în mine, copilul meu nu va putea să vină de bunăvoie şi cu curaj spre mine. Am fost pentru el ca un duşman a cărui armă era răutatea. Dacă el ar fi avut curaj şi ar fi venit spre mine, cum aş mai fi putut eu să-mi dau seama de răutatea mea? N-am ştiut să o eliberez, pentru că aveam nevoie de lecţia ei.

Cât îmi e de greu să recunosc. Toată fiinţa mea se revoltă. Simt cum corpul meu e gata să se lase în jos, cum se lasă sacul de pe umeri, şi să-mi spună la revedere. Ce bine ar fi fost ca altcineva să fi făcut asta, pentru mine, dar simt, dragă corpule că tu socoteşti altfel decât mintea mea proastă. Am trăit să mă supăr şi pe mintea mea. Înainte aş fi învinovăţit guvernul şi vremurile grele pentru situaţia mea şcolară, dar acum ştiu că tu, dragă corpule, în permanenţă m-ai învăţat spiritual, dar eu nu am fost serioasă şi am chiulit de la lecţii.

Dragă răutate, îţi mulţumesc pentru lecţia pe care mi-ai dat-o!

Meditaţia a treia

Vă dor picioarele şi din când în când vi se umflă. Se întâmplă să mergeţi mult sau să vă învârtiţi prin casă, fără să staţi o secundă, uitând de picioare. Câteodată, deşi nu aţi mers mult, deja vă ard tălpile şi degetele de la picioare, de parcă aţi avea bătături. Nu există nicio logică!

Să revenim la ziua dumneavoastră de ieri şi să încercăm să ne amintim cum a fost.

Mergeaţi ţinând în suflet răutatea că *nimic nu este aşa cum vreau eu*. Să o iertăm.

Dragă răutate *nimic nu este aşa cum vreau eu*!

Te-am crescut în permanenţă, am strâns în mine multe răutăţi de „de ce”, fără să-mi dau seama că asta este o răutate. Când merg şi încep să mă doară picioarele, mă gândesc la gândurile mele rele de dinainte şi la urmările lor şi, supărată, încep să caut vinovaţi.

De ce drumul e numai gropi? De ce fac ăştia încălţămintea aşa de strâmtă? Nu mă gândesc că pantofii pe care îi port s-ar putea să mă mai roadă câteodată. Şi ce să mai vorbesc că ar trebui să trag şi nişte concluzii. Pe

urmă, mă bălăcăresc în gând că ar fi trebuit să iau autobuzul. Cu maşina cutreieri lumea, ei ce-i pasă! Uit că am şi eu maşină, dar nu risc să gonesc cu viteză pe străzi înguste şi în locurile intens populate. Că mersul pe jos este bun pentru sănătate, nici că mă mai gândesc.

Eu caut vinovaţi ca să-mi justific proasta mea dispoziţie. Îmi aduc aminte că de fiecare dată, când vreau şi eu să mă mai antrenez la condus, soţul meu ia el maşina. Nici nu-mi trece prin cap că el ar putea să aibă treburi mai importante ca ale mele. Am un singur gând în capul meu – soţul trebuie să-şi respecte soţia. Că şi soţia trebuie să-şi respecte soţul – la asta nu mă mai gândesc. În momentul acesta nu am nimic în cap în afară de proasta mea dispoziţie.

Eu vreau să fac bine, nu? Şi am de făcut lucruri bune. Mi-am planificat atâtea pentru astăzi şi totul numai pentru familie, dar mi-e clar că n-o să reuşesc să le fac pe toate. Să mă gândesc că nu merită să mă crispez fără rost – asta nu. Eu vreau ca totul să fie bine, drumurile să fie bune, cizmarii să facă numai încălţăminte bună, că cine vrea să înveţe să conducă maşina, să o poată face imediat. Am atâtea dorinţe bune!

Îmi rămân în memorie întâmplări, nu gânduri, ele n-au mare importanţă, aproape deloc. Abia acum am înţeles toate acestea, datorită ţie, răutate că *nimic nu este aşa cum vreau eu*. Datorită durerii care îmi arde tălpile, prin care tu m-ai făcut să gândesc, pot să recunosc că ar fi fost mai bine să stau acasă şi să citesc cu plăcere un roman de dragoste, decât să plec după treburi. Ele trebuie făcute şi îmi aduc bucurie după ce sunt rezolvate, dar eu aş prefera să se rezolve singure. Aş fi putut să-l pun pe soţul meu sau pe copii să le facă, dar ştiu eu ce o să iasă? Ei nu au gust ca mine, nici nu gândesc logic. Cât pot să fie oamenii de proşti!

Iertaţi-mă dragii mei, că de necaz am început să vă insult.

Mă irită când soţul meu vine de la muncă obosit Urăsc bărbaţii slabi. Deşi am încercat să înţeleg ce fel de

muncă grea o avea, tot n-am înţeles. Este îngrozitor de greu să-i vorbeşti fără să-l ironizezi. Tuşesc ca să-mi dreg glasul şi îmi devin mie însămi nesuferită din cauza vocii mele false. De ce să nu-mi spun direct părerea? Mă tem să nu ne certăm. În realitate înţeleg însă că nu aş proceda bine. Nu vreau să-l rănesc şi mi-e lehamite. Seara când îmi spăl picioarele, mă mir din ce în ce mai des că îmi sunt aşa de umflate.

N-am ştiut că, precum boala de gât, şi umflatul picioarelor se produce din cauza reproşurilor tacite făcute soţului în legătură cu problemele gospodăreşti care, după părerea mea, sunt uşor de rezolvat. Dar cum de nu-mi dau la iuţeală seama că a repara un acoperiş îţi ia mai mult timp decât cârpitul unui ciorap? Vai, ce bună sunt, n-am ce spune. Ba o iau la fugă ca la incendiu, ba stau degeaba, dar defectele le văd doar la alţii.

În loc să port o încălţăminte comodă, mi-am pus pantofi cu toc, fiindcă am vrut să arăt mai bine. Vreau să fiu respectată. Nu sunt conştientă că alergătura aceasta fără nicio noimă are drept cauză frica – *nimeni nu mă iubeşte*. Acum mă rod pantofii din cauza vremii, care parcă e făcută contra mea. De ce azi, înadins nu bate vântul, de ce chiar azi arde soarele? Ieri, nu ştiu de ce, parcă a bătut vântul... Dar că ieri din cauza vântului mi s-a stricat coafura, astăzi nu-mi mai aduc aminte. Şi dacă îmi aduc, nu e, după părerea mea, pentru că eu sunt posacă. Eu vreau ca ieri să fi fost soare şi astăzi vânt.

Tot răsucindu-mă, în curând o să încep să văd numai răul, dar nu mă gândesc la asta. Să ne imaginăm că vine spre mine un om înţelept şi spune: „*De ce îţi faci singur a rău*? *Gândeşte corect*! *Răutatea ta contra problemelor gospodăreşti iese din tine ca nişte bule şi ia forma bătăturilor, pentru ca tu cel puţin să nu mai încurci şi mai mult iţele diverselor răutăţi legate de mersul pe jos. Corpul tău te ajută, în limitele posibilităţilor lui, să rezolvi situaţia – câteva zile nu vei putea să mergi din cauza rosăturilor la picioare. Îţi dă posibilitatea să cugeţi şi să fragi nişte concluzii. Dar dacă tu o să te încalţi cu altceva,*

însă vei continua să strângi în tine aceeaşi răutate, corpul te va ajuta să-ţi scrânteşti piciorul. Şi atunci o să ai timp să cugeţi".

Se pare că sună raţional, dar mie nu mi s-a întâmplat să aud aşa ceva. De ce nimeni nu m-a învăţat treaba aceasta? De ce la vremea respectivă nu mi s-a spus la şcoală? Ţi se face rău, nu altceva. Cum adică să o iau de la capăt la vârsta asta? Ce nedreptate monstruoasă! Totdeauna am zis că totul este alandala.

Dragă răutate *totul îmi iese altfel decât vreau eu*! Iartă-mă că înainte n-am ştiut, n-am putut şi n-am vrut să gândesc corect şi te-am lăsat să creşti până într-acolo, încât nu văd în lume decât răul. Şi chiar dacă văd binele, din cauza răutăţii mele, în mintea mea el nu e întotdeauna atât de bun cum este, de fapt, în realitate. Acum ştiu că, cine priveşte lumea cu bucuria curată şi sinceră a unui copil, acela îi vede frumuseţea.

Gândind şi raţionând în felul acesta am ajuns acasă. Observ deodată că picioarele nu mă mai dor, pantofii nu mă mai rod şi sacoşa nu-mi mai rupe mâna. Am o dispoziţie bună de la mersul pe jos, de la cumpărături şi de la faptul că am o zi întreagă în faţa mea.

Simt pe neaşteptate că, dacă înainte bombăneam cu plăcere, provocând inconştient o situaţie în care puteam măcar să-mi vărs răutatea pe cineva, acum, cu aceeaşi plăcere, aş încălţa aceeaşi pantofi şi aş face tot acelaşi drum, cu aceeaşi sacoşă grea. Vreau să mă conving că iertarea răutăţii *nimic nu este aşa cum vreau eu* este o realitate. Picioarele mele îmi dovedesc că este aşa. Şi îmi face plăcere faptul că, dacă înainte eram agresivă în dorinţa mea, acum agresivitatea este înlocuită de bucurie.

I-am povestit toate acestea unei femei care mă asculta privind în jos. Când am terminat, a ridicat ochii. Privirea îi scânteia. Încet, mi-a spus emoţionată: „*Mulţumesc*". Atât de mult a acaparat-o discursul meu, încât nu am observat că ne-am mutat din ieri în azi.

Dacă aţi remarcat, în timp ce meditaţi aţi şi simţit uşurare, libertate şi bucurie. Acum, luaţi de exemplu, un

ziar şi citiţi rubrica unde se critică ceva. Urmăriţi-vă gândurile şi reacţia. O să observaţi că vă raportaţi la lume cu infinit mai multă înţelegere – mai calm şi mai cuminte. Aţi păşit pe calea cunoaşterii adevăratelor valori ale vieţii. Străduiţi-vă să nu părăsiţi acest drum.

Oricine poate să se ocupe cu astfel de cugetări în timp ce merge, când se duce undeva.

Despre a primi şi despre neputinţă

E o vară călduroasă. Oamenilor li se umflă picioarele de la mers şi ei cred că e de la căldură şi de la sedentarism. Umflarea mâinilor şi a feţei sare mai puţin în ochi. Picioarele se umflă ritmic – seara şi dimineaţa.

Edemul (umflarea) înseamnă oprirea circulaţiei lichidului din corp. El indică stagnarea lichidului excedentar şi inutil şi vrea să ne spună ceva, dar noi nu înţelegem.

Nou născuţii au în corp 70% apă.

Maturii – 62%.

În sânge există 84% apă.

Corpul omului rămâne sănătos atâta timp cât emoţiile şi sentimentele sunt în echilibru. Pe măsură ce stresurile se adâncesc, în organism se acumulează un reziduu – zgura, iar cantitatea de lichid care circulă liber scade. Aceasta demonstrează scăderea capacităţii de purificare a corpului. Aşa se produce îmbătrânirea. Îmbătrâneşte cel care „suge” în el stresurile. Un copil se poate extenua atât de tare, încât să pară un bătrân decrepit.

Apa circulă în compoziţia sângelui şi a limfei. Pentru ca trupul să trăiască şi să fie sănătos, compoziţia sângelui şi a limfei trebuie să nu înregistreze modificări mari. Acumularea de zgură face ca sângele şi limfa să devină mai groase. O cantitate suplimentară de apă salvează omul de la moarte. Apa subţiază zgura şi acum stresurile se pot acumula din nou; apă pentru diluarea zgurii se găseşte întotdeauna. În felul acesta corpul capătă o greutate excedentară.

Acesta este semnalul pe care îl dă corpul. El ştie să

dea de ştire că are nevoie de ajutor.

Dacă omul nu înţelege că stresurile trebuie eliberate pentru ca zgura să iasă afară, el va avea parte de o lecţie mai dureroasă. Odată cu creşterea cantităţii de zgură, aceasta se întăreşte, formând ghemotoace gelatinoase în sânge şi în limfa.

Cele care se găsesc în sânge se numesc trombi. Mărirea ganglionilor limfatici este cunoscută de noi toţi din experienţă.

Când trombul astupă vasul de sânge, celula rămâne fără hrană şi moare. Acest lucru este periculos pentru viaţă.

Când se înfundă un vas limfatic, substanţele reziduale din activitatea celulei nu pot să iasă afară din corp şi se adună în canalele limfatice şi în ganglioni, care, prin mărirea lor şi prin durere, dau semnalul că răutatea trebuie eliberată. Acest semnal ne spune că încă se mai poate primi ajutor.

Sângele hrăneşte, iar limfa curăţă. Amândouă sunt vital de necesare.

Sângele simbolizează femeia.

Limfa simbolizează bărbatul.

Sănătatea simbolizează iubirea.

Omul modern ia drept iubire valorile materiale şi adună în el răutate, deoarece bogăţiile nu pot suplini absenţa din suflet a iubirii. *Dacă omul ar avea suficiente bunuri materiale, nu ar mai avea stresuri*. Din păcate, pofta vine mâncând şi lăcomia omenească nu se va potoli. Pentru a evita acest lucru, trebuie scăpat de lăcomie.

Partea materială a vieţii este asigurată de bărbat El ar realiza mult mai mult, dacă ar avea forţa voinţei. Forţa voinţei, fiind sensul vieţii, adică iubire, se află în inima femeii.

Fiind creată de Dumnezeu ca partea care dă, femeia modernă doreşte însă să primească din ce în ce mai mult.

Cercul logic al vieţii se închide.

Edemul indică îmbolnăvirea limfei. Cauza o constituie răutatea femeii pe neputinţa bărbatului. Această situaţie

este mult mai gravă şi mai periculoasă decât ar putea părea la prima vedere. Noi aparţinem umanităţii şi purtăm în noi şi stresurile ei. Răutatea sexului feminin pe neputinţa bărbatului pleacă din sfera economicului. Dar şi ea distruge sexualitatea masculină. Distrugerea se petrece pe fondul dominării bărbatului de către femeie, ironizarea soţului şi a capacităţilor lui mentale şi alte umilinţe. În final suferă soţul, dar şi mai tare suferă soţia şi cel mai mult suferă copilul.

Edemul începe de regulă de la picioare, ceea ce demonstrează o răutate exagerată contra neputinţei economice şi sexuale a bărbatului. Dacă soţia percepe sexul şi iubirea ca fiind două lucruri deosebite şi începe să se înrăiască pentru că soţul este *atât de neghiob că nici măcar să iabească na ştie*, ea se va umfla la faţă şi la mâini. Dacă începe să-i reproşeze soţului acest lucru, umflăturile vor fi la trunchi. La tot pasul numai exagerări şi ea se umflă din ce în ce mai tare.

Doamnelor! Când veţi începe să vă eliberaţi de acest stres, veţi înţelege cât de mult îl stingheriţi pe soţul dumneavoastră şi îl faceţi să se ocupe de lucruri mărunte, în loc să se ocupe de treburi importante, bărbăteşti, ca apoi, tot dumneavoastră, să-l criticaţi. Ce folos că pe urmă începeţi să-l consolaţi ca o mamă, mângâindu-l pe cap, şi să vă muşcaţi limba să nu-l mai supăraţi din nou! Tăinuindu-vă. În suflet dezamăgirea, îl stingheriţi şi mai tare.

Prin gândurile sale rele, soţia provoacă din ce în ce mai multe insuccese soţului ei. La fiecare nou insucces gândeşte în sinea ei: *„Vai, ce blegi mai sunt şi bărbaţii ăştia”*. Soţia îi subminează soţului încrederea în el. El nu va mai îndrăzni să întreprindă nimic important şi între timp dispreţul ei va creşte. Ea îşi va identifica soţul cu toţi reprezentanţii sexului masculin şi seara, agitându-se prin casă cu picioarele umflate, trecând peste durerea din articulaţii, îl va bodogăni: *„Ţie ce-ţi pasă. Tu eşti sănătos. Aş fi alergat şi eu, că doar munca nu te omoară, dar eu sunt bolnavă”*.

Uitaţi-vă la oamenii bătrâni, atât femei cât şi bărbaţi, cum bântuie încoace şi încolo blestemându-şi continuu viaţa. Se blestemă şi pe ei şi picioarele lor bolnave, fără să înţeleagă că răutatea pe locul bolnav abia că intensifică boala. Ei toţi au edeme dureroase la picioare şi ele se văd cu ochiul liber.

Dacă un bărbat tânăr începe să se ponegrească pentru neputinţa sa şi în felul acesta, la răutatea sexului feminin pe neputinţa bărbaţilor – pe care o are de la mama sa va mai adăuga şi propria răutate că nu a reuşit să facă ceea ce se dorea de la el, vor apărea nu edeme, ci direct cancerul vaselor limfatice. Pentru că cine este rău cu sine, îşi doreşte răul. Dispreţul tânărului faţă de el însuşi, provocat de neputinţă, va avea aceeaşi influenţă.

Cel care se va comporta cu un dispreţ trufaş faţă de ignoranţa bărbaţilor şi neputinţa lor profesională, se va alege cu o mărire cronică a ganglionilor în zona capului şi a gâtului. Mai ales atunci când simte că nu este îndeajuns de apreciat sau că genialitatea lui a trecut neobservată.

Edemul este caracteristic mai ales pentru sexul feminin. Bărbaţii nu pot să-şi ţină mult în ei sentimentele.

Acum vreo douăzeci de ani un stimat profesor cu o vârstă apreciabilă şi cu o mare experienţă practică mi-a spus: *„Ştiu multe lucruri deştepte, dar nu ştiu de ce pe femei le doare capul fără niciun motiv şi de ce li se umflă picioarele*. *Dacă dumneavoastră, stimată colega, veţi descoperi acest lucru, să-mi spuneţi şi mie*”. Acum aş putea să-i spun, dar dânsul nu mai este printre noi.

La fel stau lucrurile şi cu îmbolnăvirea vaselor de sânge.

Arterele se corelează simbolic cu femeile.

Venele se corelează simbolic cu bărbaţii.

Arterele sunt bolnave mai frecvent la bărbaţi, iar venele la femei.

Dacă bărbatul se înfurie că femeile îşi bagă mereu nasul în chestiuni economice şi nu ştiu nimic, ci doar comandă, dau ordine 5 deranjează şi strică totul, femeile îl vor sâcâi şi de acum încolo. Şi cum ar putea el să se înfurie

pe femei altfel decât să se aleagă cu îmbolnăvirea arterelor? Dacă va mai începe şi să se ocărască pentru prostia lui, pentru laşitate şi neputinţă, se va alege şi cu o cangrenă.

Dacă bărbatul consideră sincer că partea economică a vieţii intră în obligaţia sa, dar nu ştie să se elibereze de spaime şi va fi în permanenţă îngrijorat din cauza bugetului familial, venele lui se vor dilata. Dacă bărbatul este copleşit de dorinţa războinică de a zdrobi, de a rezolva treburile cu ajutorul pumnului, de a-şi demonstra esenţa lui masculină, punând-o pe femeie la locul ei, pe pielea lui vor apărea ulceraţii.

Ulceraţia trofică este ca o ţeavă de evacuare ce iese din rezervorul răutăţii. Prin ulceraţia pielii iese afară răutatea nimicitoare care pune viaţa în pericol. Dacă răutatea nu este eliberată, ulceraţia nu se vindecă. Dacă se trece la regim vegetarian, se va vindeca, dar pentru scurtă vreme. Dar, dacă omul nu va învăţa să se raporteze corect la treburile economice, răutatea va întrece regimul vegetarian. Femeia care adună în ea probleme economice aducătoare de răutate va avea şi ea venele dilatate. Dacă. În plus, se va supăra şi pentru problemele economice ale soţului sau ale bărbaţilor în general, venele ei se vor şi inflama. Dacă nu trage concluziile necesare şi problema se adânceşte, i se vor inflama şi venele profunde. Cu cât răutatea este mai mare, cu atât inflamaţia este mai puternică.

Dacă, din motive economice, femeia se supără sincer pe ea însăşi şi pe sexul feminin, va apărea o inflamaţie a arterelor. Cangrena apare mai rar la femei, deoarece vinovaţi pentru problemele economice se socotesc nu pe ele. Ci pe bărbaţi. Femeia modernă doreşte să conducă bărbaţii şi economia. Cea care ocupă un post de conducere în sfera economicului va provoca întotdeauna răutate la subalternii ei. Este o reacţie inconştientă la nerespectarea legilor naturii. Dacă subalternii ei nu vor învăţa să gândească corect, arterele lor se vor îmbolnăvi.

Iertaţi-vă răutăţile legate de probleme economice.

Ele au venit ca să vă înveţe că numai iubirea şi liniştea sufletească pot să vă aducă împlinirea dorinţelor. Răutatea – niciodată.

Dacă femeia va cere iertare sincer, din tot sufletul, răutăţii sale pe neputinţa sexului masculin, ea va simţi cum începe o uşoară picurare în picioare – în esenţă este circulaţia energiei care se ridică în valuri până în creştetul capului. Inima începe să bată accelerat. Funcţionarea mai rapidă a rinichilor va duce la golirea mai deasă a vezicii urinare. Apoi, acelaşi val se va urca în sus pe oase. Ele vor începe să doară. În acest fel se mişcă răutatea pe neputinţa sexului masculin, pentru a se putea elibera.

Dacă bărbatul va cere iertare răutăţii lui pe neputinţa economică a sexului feminin, corpul lui va răspunde prin pulsaţia arterelor în tot corpul. Senzaţia, de căldură şi de uşurare este semnul că eliberarea s-a produs.

Poate să învinuiască pe altul de neputinţă doar cel care este amator de câştig. Unui om generos nici nu-i va trece prin cap aşa ceva.

Chiar dacă amatorul de câştig nu se gândeşte la greşelile sale, din cauza setei lui de a câştiga, va apărea în el un inexplicabil sentiment de vinovăţie. Sentimentul de vinovăţie şi acuzaţiile aduse altora, având sediul în inimă, provoacă încetinirea circulaţiei sanguine şi respectiv edeme în locul unde se află stresul.

Setea de a câştiga este un stres viclean. Deşi, de când e lumea, această sete e socotită o trăsătură de caracter ruşinoasă pentru om, ea, în contrapondere, şi-a complicat esenţa perfidă pentru ca noi să învăţăm. Chiar şi cel mai modest om poate să se justifice spunând: „*N-am şi eu oare dreptul să primesc un astfel de fleac, ia uite la alţii*". Dacă el nu ştie mai întâi să dea, nici nu va primi. Cât ai dat şi cât ai primit este o noţiune relativă ca mărime, dar datul trebuie să preceadă primitul. În felul acesta omul devine, înainte de toate, bogat spiritual şi abia apoi – material.

Orice om se vede pe el în celălalt. Cu cât defectul tău este mai mare, cu atât mai evident îţi sare în ochi partea

negativă a celuilalt la un om care îţi seamănă, nici nu observi defectele sau le vezi mai mici, pentru că eşti înţelegător.

Un tâlhar nu se va grăbi să acuze un alt tâlhar.

Un om binevoitor se străduieşte să dezvinovăţească pe un alt binevoitor, chiar dacă acela s-a murdărit vizibil cu o faptă necinstită.

Scăpaţi de orice gând rău despre altul – el se referă la dumneavoastră. Scăpaţi şi de refuzul, de lipsa de dorinţă de a vedea răul care se ascunde în umbra binelui aparent. Trăind într-un mediu în aparenţă prosper, trebuie să fii prost să nu simţi cum tensiunea nevăzută creşte până la starea de explozie. Cum se va manifesta explozia – printr-o tumoare pe suprafaţa corpului sau prin distrugerea corpului – asta depinde de nuanţa acumulării de răutate.

Dacă un astfel de protest înăbuşit al unor mari mase de oameni ţâşneşte în afară, acest lucru se va exprima, precum o ulceraţie pe faţa Pământului, sub forma unor calamităţi naturale sau a unui focar de război care nu vor înceta până când răutatea nu se va elibera. Cu răul vizibil nu ne obişnuim. Dar cu binele vizibil ne obişnuim până într-acolo, încât uităm complet de rău. Şi dacă, dintr-odată, ceva sau cineva vrea să se elibereze, va fi ca un tunet pe cer senin. Acelaşi lucru se întâmplă şi în situaţiile opuse, când asupra omului are loc un atac în scop de profit, iar el clipeşte din ochi neştiutor ca un copil naiv care nici măcar nu bănuieşte că ar exista un pericol deoarece el se răsfaţă în razele binelui vizibil. Totul trebuie văzut în ansamblul său.

Osul reprezintă simbolic bărbatul.

Ţesutul moale – femeia.

Ficatul, splina şi măduva osoasă sunt organe care fabrică sânge. Natura a creat oasele goale pe dinăuntru pentru ca să protejeze măduva care produce sângele ce hrăneşte corpul. Ficatul şi splina sunt protejate de coaste. La fel şi bărbatul a fost creat pentru a apăra iubirea. El a fost creat pentru a proteja femeia.

Când bărbatul este furios, răutatea îi rupe oasele şi

femeia rămâne fără apărare.

Dorinţa femeii de a domina bărbatul stimulează producerea de sânge şi cu cât dorinţa ei este mai mare cu atât mai grea este suferinţa organelor care fabrică sânge.

Creşterea anormală a numărului de hematii înseamnă un atac duşmănos al mamei şi al soţiei asupra bărbaţilor.

Creşterea anormală a numărului de leucocite înseamnă supunerea mamei şi soţiei faţă de bărbaţii care au trecut la atac. Deşi, simbolic, sângele este femeie, el are două părţi – partea feminină a sângelui este reprezentată de hematii, iar partea masculină – de leucocite. Nu mai insist cu amănunte asupra sângelui, tema tratării bolilor de sânge poate face subiectul unei alte cărţi.

Anemia apare ia cel care îl consideră rău pe capul familiei. Dacă mama consideră că soţul ei este un cap de familie rău, copilul va avea anemie. Dacă femeia îşi creşte copilul fără tată şi spune că viaţa care o hrăneşte este rea, obligatoriu copilul va avea anemie. Sângele copilului îşi înrăutăţeşte calitatea atunci când mama se consideră neajutorată şi nepricepută şi îşi extenuează copilul cu tânguiripe această temă.

Repet încă o dată: tipic şi caracteristic pentru comportamentul unui om ros de setea de câştig este faptul că el învinuieşte pe altul de neputinţă. El însuşi vrea să primească, nu dă nimic altuia. În schimb îl învinuieşte.

Spaima că *nimeni nu mă iubeşte* este principala spaimă a omenirii orientată spre a primi, a obţine. Ce anume doreşte să obţină? Păi, acelaşi lucru fără de care nimeni, nicăieri şi nicicând nu poate trăi – iubirea.

Cel orbit de setea de a câştiga nu vede cerinţa de bază a traiului omenesc – necesitatea de a da. Spaima că *nimeni nu are nevoie de iubirea mea*, *iubirea îmi este respinsă* este spaima cea mai mare, dar omul lacom o are numai atunci când îşi pierde bogăţia. De regulă, el abia atunci descoperă ce este cu adevărat valoros pentru el – omul de alături.

Spaima că *nimeni nu are nevoie de iubirea mea* este stresul celor care dau. Nimeni nu este doar dătător sau doar primitor. Dar, dacă lăsaţi ca setea de câştig să ia amploare, ea va căpăta o asemenea putere, încât nu veţi mai avea nimic în afară de bani şi ceea ce se obţine cu bani. Puteţi să vă simţiţi chiar fericit că v-aţi dat iubirea pe bani, dar ca în orice exagerare binele se întoarce în rău.

Dacă acum vă veţi gândi la dumneavoastră şi veţi simţi că aveţi ambele spaime, asta înseamnă că setea de câştig şi generozitatea dumneavoastră se întrec între ele sau chiar se luptă. Care dintre ele prevalează în acel moment vă arată pe care dintre ele o simţiţi.

Datul şi primitul pot fi chiar confundate la o examinare superficială. Dacă daţi sau dăruiţi ceva şi aşteptaţi în schimb recunoştinţă sau dacă vă uitaţi la ce se face cu cadoul dumneavoastră şi consideraţi că nu e ce trebuie şi mai faceţi şi comentarii – asta este tot sete de câştig. Înseamnă că l-aţi dat ca să fiţi iubit, respectat, să vi se acorde atenţie. Aţi dori să daţi tot mai mult, dar pentru a da mai mult. Trebuie să primiţi mai mult. Vă înfuriaţi pe cel care nu dă, care nu permite, care nu rezolvă, pe cel care vi se pare a fi un obstacol în realizarea planurilor dumneavoastră.

Dar, dorinţa de a căpăta iubire îl poate face pe om să atenteze la prosperitatea altcuiva. Cine cade în cursă – este hoţ, cine nu – e om cinstit. Spiritul omului vede însă şi ştie tot, inclusiv gândurile, şi asta se exteriorizează pe corp. În popor se spune: *„Dumnezeu vede şi pedepseşte"*. Omenirea păcătoasă vede în toate o pedeapsă.

Setea de a câştiga îl face pe om zgârcit şi avid. Pretenţia de a merita iubirea duce la irosirea binelui acumulat. Corpul încearcă să ne înveţe să fim echilibraţi. Dacă recunoaşteţi că problemele dumneavoastră sunt provocate de această sete de câştig şi de frică, apoi le cereţi iertare că v-au ţinut captiv şi că n-aţi ştiut să înţelegeţi ce au vrut ele să vă înveţe, ele ar putea să înceapă să vă părăsească. Dacă vorbiţi cu ele de fiecare dată şi cereţi iertare corpului pentru rătăcirea

dumneavoastră, va veni şi ziua când vă va fi mai uşor în suflet. Atunci veţi observa că, oricât ar fi de ciudat, nu e nicio ruşine să dai mai puţin sau chiar deloc, în loc de un buchet de trandafiri, daţi un buchet de flori de câmp, în loc de cadou – un pupic din toată inima. Şi nu veţi avea nici mustrări de conştiinţă, nici sentimentul de pagubă. O să simţiţi că oamenilor din cercul dumneavoastră le va fi bine.

Calculul cât am dat şi cât am primit se face în toate, inclusiv muncă, relaţiile familiale etc. Cui îi place munca şi i se dedică, va fi recompensat. Dar cine pretinde pentru munca lui o plată mai mare decât ar merita, acela, din cupiditate. Îşi condamnă sufletul la suferinţe. Răutatea pe un obstacol apărut în calea înavuţirii duce la îmbolnăvirea părţii inferioare a corpului. Cine uită că nu noi am fost creaţi pentru bani, ci banii pentru noi, acela va considera munca un mijloc de profit şi va fi nevoit să sufere. Aş fi vrut să mă adresez soţiilor care intenţionează să divorţeze, dar încă nu au divorţat. Imaginaţi-vă că va trebui să vă despărţiţi în momentul acesta. Ce sentiment v-a apărut? Dacă aţi simţit în suflet o durere nemăsurată că deja nu-l mai puteţi iubi, pentru că mai devreme sau mai târziu el va aparţine altcuiva, înseamnă că şi în continuare veţi fi cel care dă. Eliberaţi-vă de spaime şi atunci va dispărea răutatea şi în familie va fi înţelegere, pentru că în dumneavoastră s-a reaprins dragostea. Atunci fiecare cadou va fi precedat de iubirea care îl va face şi mai preţios pentru cel care îl primeşte.

Fericirea în căsnicie nu depinde de vârsta la care te căsătoreşti sau a câta oară te căsătoreşti. Dacă familia se creează pentru a face fericit pe celălalt sau a-l ajuta – va fi fericire. Dacă omul se căsătoreşte mizând pe ajutorul celuilalt, atunci cel care doreşte să se căsătorească va fi lipsit exact de ceea ce a calculat el că va obţine. Cine a sperat să primească iubire, va fi lipsit de iubire. Cine a sperat să capete un sprijin, va fi lipsit de sprijin. Cine a sperat să facă rost de bani, va fi lipsit de bani. Cine a sperat să aibă de-a valma, va rămâne fără tot.

Unii vor să capete sănătate. Nimeni nu-i poate da

omului sănătate, în afară de el însuşi. Sănătatea omului este măsura spiritualităţii lui.

Concepând copii, părinţii visează ca ei să crească oameni onorabili, dar uită că nu este suficient doar să le dăruieşti viaţa.

Oferirea iubirii este baza vieţii. Oferiţi iubire în fiecare clipă şi în fiecare clipă veţi avea ce primi.

Dar onorabilii părinţi moderni nu ştiu acest lucru, ei consideră că se poate oferi numai material şi sunt foarte nedumeriţi de ce copiii lor încep să distrugă ce au făcut ei cu atâta trudă. Părinţii strâng bani – copiii îi aruncă în vânt. Părinţii cumpără maşină – copiii o fac praf în accident.

Bunii părinţi au uitat cum tânjeau după iubirea şi mângâierile părinţilor lor şi, dacă iubirea lor era înşelată, începeau să se revolte pentru orice. Revolta creşte şi devine spirit de contradicţie. Copilul nu dă doi bani pe maşină, ci dimpotrivă, vrea să o distrugă, fiindcă vede că pentru părinţi ea este comoara cea mai preţioasă. Gândul se transformă în faptă şi, devenind realitate, face maşina ţăndări. E bine când el nu se accidentează mortal. Dacă măcar lângă patul de suferinţă al copilului părinţii şi-ar recunoaşte greşeala, lecţia setei de câştig ar fi cu asta încheiată. Dar dacă ei văd în copii doar pe vinovatul accidentului şi plâng după maşina lor, lecţia nu se termină.

O pierdere materială obligă la recuperarea pagubei. Setea de a câştiga te obligă să te grăbeşti din ce în ce mai tare. Un om grăbit nu face niciodată ceva temeinic şi nu simte nicio satisfacţie. El nu vede *cum* au făcut ceilalţi oameni, ci *cât* au acumulat. Invidia te poate scoate din minţi. Chinuit de problemele proprii, un astfel de om împroaşcă cu noroi pe ceilalţi, le critică fiecare pas şi în toate vede doar interesul altora.

Eu am făcut incomparabil mai mult şi m-am ales doar cu boala – conchide cu amărăciune câte cineva la bătrâneţe. El n-a observat că altul a muncit cu drag, el – cu răutate. Altul s-a străduit din toate puterile, el – doar ca să ia faţa.

A oferi iubire şi a oferi cu iubire este o fericire, a primi iubire şi a primi fără iubire este o nefericire.

Setea de glorie este tot o manifestare a setei de câştig. Efectele ei sunt cunoscute şi înţelese doar de cei care au suferit de pe urma gloriei. Cel care într-o viaţă anterioară a suferit din cauza gloriei, acum, inconştient, se va comporta cu prudenţă faţă de ea. Având-o. Nu va deveni euforic şi pe scara lui de valori ea va ocupa un loc modest.

Orice om are nevoie să i se acorde atenţie, dar dacă această necesitate devine mult prea mare, ea poate ucide. De exemplu, moartea subită în prezenţa unei mari mulţimi de oameni poate fi rezultatul unei dorinţe, neîmplinite în alte condiţii, de a fi în centrul atenţiei. Acum ea se realizează prin moarte.

Cu cât gloria este mai mare, cu atât frica de a o pierde este mai mare. Celebrităţile pun de obicei la inimă orice cuvânt rostit la adresa lor. Astfel, din cauza unei critici, o persoană cu faimă poate să cadă într-o depresie profundă, iar un adolescent idolatrizat de prieteni poate ridica pumnul asupra celui care îl ofensează şi chiar îşi poate păta numele cu o crimă.

Dacă gloria nu este din ce în ce mai mare, omul va încerca un sentiment de nemulţumire faţă de sine şi faţă de ceilalţi. Geniile de la Dumnezeu nu se interesează de părerea altora, se afundă cu totul în muncă şi de aceea creaţia lor este liberă şi veşnică. Cei care sunt apăsaţi de glorie nu îndrăznesc să scape de ea, pentru că asta echivalează cu a pierde tot. Ei nu sunt convinşi de valoarea muncii lor. Eliberaţi-vă, prin iertare, de setea de glorie înţelegeţi-i esenţa şi veţi avea un sentiment de libertate. Munca dumneavoastră va fi încoronată de glorie, iar dumneavoastră vă veţi smulge din cercul adoratorilor.

Indiferent de explicaţia pe care am dat-o în cartea mea precedentă, mi se pune întrebarea; *„De ce oamenii cu capacităţi extrasenzoriale nu se înţeleg între ei?”* Păi, pentru acelaşi lucru pentru care, în general, oamenii nu se înţeleg între ei. Din dorinţa de a-l face pe celălalt să semene cu tine şi, mai mult – din dorinţa de a fi mai bun

decât ceilalţi. Din păcate viaţa este o continuă gâlceavă. Oricum i-am spune noi acestui bici care ne împinge să ne luăm la bătaie – sete de glorie sau spaimă că *nimeni nu mă iubeşte*, în esenţă este tot setea de a câştiga din care creşte invidia. Există la copii o zicală foarte nimerită cu care este gratulat cel care te necăjeşte: *„Cine zice, ăla e*

Problema civilizaţiei – setea de a câştiga – provoacă durere. Ori că e mare5 ori că e mică, ea va creşte, dacă nu vă eliberaţi de ea. Începeţi să discutaţi cu ea. Ea a apărut ca să vă înveţe cum să deveniţi darnic, dar n-aţi învăţat. Cereţi-i iertare pentru rătăcirea dumneavoastră. Cereţi corpului iertare pentru greşelile făcute.

Una din formele de manifestare a setei de a câştiga este sminteala pe tărâmul credinţei. Care credinţă? Indiferent care. Când omului i se întunecă mintea, singurul lucru care nu-l scoate din minţi este credinţa sinceră în Dumnezeu. Ceilalţi zei, mai de vreme sau mai târziu, mai mult sau mai puţin, vă vor suci mintea. Dacă omul vrea să-i depăşească pe ceilalţi şi consideră că poate face aceasta prin bani, el va fi chinuit de setea de bani. Dacă omul vrea să se impună prin forţă, el va fi mânat de setea de putere a cărei manifestare exterioară este politica. Dacă politicianul va rămâne în cadrul posibilităţilor lui pământeşti reale sau dacă va vrea să cucerească lumea, depinde de cât de echilibrat este, dacă ascultă de glasul inimii sau dacă pluteşte în nori, considerându-se trimisul lui Dumnezeu pe pământ, până într-o zi când îşi va rupe gâtul.

Dacă omul nu are înclinaţii în sfera economică sau nu are darul vorbirii, el îşi va îndrepta paşii spre o sectă religioasă unde se subliniază tot timpul că dacă eşti cu noi, eşti mai bun decât alţii. Dacă această sete de a câştiga – dorinţa de a te ridica deasupra celorlalţi – nu este foarte puternică, omul se mulţumeşte cu dogma şi cu secta lui şi este satisfăcut de faptul că toţi membrii sectei sunt mai buni decât alţii. Dacă ai casei nu intră în această sectă, ei vor începe să-i privească cu dispreţ şi să-şi dea aere. Nu se împacă cu gândul că nu este respectat şi pretinde ca ceilalţi să se schimbe. Dacă dorinţa de a domina se

transformă în dorinţa de a fi mai presus decât toţi, el îşi va aroga dreptul de a acţiona în numele lui Dumnezeu. În orice colţişor al globului pământesc, printre pacienţii sanatoriilor psihiatrice pot fi întâlniţi *napoleoni* şi *hitleri*, aceşti zei omeneşti, periculoşi pentru societate prin impetuozitatea şi obsesia lor că pot să îndrepte lumea. Până aici i-a adus setea lor de a câştiga. Cine ignoră creşterea setei proprii de a câştiga, cine nu o ţine în frâu, poate, pe nesimţite, să intre într-o astfel de criză. În acest caz, va fi greu să fie ajutat, pentru că el nu-şi mai controlează gândurile. Toată această tulburare sufletească este provocată de spaima că *nimeni nu mă iubeşte*, care nici pe departe nu vrea să ne smintească, ci vrea să ne înveţe să fim curajoşi, deştepţi şi puternici, dar noi respingem învăţătura ei.

Ideile rupte de viaţă, chiar dacă pot fi minunate, dar dacă ele trebuie traduse în viaţă de alţii, autorul lor se va afla pe o cale greşită. Un om genial, conştient că ideile lui par o bizarerie pentru ceilalţi – el percepându-le însă ca fiind reale – va traduce el însuşi în viaţă aceste idei şi în aceasta va consta genialitatea lui. Pe astfel de personalităţi se bizuie dezvoltarea lumii.

Celor dintre dumneavoastră care aud voci şi comenzi, interdicţii şi ameninţări de osândă, vă spun următoarele.

Să ştiţi, dragii mei, că Dumnezeu nu ordonă, nu interzice şi nu ameninţă. Dumnezeu este un tată bun care îi dă fiului său posibilitatea să înveţe şi libertatea de a folosi corect această posibilitate. Dar dacă fiul vrea să înveţe prin propria suferinţă, tatăl îi dă această posibilitate. Dacă în capul dumneavoastră sunt gânduri rele, sunteţi precum un fiu rău care atrage aşa-numitele forţe întunecate, denumite adesea necuratul. La nivelul fizic al vieţii de zi cu zi, acestea sunt rudă cu prietenii răi cărora un om slab li se supune şi speră să capete forţă prin faptele sale rele, deşi se teme de ele. Un om puternic nu-şi va apropia prieteni răi.

Prietenii răi din partea nevăzută a vieţii vă supun, mai mult sau mai puţin, la aceleaşi încercări. Daţi-le un

răspuns răspicat. Spuneţi că vă înţelegeţi greşeala şi că vă puteţi îndrepta, eliberându-vă de gândurile rele. Eliberaţi-vă şi de frică, de tot felul de forţe inexplicabile şi de spaima că *Dumnezeu nu mă iubeşte*. Apoi, spuneţi celui care vă deranjează să vă lase în pace, pentru că acum sunteţi mai deştept, mai curajos şi mai puternic şi, de asemenea să ştiţi că nevăzutul nu poate influenţa în rău pe un om cu sufletul curat. Mulţumiţi ispititorului pentru că, cu ajutorul lui, aţi aflat de energia negativă care s-a adunat în dumneavoastră. Altfel, aţi fi fost în neştiinţă. Nu consideraţi aceste forţe ca fiind oarbe şi ignorante. Aşa cum ele v-au arătat esenţa dumneavoastră rea, pe care aţi atras-o ca un magnet, tot aşa ele vor vedea munca pe care aţi depus-o pentru corectarea modului de a gândi. Ele pot să-şi spună Dumnezeu atâta timp cât dumneavoastră nu vă veţi înfrâna ambiţia, setea de glorie, dorinţa de putere, setea de câştig etc.

Deprimarea provocată de oameni

Dacă am şti să ne eliberăm de mâhnirea provocată de neînţelegerea omenească, dacă am pricepe importanţa ei. Ne-am elibera de tragicomedia întregii noastre vieţi.

„Ego-ul” omenesc creşte odată cu creşterea nivelului de instrucţie. Sentimentul propriei demnităţi se transformă pe neobservate în egoism. Sunt însă foarte puţini cei care sunt conştienţi de acest lucru.

Disponibilitatea mărită de a te apăra faţă de părerile şi aprecierile de diverse tipuri, lupta pentru demnitatea umană, felul deosebit de a-ţi demonstra bunele tale intenţii şi intenţiile rele ale celorlalţi, capacitatea de a căuta ceva supărător chiar şi în situaţia cea mai favorabilă – toate acestea demonstrează creşterea „ego-uluf \ Eu şi numai eu sunt cel mai respectabil! În acelaşi timp, acelaşi om este mâhnit că nu este înţeles de ceilalţi, că nu există nişte relaţii simple, umane, că se destramă rapid unele legături de prietenie, căsnicii etc.

Un om aflat în impas, care doreşte sincer să înţeleagă viaţa şi care doreşte să-şi îndrepte greşelile, de multe ori nici nu-şi dă seama în ce măsură şi-a subordonat

trupeşte şi sufleteşte partenerul de viaţă. Ne mai vorbind de sclavia primitivă, el îşi extenuează consoarta prin întrebări cicălitoare despre orice presupunere a lui, despre orice oftat. Sentimentul propriu de vinovăţie îl face să n-o scape din ochi, dar nu e conştient de asta. Nu e conştient nici că, din cauza extenuării fizice permanente, spiritul omului se toceşte. Înainte de orice, are nevoie de odihnă.

Se obişnuieşte să se spună *„lumea a devenit atât de rea”*. Cel care o spune nu înţelege că aceste cuvinte se referă întâi la el.

Depresia este răutatea înăbuşită de frică.

Ne purtăm cu alţii cu un sentiment de mâhnire şi nu înţelegem de ce să fim obligaţi să comunicăm. Nu observăm că prin bunăvoinţa noastră de faţadă arătăm celui rătăcit o cale greşită, deoarece spre asta ne împinge o invidie inexplicabilă. Cine se teme mai tare că minciuna va ieşi la suprafaţă, acela va arăta drumul bun, deşi tare ar fi ispitit să facă altfel.

Nu înţelegeţi de ce simţiţi în partea superioară a spatelui o greutate şi o durere şi de ce se prind atât de uşor de dumneavoastră bolile infecţioase? Pentru că răutatea înăbuşită de frică blochează partea posterioară a chakrei comunicării legată de voinţă. Deprimarea blochează energia iubirii şi dorinţa de a iubi.

Starea de deprimare duce la gripă.

Succesul într-o treabă depinde foarte mult de ştiinţa de a comunica. Lustrul exterior, un zâmbet strălucitor şi manierele fine sunt în realitate amăgitoare, dar sunt considerate un semn de intelectualitate. Eliberaţi-vă de deprimare şi veţi putea să comunicaţi substanţial şi cu rezultate bune. Nu vă veţi mai scălda într-o politeţe de faţadă. Manierele fandosite nu vă vor mai irita. Comportamentul dumneavoastră poate să rămână acelaşi, dar mintea dumneavoastră, trează şi critică, nu se va mai lăsa îmbrobodită. Căldura dumneavoastră sufletească şi muşcătura dură, dibace a conlocutorului dumneavoastră, determinată de setea lui de a câştiga, nu vor mai putea să facă joncţiune. Fiecare este liber să aleagă.

Cine alege iubirea, va avea mai târziu şi îndestulare. Cine alege setea de câştig, va fi lipsit de iubire.

Cel deprimat are un sentiment de deznădejde şi încetează să mai creadă în ceva. Sau, în deprimarea lui, începe să se înfurie pe cei lipsiţi de speranţă. Şi într-un caz şi în celălalt, urmarea este că, atunci când fac gripă, se plâng cel mai tare de dureri de cap. Îi irită sporovăiala fără rost, devin neliniştiţi, dacă nu pot să-şi spună şi ei părerea.

Cine îşi *spune* părerea, nu va avea dureri de gât şi de laringe. Dar cine îşi spune părerea *ţipând*, va suferi de angină din cauza răutăţii. Febra care însoţeşte gripa ajută corpul să-şi ardă răutatea provocată de deprimare. Boala însoţită de temperatură este focul purificator al organismului.

Din an în an viruşii devin tot mai toxici, acţiunea lor distrugătoare asupra organismului este din ce în ce mai vizibilă, pentru că deprimarea omenirii devine din ce în ce mai deprimantă. Dacă acum zece ani politica îi înfuria pe oameni din anumite motive, acum aceste motive au devenit cu totul altele. Dacă acum zece ani, de Crăciun, pregăteam pentru radele noastre cadouri făcute de noi şi simţeam o mare bucurie, acum vrem să le cumpărăm iubirea prin cadouri scumpe, care să epateze, pe care să le cumpărăm din magazine, dar nu avem bani. În concluzie – val de gripă de Crăciun.

Cu cât depresia este mai profundă şi mai fără de speranţă, cu atât mai grea va fi forma de gripă. Trebuie să înţelegem că lumea se va îndrepta numai atunci când noi ne vom ocupa de îndreptarea modului nostru de gândire. Cine se va elibera de deprimare, nu se va teme nici de nevoi, nici de gripă.

Imaginile de coşmar pe care ni le înfăţişează spaima că *nimeni nu mă iubeşte* sunt într-adevăr chemate să ne înveţe curajul. Ea nu doreşte nicidecum să ne smintească. Dacă nu ştim să vedem lumea aşa cum trebuie şi ne ieşim din minţi, vinovaţi suntem numai noi. În loc să fim curajoşi, devenim răi şi facem rău corpului nostru, dar nu ne trece prin cap să-i cerem iertare pentru prostia noastră. Ştim

doar să cerem ca viaţa să se facă mai bună şi nu vedem că noi suntem creatorii ei.

Despre focul purificator

O boală este totdeauna provocată de ceva. Şi dacă ne gândim bine, în spatele acestui ceva stă totdeauna cineva. Aceasta este logica gândirii obişnuite. Dar, la un om cu o gândire tradiţională boala însoţită de febră vine cu durere, cu eritem, cu frisoane, cu edem şi cu secreţii.

Durerea este ca un indicator rutier sui-generis; ea vrea să ne direcţioneze gândurile în matca lor corectă. Întrucât majoritatea oamenilor au dureri de cap când fac gripă şi catar, prin aceasta corpul lor vrea să spună următoarele*: „În capul tău se află mintea şi în momentul acesta acolo este concentrată durerea. Caută în tine cauza. În cap sunt aşezate gândurile. Prin urmare, tu nu gândeşti corect din moment ce cauţi cauza în afara ta. Durerea, eritemul, febra, edemul şi secreţiile sunt semne pentru găsirea cauzei”*.

Voi da o serie de corespondenţe simbolice:

frunte – judecată, ochi – claritate, urechi – importanţă, nas – timiditate maxilar – mândrie, vanitate

Durerea din aceste locuri indică creşterea critică a trăsăturii de caracter respective. Excesul se transformă totdeauna în răutate. Cu cât ne aflăm mai departe de raţiune, cu atât egoismul devine mai mare.

Dacă omul ţine cu *încăpăţânare* la ideile lui incorecte, îl vor durea ceafa şi vertebrele occipitale. Întrucât găsesc vinovatul în alţii, trebuie să-i doară ceafa. *Încăpăţânarea* este o trăsătură de caracter foarte periculoasă, pe măsură ce creşte, ea se transformă în *cruzime*.

Lanţul de stresuri începe la om de la sentimentul de vinovăţie.

Boala începe de la învinovăţirea altuia.

Fiecare simptom are importanţa lui: durere – răutatea de a căuta vinovaţi, erifem (înroşire) – răutate din găsirea vinovaţilor, febră – răutatea de a judeca pe vinovaţi edem – răutate din exagerare, secreţii – răutate din

suferinţă când vă descifraţi în cuvinte, pentru dumneavoastră, fiecare răutate în parte şi după ce aţi cerut din tot sufletul iertare şi v-aţi eliberat de ele, veţi simţi că aţi transpirat şi vor apare şi celelalte secreţii. Deosebit de importantă este transpiraţia, deoarece suprafaţa pielii este foarte mare şi atunci, odată cu transpiraţia, se scurge şi o cantitate enormă de răutate. Febra va scădea şi ea în câteva minute şi dumneavoastră vă veţi însănătoşi cu o viteză uluitoare. Mulţumiţi corpului dumneavoastră pentru ajutor şi mulţumiţi-vă şi dumneavoastră pentru că nu aţi considerat inutil să lucraţi asupra gândurilor.

Să vorbim separat despre cele cinci simptome.

Durerea este semnalul de alarmă care ne înştiinţează că nu trebuie să căutăm vina la altcineva. Dacă durerea ar apărea ia *acela*, atunci într-adevăr vina ar fi a lui. Durerea vă împiedică să păşiţi pe o cale greşită.

Vă doare, de exemplu capul şi căutaţi cauza indispoziţiei, dar capul vă spune: *„Iată cauza – gândirea ta greşită”*.

Eritemul este semaforul care vă obligă să vă opriţi. Dacă, însă, continuaţi să mergeţi înainte cu îndrăzneală, aceasta seamănă cu o victorie care îl poate orbi pe învingător şi îl duce la necaz. Victoria te orbeşte rapid, dacă lupţi cu răul împotriva răului. Numai succesul obţinut prin bine îţi poate aduce adevărata fericire, dar nu va fi numită victorie pentru că sunt fericite ambele părţi.

Dacă. De exemplu, aţi observat că frigul nu vă face bine, înroşirea pielii vă arată care anume loc a suferit. Într şirea urechilor arată că omul nu aude bine, înroşirea ochilor arată că omul nu vede bine viaţa ş.a.m.d.

Febra demonstrează că dacă aţi gândit despre un om, chiar fără a-i reproşa, că el ar fi vinovatul necazului dumneavoastră şi prin aceasta l-aţi condamna fără cruţare, această condamnare ar putea fi mistuită doar de focul temperaturii, dacă organismul vrea să vă ajute. El însă este totdeauna pregătit să vă ajute, cu condiţia să îi daţi această posibilitate. O gândire corectă este ca şi când aţi

deschide uşa pentru a primi ajutorul sosit la timp. Focul lasă pustiu în urma lui pentru ca omul să poată să o ia de la capăt şi de la capătul cel bun. Cine merge pe calea suferinţei trebuie să treacă prin iadul focului purificator şi abia atunci se poate prezenta în faţa lui Dumnezeu, dacă nu ştie să o facă altfel.

Dacă, de exemplu, aţi decis că boala dumneavoastră este provocată de frig, vă va creşte febra. S-ar putea însă ca la mijloc să fie alt duşman înverşunat.

Edemul arată că exageraţi atunci când vă amintiţi de situaţiile când el v-a provocat durere, ceea ce va face şi de acum încolo. Edemul vă avertizează că exagerând, puteţi cădea în disperare şi nu veţi mai vedea partea lui bună.

Dacă, de exemplu, sunteţi convins că totdeauna vă îmbolnăviţi din cauza frigului şi în general consideraţi că frigul este un lucru rău şi că oricum lumea se va îmbolnăvi din cauza lui, în locul unde se află adevărata cauză va apărea un edem. Cine zice „oricum” se va trezi obligatoriu cu un edem.

Secreţiile arată că vă autocompătimiţi şi vă consideraţi o victimă, dar nu înţelegeţi că dumneavoastră vă supuneţi corpul la suferinţă. Strângeţi înăuntru tot ce ar trebui să daţi afară, până apare boala care să vă salveze de propria prostie.

Dacă, de exemplu, vă curge nasul, aceasta spune că motivul bolii este faptul că vă simţiţi jignit. Dacă motivul ar fi frigul, frigului i-ar curge nasul.

O răutate mai mică atrage după sine o suferinţă mai mică. Atâta timp cât corpul este capabil să ne ajute printr-o boală însoţită de febră, el o şi face. Dacă s-ar acumula o răutate puternică, focul s-ar intensifica, dar s-ar depăşi pragul de suportabilitate al corpului uman. Atâta timp cât omul îşi va păstra sinceritatea copilărească şi cinstea faţă de el însuşi şi îşi va recunoaşte greşelile proprii, îi va sări în ajutor o boală însoţită de febră. Dar cine persistă în încăpăţânare şi spune că el are dreptate, va atrage asupra sa o încercare sub forma unei boli grave.

Nu vă purtaţi cu ură faţă de o boală! Iubiţi-o, ea a

venit să vă ajute. Boala este mentorul dumneavoastră. Dacă gândiţi corect, puteţi boli de gripă câteva ore şi puteţi chiar să deveniţi imun la acest virus.

De ce orice inflamaţie, chiar şi un guturai, durează cel puţin o săptămână, adică şapte zile? Pentru că ea îi dă omului câte o zi pentru a-şi analiza greşelile la nivelul fiecărei chakre.

Indiferent unde se află focarul bolii, inflamaţia este întotdeauna o îmbolnăvire a întregului corp. O inflamaţie începe de la un organ şi se extinde la nivelul întregului corp, iar alta începe la nivelul corpului şi apoi se concentrează într-un organ. În acest caz, doctorii spun că a apărut o complicaţie. De exemplu, gripa a dat complicaţii la rinichi sau la creier. În realitate. În primul caz, omul nu a ştiut, chiar în cursul bolii, să se elibereze de starea de deprimare provocată de spaime, iar în al doilea caz – nu a ştiut să se elibereze de starea de deprimare provocată de planurile eşuate. În ambele cazuri, boala îi mai acordă timp să înţeleagă că ea nu este un rău şi că omul se îmbolnăveşte pentru că nu ştie să gândească.

Există momente când ne pierdem orice interes şi am vrea să ne vârâm undeva unde să fim singuri cu noi înşine, în spatele acestei situaţii se ascunde necesitatea de a în cca.

peste cugetăm. În acest caz, o boală însoţită de febră ne-ar putea într-un fel justifica în faţa oamenilor. Ea este un ajutor. Altă dată, acumularea de stresuri se transformă într-o avalanşă şi omul nu găseşte o cale de ieşire. Atunci febra, prin focul ei purificator, îl ajută să-şi pregătească terenul pentru a lua startul. Îi dă posibilitatea să ia totul de la capăt şi noul început să fie corect.

Ar fi mai corect:

— Nu să curăţăm, ci să ne curăţăm, adică *7 7*

— Nu să schimbăm, ci să ne schimbăm.

Indiferent de obiect, schimbarea este totdeauna o situaţie forţată, impusă, în timp ce schimbarea de sine este libertate.

Vin la mine la cabinet oameni care îmi povestesc că

soţul sau soţia au ascultat de învăţăturile mele şi acum se poate trăi mai uşor cu ei. „*Ce ar mai fi trebuit să fac*?” – mă întreabă unii. „*Acum trebuie să vă schimbaţi şi dumneavoastră. Ce s-a schimbat la el este făcut de el însuşi, nu consideraţi că este meritul dumneavoastră. Numai în acest fel puteţi să contaţi pe un rezultat stabil*” – le răspund eu, aruncând cu apă rece peste focul lor emoţional, în caz contrar, tot ce a fost până acum s-ar putea întoarce, dar deja la un nivel mult, mult mai rău.

Starea de obligativitate este un stres pe care nu-l considerăm ca atare. Avem nevoie de libertate, dar în acelaşi timp, obligându-ne, ne transformăm în propriii noştri robi. Ne obligăm să ne sculăm dimineaţa, să mergem la serviciu, să ne întoarcem acasă. Ne obligăm să ne culcăm pentru ca dimineaţa să ne obligăm din nou să ne sculăm. Ne obligăm pe noi înşine, îi obligăm şi pe alţii. *N-aş vrea, dar ce să-i faci, trebuie, nu se poate altfel, aşa se obişnuieşte, nu se poate altfel, n-ai ce face* etc. Există o mulţime de justificări. Pe scurt, ne obligăm să trăim. Obligăm şi pe alţii să trăiască după regimul nostru. Dar noi am apărut pe lume după liberul arbitru al spiritului nostru.

Dacă ar fi să privim viaţa un pic mai vesel, am putea spune că starea de obligativitate este un fel de prizonier al nostru, care a venit să ne înveţe cum să evadăm din captivitate. Cereţi-i iertare pentru neştiinţa dumneavoastră. Cereţi iertare corpului pentru că, în loc să trăiţi şi să munciţi ca un om liber, singuri v-aţi obligat să trăiţi o viaţă temă, lipsită de bucurii, ca nişte robi.

Eliberaţi-vă de starea de obligativitate şi munca dumneavoastră cotidiană va deveni mai uşoară şi plină de bucurie. Va dispărea oboseala, starea de îndobitocire, senzaţia de nonsens şi lipsa de speranţă. Lumea va deveni minunată, iar munca şi mai eficientă. Şi atunci veţi înţelege câtă energie aţi cheltuit în zadar pentru a vă obliga, la câte chinuri v-aţi supus, în loc să fiţi fericiţi.

După ce vă veţi elibera de starea de obligativitate, urmăriţi-vă gândurile pe parcursul unei zile. Cum vă veţi prinde că iar aţi început să vă obligaţi, îndreptaţi-vă

imediat această scăpare. Efectul îl veţi simţi chiar la sfârşitul primei zile. Nu veţi mai fi adus de spate, spinarea se va îndrepta uşor. Fostul sentiment de vinovăţie se va micşora şi inima vă va permite să respiraţi mai liber. Greutatea în picioare va fi mai mică, pentru că nu vă vor mai apăsa problemele gospodăreşti. Veţi avea spor la treabă. Seara deja nu vă veţi mai obliga să mergeţi la culcare pentru ca dimineaţa să o luaţi de la capăt şi vă veţi duce cu bucurie să vă extrageţi forţele din somn pentru a saluta minunata zi ce urmează.

Starea de obligativitate îşi are sediul în coloana vertebrală, la nivelul coastelor inferioare. Când veţi începe să vă eliberaţi, veţi avea cele mai diferite senzaţii de durere, senzaţii de rupere a ceva, un sentiment de eliberare care vă face să trageţi adânc aer în piept. În această lume, coloana dumneavoastră va deveni elastică. Dacă însă negaţi prezenţa acestui stres, blocajul se va intensifica, o treabă care până atunci vi se părea plăcută va deveni grea şi nesuferită şi veţi ajunge până acolo, încât veţi simţi că nu aveţi chef de nimic. *„N-am chef* este un stres foarte serios, el blochează partea volitivă a chakrei. Starea de obligativitate închide partea volitivă a plexului solar şi asta înseamnă că omul nu mai doreşte să se autocontroleze şi începe să ceară acest lucru de la alţii, adică începe să se poarte samavolnic. Dacă nu doreşte să se poarte samavolnic şi cu alţii, o va face cu sine sau va pieri. Starea de obligativitate neeliberată îl transformă pe om într-o maşină oarbă.

Într-o dimineaţă stăteam la geam, mă întindeam, salutam noua zi, îmi salutam corpul şi am văzut pe cerul de iarnă un soare mare – care pentru mine este simbolul libertăţii. În aceeaşi clipă soarele, libertatea şi cu mine ne-am unit într-un tot şi m-am simţit fericită. Nu mă gândeam la nimic, dar în imaginaţie mi-a apărut un tablou simbolic cu oamenii care s-au trezit odată cu mine. Toţi priveau undeva în jos. Unul îşi trecea în revistă planurile pentru ziua respectivă, altul privea dezordinea din casă, altul căuta ceva, altul croia un plan de răzbunare, altul punea la

cale o infracţiune, altul suferea şi se tânguia, altul... Erau mulţi. Pentru ei soarele era un corp de iluminat care să le permită să facă ceea ce îi obliga viaţa, mai bine zis, se obligau ei înşişi. Niciunul nu se simţea liber, deşi ne este tuturor la îndemână. Tristă privelişte.

Când ţin o conferinţă aud deseori din auditoriu următoarea replică: *„În ultimii cincizeci de ani am trăit în întuneric!”* Nu, dragii mei. Soarele strălucea şi atunci. Socialismul nu este mai rău decât capitalismul, numai că partea lui rea se vede mai bine, de aceea l-am botezat ca fiind rău. Încetul cu încetul începem să descoperim binele lui nevăzut. Omenirea a avut nevoie de această lecţie. Cine îl consideră rău, va trăi rău. Cine vrea să compare realizările epocii socialiste cu un stat, acela vrea să desfiinţeze istoria şi aşa ceva nu este posibil.

Istoria este înscrisă pe vecie în băncile cosmice de date, acolo este fixat tot ce există în noi, chiar şi gândurile. Toate greşelile noastre şi corectarea lor sunt o dovadă a modului nostru înnoit de a gândi. Putem să dărâmăm un monument, dar dacă ei ar rămâne pe loc şi în fiecare zi ne-ar spune nouă, celor care trecem pe lângă el: *„Dragă omule, nu ai înţeles până acum ce am încercat să te învăţ”*, atunci, poate, am înţelege. Dar l-am dărâmat până la temelie. El este ca o negaţie care se coace imperceptibil, îşi adună forţele în întuneric şi apoi dă lovitura mortală. Răutatea ascunsă este răutatea cea mai dureroasă. Nimeni dintre noi nu este pregătit pentru întâmplări ieşite din comun, oricât de viteji ne-am considera. Specificul unui fapt surprinzător este imprevizibilitatea lui. Răutatea ascunsă acţionează asupra lor ca un magnet.

Dorinţa de perfecţiune

Sub presiunea nimicitoare a stihiei valurilor, marea omenească ajunge să înţeleagă, prin chinuri şi suferinţă, cât de necesară este liniştea sufletească. Cu cât furtuna este mai puternică, cu atât încercările sunt mai mari şi omul are tendinţa să se afunde cât mai adânc.

Înţelepciunea vine treptat datorită dezvoltării simultane a emoţiilor şi a sentimentelor.

Omul emoţiilor învaţă ca un copil, prin durere fizică. S-a lovit la un picior, a şi căpătat experienţă, ceea ce i-a adus mai multă minte. A învăţat să-şi ridice picioruşele, dar s-a dezechilibrat şi s-a prăbuşit la pământ. Nu-i nimic, o să înveţe şi asta şi n-o să-şi mai facă cucuie în frunte. Aşa se învaţă – prin suferinţă. O numim experienţă.

Din păcate, la omul sentimentelor înţelepciunea se dezvoltă la nivelul fizic şi asta va continua până când el va deveni conştient de sine ca personalitate.

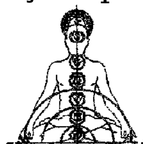
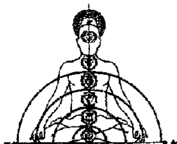
Urmăriţi desenele date în continuare şi veţi vedea că ambele tipuri umane au neajunsuri. Niciunul, nici celălalt nu ştie să se înţeleagă pe el însuşi şi pe ceilalţi, ştie doar să acţioneze. Capacitatea de a judeca se dezvoltă în ultimul rând. Dar aşa învăţăm.

Omul are şapte chakre. Durata medie de viaţă este de 70 de ani. În medie, unui om îi trebuie 10 ani pentru a învăţa să raţioneze, conform nivelului fiecărei chakre.

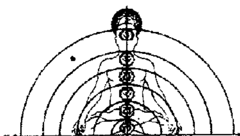

În Primii 10 ani de viaţă omul află şi îşi testează posibilităţile forţei fizice vitale între 10 şi 20 ani omul descoperă partea sexuală a vieţii şi începe să o cunoască în teorie şi în practică.

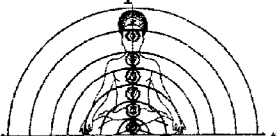

Între 20 şi 30 ani omul cu între 30 şi 40 ani are loc înnoaşte şi pune în practică telegerea iubirii capacităţile care se referă la modul de a domina.

Între 40 şi 50 de ani se formează raporturile cu lumea

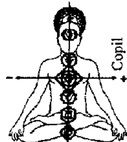
Între 50 şi 60 de ani din experienţa de viaţă acumulată se formează înţelepciunea vieţii. Omul trage concluzii din faptele sale corecte şi din cele incorecte

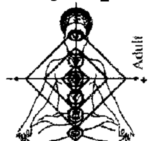
Între 60 şi 70 de ani omul se deschide pentru credinţă şi

devine conştient de necesitatea ei. Este timpul pentru căinţă şi îndreptarea greşelilor

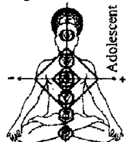
Cea mai importantă necesitate a sentimentelor umane este iubirea.

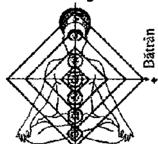
Dacă are sentimentul de iubire este capabil să o radieze şi spre alţii.

Îşi făureşte speranţe şi se ocupă de sex.

După ce a simţit forţa iubirii, omul începe să comunice şi să-şi manifeste puterea

În fine, începe să creadă în bine şi ţine cont de acest lucru atunci când îşi foloseşte forţele.

La fiecare om, atât emoţiile cât şi sentimentele sunt

transmise de la mamă şi de la tată.

Vorbitul este exprimarea emoţiilor.

Tăcerea este exprimarea sentimentelor.

Într-un întreg unitar – în familie – între aceste două faţete trebuie să existe un echilibru total.

Până când omul va învăţa să citească gândurile, mijlocul de comunicare trebuie să rămână cuvântul. Nuanţele sentimentelor sunt transmise prin ton.

Omul emoţiilor foloseşte cuvântul, crede în el şi îşi permite să se amăgească prin cuvinte.

Omul sentimentelor amuţeşte, procedează conform simţământului său şi nu-şi permite să se amăgească prin cuvinte.

Dacă soţia pretinde ca soţul ei să fie vorbăreţ şi pretenţia ei se împlineşte, familia se va destrăma. Însumarea a doua mărimi similare duce la rezultatul opus.

Dacă soţul pretinde ca soţia să înceteze cu vorbăria şi obţine ce a dorit, efectul va fi înşelător. O femeie slabă îşi va ascunde răutatea, iar tensiunea interioară va dăuna familiei. Într-o astfel de familie va avea loc o desconsiderare reciprocă.

Când rolurile se schimbă, adică soţia este puţin vorbăreaţă, iar soţul vorbăreţ, legile naturii se vor întoarce cu capul în jos şi în condiţiile actuale de Sezvoltare va trebui să sufere cel care tace. Dacă el va învăţa să gândească corect, suferinţele vor înceta – va avea parte de înţelegere. Şi se va schimba şi jumătatea lui.

În orice caz, un om prea vorbăreţ suferă de fiica – *nu sunt înţeles cum trebuie sau nu sunt înţeles deloc*.

Aceasta este frica *nimeni na mă iubeşte, pentru că nu mă apreciază aşa cum trebuie*. În vorbăria lui omul tot încearcă să explice ceva, să demonstreze, să se justifice, fără să-şi dea seama că pentru un ascultător inteligent discursurile lui sunt plicticoase şi penibile.

Dacă se căsătoresc două tipuri opuse de oameni – unul foarte vorbăreţ şi unul foarte tăcut, vor avea posibilitatea să realizeze multe lucruri în viaţă. Cu singura condiţie – să se înţeleagă unul pe celălalt şi atunci se va

păstra şi iubirea. Dacă însă amândoi doresc să comande, se vor despărţi foarte repede. „*Eram atât de diferiţi că ne certam din orice. Totdeauna aveam puncte de vedere diametral opuse*” – acesta este argumentul lor. Astfel de oameni se privează de multe valori spirituale.

Soţii cu caracter asemănător, care ştiu şi să vorbească şi să tacă şi care se susţin reciproc, sunt ca nişte vâslaşi pe marea calmă a vieţii, capabili să străbată mari distanţe. Principalul e să nu se îmbete cu liniştea. O viaţă prea liniştită este monotonă, nu te învaţă mare lucru şi oamenii încep să caute senzaţii tari. Suntem doar nişte bieţi oameni! Şi astfel dintr-un calm prea mare se iscă furtuna. „*Ne-am înţeles totdeauna foarte bine şi nu ne-am certat niciodată. Nu înţeleg de ce m-a părăsit. Nici măcar nu ştiu să mă supăr. Ştiu că n*-o să-i *Fie bine cu alta, dar nu-l mai primesc înapoi*”. Cam aşa sună o plângere tradiţională. Şi o astfel de persoană s-a considerat iubitoare. Prin urmare, emoţiile sunt şi ele necesare. Ele duc la certuri care curăţă atmosfera, precum o furtună. Dar furtunile prea dese îl extenuează pe om.

Cine ştie să se certe, ştie să şi iubească. Când te cerţi nu trebuie să-ţi jigneşti sau să-ţi umileşti partenerul. Cine nu ştie acest lucru, seamănă discordie şi până la bătaie nu mai e mult. Deosebirea constă în ştiinţa sau neştiinţa de aţi administra răutatea. Cine îşi va elibera răutatea nu va duce niciodată o ceartă până la discordie. Cine nu ştie să ierte, va amplifica discordia şi ea va fi greu de oprit.

Astfel, în orice om există un bine şi un rău, dar dacă omul visează numai la un bine peste măsură de mare, mai devreme sau mai târziu, peste el va veni răul. Nu este posibil ca binele şi răul să se topească unul într-altul precum mâncarea într-o cratiţă. Ele trebuie să rămână fiecare în felul său, mâncarea – mâncare şi cratiţa – cratiţă, dar să se completeze reciproc.

Echilibrul realizat printr-o gândire corectă face lumea sentimentelor mai bogată. Astfel de oameni vor şti să aprecieze corect şi binele şi răul, mai trăgând cu ochiul şi la experienţa altora. Ei nu vor fugi de greutăţi, deoarece

pentru dezvoltarea universului de sentimente le este necesară viaţa în toată varietatea ei. Vor căuta chiar ei greutăţi pentru a-şi testa gradul de suportabilitate. Viaţa lor de familie va fi indiferent cum, dar nu va fi plictisitoare. Îşi vor da libertate unul celuilalt, libertate ce îi va uni într-un tot solid pentru multă vreme. Această pricepere este caracteristică pentru oamenii puternici, opusul ei fiind iubirea liberă de astăzi.

Oameni atât de perfecţi sunt foarte puţini. Partea bună a răului actual este faptul că, inevitabil, creşte numărul celor care nu dau adevărata înţelepciune pe înţelepciunea pământească şi pe bunuri materiale. Ei ştiu să atragă bogăţii de toate felurile.

Dacă o femeie îşi va iubi în primul rând soţul, ea se va obişnui să privească lumea cu ochii lui. Capacitatea femeilor de a vedea lucrurile mărunte se va îmbogăţi cu capacitatea bărbaţilor de a vedea lucrurile global. Şi o astfel de femeie va şti să vadă lumea în integralitatea ei.

Dacă bărbatul are forţa de a-şi iubi soţia, el se va obişnui să vadă lumea şi prin ochii ei. Vederea lui globală se va îmbogăţi cu capacitatea feminină de a vedea lucrurile mărunte. Un astfel de bărbat va şti să vadă lumea în integralitatea ei.

Femeia vede lumea la suprafaţă şi larg, bărbatul – în profunzime şi îngust. Femeia este încetineala, bărbatul este viteza. Femeia este flexibilitate, bărbatul – inflexibilitate. Femeia învaţă din greşelile altora, bărbatul – dintr-ale sale. Uniţi prin iubire, ei vor forma perfecţiunea.

Dar, în acelaşi timp, femeii i-a fost repartizat un rol feminin, bărbatului – unul masculin. Trăsăturile de caracter feminine şi masculine pot să se amplifice sau să se diminueze în cadrul aceluiaşi rol, dar dacă soţii îşi schimbă rolurile, curând ar putea să apară bolile. Bărbatul ar putea, de exemplu, să-şi intensifice inflexibilitatea şi să devină încăpăţânat şi aceasta să se numească fermitate. Încăpăţânarea femeii ar putea să o transforme rapid în capricioasă şi cicălitoare, deoarece prin natura ei a fost înzestrată cu flexibilitate. Fermitatea masculină, atingând

punctul critic, ar putea să se transforme în cruzime. Flexibilitatea feminină poate să se transforme în servilism. Mult mai periculoasă este situaţia când bărbatul devine flexibil şi intră sub papuc sau devine capricios, cicălitor şi invidios, începe să ţească intrigi şi încearcă să-i umilească pe ceilalţi apelând la tertipuri feminine.

Bărbatul este creat să fie stăpân. Stăpânul este un model, de măreţia spiritului său depinzând autoritatea lui. Stăpânul care are sentimentul propriei demnităţi, nu se va purta arbitrar. Dar dacă femeia va dori să pună mâna pe putere, se va ajunge curând la samavolnicie.

Soţia şi soţul care se iubesc merg pe drumul vieţii păstrându-şi flexibilitatea şi echilibrul. Dacă viaţa impune să se depună un mare efort bărbătesc, femeia va sta alături de bărbat, ca egală a sa, şi va face cu bucurie o treabă de bărbat, rămânând totuşi femeie. Şi dacă bărbatul nu are de făcut treburi speciale bărbăteşti şi femeia este sufocată de treburile ei, soţul îi va sta alături şi va face faţă unor treburi foarte ne bărbăteşti. Asta nu-l umileşte, pentru că îşi ajută omul iubit. Ajutorul trebuie oferit numai atunci când este nevoie de el; dacă este oferit înainte de vreme el va provoca nemulţumire.

Dacă unul din soţi poate să spună: *„Ce bine că are aceste defecte. Dacă nu le-ar fi avut eu ce aş fi făcut cu excesele mele”*, celălalt va avea aceeaşi opinie. Cei doi formează o familie solidă.

Singurătatea ca una din formele de existentă a omenirii *f*

Omenirea visează la perfecţiune, dar nu ştie să o atingă în mod corect.

Viaţa este astfel făcută încât unul ţâşneşte înainte, altul rămâne în urmă, dar vrea să-l ajungă pe celălalt. Călătorul cuminte ştie că oricum va ajunge în faţă, pentru că, omeneşte, cel din avangardă se va culca pe lauri.

Se grăbesc să o ia înainte oamenii singuri.

Necăsătoriţii, divorţaţii sau văduvii se vor grăbi să atingă perfecţiunea fără a învăţa în prealabil lecţiile vieţii materiale.

Fiecare dintre noi tânjeşte inexplicabil după singurătate, dar dacă ne uităm la cei singuri, foarte puţini dintre ei sunt fericiţi cu singurătatea lor. Chiar şi cel care îşi dorea foarte tare să se elibereze de jugul căsniciei şi visa la singurătate, după ce a obţinut-o, nu mai ştie ce să facă cu libertatea cucerită. În realitate, aceşti oameni doreau să aibă o familie şi să continue să înveţe lecţia pământească. Doar să-şi fi găsit un bun tovarăş de drum.

De ce dorim singurătatea şi de ce ne temem de ea?

O dorim, deoarece pentru omul sentimentelor ea constituie idealul de perfecţiune. Toţi avem dorinţa de a spori binele.

Ne temem pentru că încă nu ne-am eliberat de frica – *nimeni nu mă iubeşte* şi pentru că nu avem capacitatea să înţelegem valoarea intrinsecă, profundă a singurătăţii. Noi apreciem doar partea aparentă.

În fiecare femeie există şi un bărbat şi în fiecare bărbat există şi o femeie. Cine ştie să-şi echilibreze eul interiorul cu cel exterior, va atinge nivelul actual al perfecţiunii umane. Pentru aceasta este necesar ca omul să înveţe *st* – şi înţeleagă părinţii. Premisa o constituie iertarea. Nu e te important cum o veţi face, după metodologia mea sau dvpă oricare alta. Dacă credeţi că vi se potriveşte mai mult o meditaţie de câteva ore, şi dacă ea vă va ajuta să deveniţi conştienţi de greşelile dumneavoastră şi să le îndreptaţi – totul este în ordine. Dacă veţi reuşi să vă schimbaţi modul de gândire prin perfecţionarea corpului, şi asta este minunat. Dacă veţi începe să pricepeţi viaţa printr-o dietă vegetariană şi plante tămăduitoare, este foarte bine. Numai nu uitaţi că energia gândurilor este energia primară şi cea mai puternică, deşi ea nu poate fi văzută şi nu poate fi atinsă cu mâna.

Trebuie să înţelegem că, prin natura noastră interioară, noi reprezentăm sexul opus pe care încercăm să-l înăbuşim în noi cu forţa. Aceasta este problema părinţilor fiecăruia dintre noi şi a întregii omeniri.

Pe lumea aceasta sunt puţini giganţi autentici ai

spiritului ce călătoresc singuri şi nu dau niciun semn că s-ar plânge. Sănătatea lor este în ordine. Merg pe drumul lor, folosind orice posibilitate pentru a-şi spori înţelepciunea, ca apoi să-şi folosească cunoştinţele pentru binele vieţii. Nu-şi trâmbiţează faptele şi sunt consideraţi nişte ciudaţi. Doar spiritul nostru este capabil să înţeleagă faptele unui astfel de om şi să-l considere o personalitate. Deocamdată nu am învăţat însă să ne cunoaştem spiritul. Cine se va elibera de stresuri, va învăţa şi va deveni un astfel de călător, şi toate chinurile lui fizice şi sufleteşti vor dispărea.

Astăzi, Se obişnuieşte să se vorbească despre misiunea omului. Dacă aţi apărut în viaţa aceasta ca să învăţaţi de unul singur să vă perfecţionaţi – aceasta şi este misiunea dumneavoastră. Nu e nevoie să trăim cum vor alţii. Trebuie să facem bine pentru noi şi prin aceasta pentru ceilalţi. V-aţi propus un astfel de scop? Dacă nu, lepădaţi-vă de stresuri pentru ca sexul opus să se poată uni cu dumneavoastră şi să formaţi perfecţiunea. În felul acesta vă veţi face dumneavoastră înşivă bine şi veţi face bine şi celuilalt.

Etaloanele de singurătate sunt sihaştrii şi sfinţii. Neam obişnuit să ni-i imaginăm ca pe nişte singuratici ce meditează într-o peşteră din munţi. Este infinit mai greu să auzi liniştea când te afli în mijlocul unei mulţimi zgomotoase. Este posibil, dar este capabil de aşa ceva numai cel care s-a eliberat de stresurile provocate de emoţii.

Pe un astfel de om eu îl consider maturizat spiritual şi puternic. În orice societate, el se comportă la fel, rămânând în acelaşi timp o fiinţă singuratică. Esenţa determină faptele.

Printre singuratici se întâlnesc tineri serioşi, care au înţelepciunea vieţii, dar nu sunt conştienţi de esenţa lor şi sunt trişti pentru că nu pot să-şi găsească un partener egal de sex opus. În general sunt bărbaţi, dar sunt şi femei. Ei nu înţeleg că le este proprie exigenţa faţă de sine şi faţă de ceilalţi, că ei sunt minunaţii oameni ai viitorului, dar îşi

diminuează valoarea prin stresuri. Eliberaţi-vă de antipatia faţă de cuvintele goale şi de micimea omenească, de spaima de a fi singur, de sentimentul de inutilitate, de îndoieli, de neîncredere, de neîncredere în sine, de saţietate faţă de viaţă, de deziluziile provocate de oameni, de dorinţa de a părăsi lumea aceasta, de nepriceperea de a găsi un om apropiat ca spirit, de lipsa spiritului de întreprinzător, de negaţie etc.

Şi acum imaginaţi-vă o tânără necăsătorită care se întreabă: „*Şi la urma urmei, de ce ne trebuie aceşti bărbaţi*?” Ea rosteşte de fapt înţelepciunea de viaţă a mamei ei, pe care ea i-a insuflat-o fără să-şi dea seama. *Mama ei era atât de deşteaptă încât a avut destul de suferit din cauza inteligenţei ei*.

Reprezentările dogmatice ale mamei sunt lipsite de cele mai importante înţelepciuni de viaţă:

— O femeie are nevoie de un bărbat pentru a rămâne femeie;

— Un bărbat are nevoie de o femeie pentru ca el să rămână bărbat;

— Înţelepciunea unui om decepţionat nu va întrece niciodată înţelepciunea naturii.

Este dureros să ţi se spună adevărul. Spaima de a vedea şi a auzi adevărul îi face pe oameni să nu spună adevărul. Îi face să se mintă chiar pe ei înşişi în aşa fel încât nici nu observă cât de nesinceri şi de teatrali sunt, mai simplu spus – mincinoşi. Animalele şi oamenii „naturali” văd bine adevărul, aşa-numiţii oameni civilizaţi îl văd foarte rău.

Ce sfat i-aţi da unei femei de vârstă medie, necăsătorită, care ştie tot, a citit tot, care demult a fost operată de pietre la vezica biliară, a cărei faţă este plină de pete roşietice de la o eczemă apărută în copilărie şi nelecuită nici acum, dar care este ferm convinsă că nu are în ea nicio răutate, că nu are nici spaima că *nimeni nu mă iubeşte* şi că în general este un om nemaiîntâlnit de bun? Eu ştiu ce medicament să-i prescriu. Ea nu a ajuns încă la un nivel spiritual, deşi doreşte foarte mult. Trebuie doar să

înceapă prin a-şi recunoaşte greşelile.

Sentimentul de singurătate, capabil să provoace boli, este privilegiul societăţii de binefacere. Haideţi să ne gândim ce e bine şi ce e rău. Să recunoaştem că preţuim în viaţă doar ce se vede. Un om care cu adevărat iubeşte pe celălalt, nu va fi niciodată singur. Omul care iubeşte bogăţia, este condamnat la singurătate pentru că bogăţia nu are un suflet iubitor.

Reprezentările, modul dumneavoastră de a privi viaţa v-au adus la boală sau, la început, la neputinţă şi asta înseamnă că nu gândiţi corect. Recunoaşteţi acest lucru şi revizuiţi-vă părerile. Învăţaţi să dăruiţi celorlalţi iubirea şi să vă simţiţi bucuroşi şi atunci veţi fi fericiţi. Este uşor să negi şi să te pui de-a curmezişul vieţii, ulterior însă va fi mult mai greu să-ţi lecuieşti rănile sufleteşti.

Puneţi-vă întrebarea: *„Ce aş vrea să fiu*?” Dacă aţi decis că vreţi să fiţi om, atunci trebuie să faceţi alegerea între năzuinţele naturale, omeneşti şi năzuinţele nenaturale, fantastice. Însuşiţi-vă acest adevăr – că libertatea este inevitabilul conştientizat. Omul nu poate schimba legile vieţii şi mersul ei, el trebuie să trăiască în conformitate cu ele.

Aflaţi că, în realitate, omul este o fiinţă singură şi acesta este un fapt incontestabil al vieţii. În viaţa de zi cu zi, unii vor să fie singuri, alţii se tem de singurătate, alţii o urăsc. Modul cum te raportezi la acest lucru îţi determină percepţia faţă de viaţă. Eliberaţi-vă de atitudinea dumneavoastră negativă şi vă va fi bine. Dacă vă place viaţa şi vă plac oamenii, singurătatea corpului fizic nu are importanţă, el nu-şi simte singurătatea pentru că împreună cu el este iubirea, care nu face decât să crească şi să se transmită şi celorlalţi.

Aţi întâlnit cu siguranţă oameni, tineri şi bătrâni, care se plâng în permanenţă că sunt plictisiţi, că nimeni nu organizează ceva, că nu sunt invitaţi, că nu sunt distraţi, că nu primesc vizite, că nu au cu cine să vorbească, că celorlalţi nu le pasă, că nimeni nu-şi aminteşte de existenţa lor pe lume. Nemulţumirea lor nu poate fi satisfăcută nici

de cel mai bun sistem social de asigurare care există în lumea aceasta. Spaima egoistă că *pe mine nimeni nu mă iubeşte* le-a blocat raţiunea. Răutatea provenită din insatisfacţie înfrânge toate simţurile omeneşti – văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul, memoria şi judecata. Toţi aceşti oameni au un defect comun – nu vor să dea, ci vor să primească.

Vi s-a întâmplat, probabil, să întâlniţi şi oameni ciudaţi care nu se plictisesc niciodată şi care în singurătatea lor se ocupă cu mare bucurie de cine ştie ce lucru neobişnuit. Şi câtă determinare au oamenii aceştia! Se vorbea de curând la radio despre o bătrânică ce urma să împlinească 100 de ani şi care îşi dorea să primească cadou o carte cu istoria Spaniei. Bătrânica aceasta e făcută să trăiască veşnic. Ochii ei nu şi-au pierdut vederea de la lacrimile vărsate fără noimă. Stă singurică în camera ei şi citeşte despre ţara visurilor ei. Ea va învăţa ceva nou atâta timp cât îi va mai da Dumnezeu şi Dumnezeu i-a dat destul, dar a şi meritat. Dacă cineva vrea să audă din gura ei ceva despre înţelepciunea vieţii, ea va pune cartea de o parte, îşi va netezi fusta ca o domnişoară sârguincioasă şi va începe să povestească ce a învăţat-o pe ea viaţa, în bine. Doar un prost se va plictisi ascultând-o.

Viaţa ca un curent alternativ

Viaţa reprezintă o mişcare ondulatorie în spirală. Spira spiralei reprezintă perioada de timp destinată omului, care începe şi se termină în acelaşi loc, cu deosebirea că totdeauna sfârşitul se află mai sus decât începutul. Aceasta înseamnă că, indiferent de mersul vieţii, spiritul uman devine cu fiecare viaţă mai înţelept. Succedarea continuă a binelui şi a răului dă vieţii o mişcare ondulatorie sub forma unei sinusoide pe această spirală.

În integralitatea lui omul e format din corpul spiritual şi corpul fizic.

În plan cosmic omului îi este propriu numărul 7. În corp avem şapte chakre. Trăim şi îmbătrânim. Ziua de ieri nu va semăna niciodată cu ziua de azi, pentru că viaţa se

schimbă. Indiferent de sex, căderile şi urcuşurile sinusoidei vieţii noastre se succed la fiecare şapte ani.

Femeia şi bărbatul sunt părţi opuse ce formează un întreg unitar, de aceea, la aceeaşi vârstă, copiii – băieţei şi fetiţe, tinerii – băieţi şi fete, adulţii – bărbaţi şi femei, au interese diferite şi au particularităţile lor de dezvoltare.

Priviţi schema şi veţi vedea că o fetiţă de 3, 5 ani este foarte deschisă spiritual şi este considerată mai inteligentă decât băieţii, în schimb nu este prea interesată de dezvoltarea ei fizica. Un băieţel de aceeaşi vârstă este însă activ şi neastâmpărat şi doreşte să se afirme prin forţă. Nu găseşte rostul poeziilor.

La şapte ani apare prima egalizare, apare interesul atât pentru partea spirituală cât şi pentru cea materială a vieţii. De aceea, aceasta este vârsta cea mai potrivită pentru a merge la şcoală.

La zece ani şi jumătate fetiţa începe să manifeste interes pentru corpul său şi înfrumuseţarea lui, băiatul în schimb nu le acordă atenţie. În lumea lui sunt multe alte lucruri mai interesante. Va merge cu mult mai multă plăcere, de exemplu, la bibliotecă.

La 14 ani băiatul şi fetiţa au aproximativ aceleaşi interese.

La 17, 5 ani fata îşi descoperă dorinţa de a cunoaşte înţelepciunea vieţii, în timp ce băiatul este interesat de tehnică şi de sport.

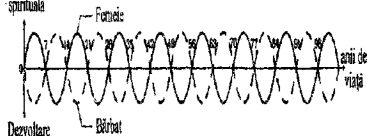
De la 21 de ani, tinerii normali, de comun acord, se pot şi căsători. Femeia intră într-o perioadă când începe să cunoască problemele materiale, naşte copii, se ocupă de educaţia lor şi cere soţului să facă acelaşi lucru, dar bărbatul de 21 – 28 ani este preocupat de dezvoltarea lui spirituală. În familie încep, inevitabil, să apară disensiuni.

La 28 ani începe vârsta reevaluării echilibrate a valorilor vieţii, începe o etapă de cotitură. Acum bărbatul cu cap se duce la muncă, are satisfacţii datorită capacităţilor şi posibilităţilor sale. El munceşte şi nu o poate înţelege pe soţia sa care este atrasă de autoperfecţionare spirituală, vrea să se cultive, vrea ceva

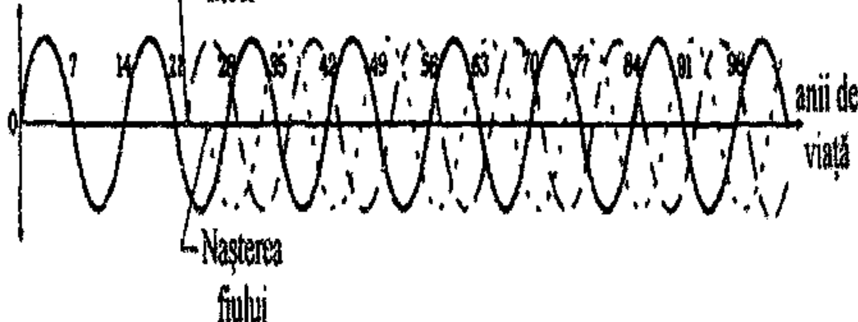
uşor şi emoţional. Iarăşi contradicţii!

180

1 ŞI

Dezvoltate fizică

La 35 ani încep să-şi pună întrebări serioase în legătură cu viaţa şi se înţeleg bine.

După aceea, la femeie apare necesitatea de a-şi organiza, în sfârşit, partea materială a vieţii. Începe să se grăbească. Are o mare capacitate de muncă. La această vârstă bărbatul simte că are ultima ocazie să înveţe.

La 42 de ani vine liniştirea. Omul îşi ia un răgaz înainte de sosirea bătrâneţii şi meditează asupra vieţii.

După 42 ani femeia tinde din nou spre valorile spirituale, de data aceasta de pe poziţia unei personalităţi mature, exigente. Bărbatul de 42 – 49 ani vrea să-şi termine toate treburile înainte de a-l lăsa puterile. Ambii doresc să ia maximum de la viaţă, numai că fiecare are necesităţile lui. Dacă vor fi capabili să se înţeleagă între ei, vor realiza mult.

Femeile de 42 – 49 ani trebuie să ştie că corpul lor fizic a intrat într-o perioadă de mari transformări şi de aceea capacitatea ei de muncă intră în partea

descendentă. Este vârsta, este timpul pentru autorealizare spirituală, pentru perfecţionarea sufletului. Dacă sufletul este liniştit şi munca îi va merge din plin. La această vârstă bărbaţii muncesc întruna.

După 49 de ani reapare vârsta copilăriei, dar deja ia un nivel mai înalt şi cu o amplitudine exact inversă. Bărbaţii trec prin această perioadă mult mai liniştit, dar femeile îşi pierd cumpătul. Este vârsta care le înspăimântă. Pentru cine nu şi-a pus niciodată întrebări asupra vieţii, începe perioada de cădere – cel mai jos din toată viaţa, căderea nivelului spiritual, a memoriei, a judecăţii. La această vârstă omul se îmbolnăveşte grav şi numai dintr-o singură spaimă – spaima de bătrâneţe.

Femeia care nu este îngrozită de bătrâneţe simte că i-a revenit mintea clară de copil. I se trezeşte interesul faţă de lucruri pe care până atunci nu le realizase. Cea care a ajuns la filosofia vieţii, nu se mai gândeşte la moarte, nu va atrage boli din cauza fricii de moarte, nu va mai simţi o stare de apăsare în timp ce munceşte. Capacitatea ei de muncă va creşte atât de mult, încât îi va da clase oricărei fete tinere. Dacă femeile ar înţelege că stresurile le sustrag forţele şi le doboară la pământ şi dacă le-ar da liber, ar căpăta sănătate.

Bărbaţii, dimpotrivă, se simt bine la această vârstă. Creşterea spiritualităţii şi priceperea de a-şi analiza viaţa trăită până atunci îi ajută să înţeleagă că munca şi bunăstarea nu sunt nici pe de parte lucrul cel mai important din viaţă. Urmează să-şi satisfacă necesităţile spirituale pe care nu şi le putuseră permite şi atunci nu vor veni nici bolile.

La apusul vieţii omul este capabil să mediteze la ziua care a trecut şi să-şi îndrepte greşelile în sufletul său. Pentru cine ştie şi pentru cine poate, seara vieţii va trece calm şi cu bucurie, la fel cum trecea pe vremuri seara de duminică, atunci când oamenii se schimbau spiritual. Astăzi, pentru majoritatea oamenilor, ea seamănă cu seara de sâmbătă când se face baie. Diferenţa constă doar în aceea că atunci baia se făcea cu bucurie, oamenii se

spălau de murdăria veche pentru ca să întâmpine ziua de odihnă cu trupul curat.

În prezent, oamenii se sperie de bătrâneţe sau o urăsc. Dacă omul se teme de bătrâneţe, ea va trebui să-l sperie. Cine urăşte bătrâneţea, la bătrâneţe îl vor aştepta încercări foarte dureroase.

Bătrâneţea are o mare valoare, ce produce bucurie celui ce se delectează cu ea – înţelepciunea vieţii. Astăzi, bătrâneţea nu este pusă la mare cinste, întrucât cei care sunt acum bătrâni, nu au respectat din tinereţe pe cei în vârstă şi nu au apreciat înţelepciunea lor dată de viaţă. Era mai importantă înţelepciunea învăţată ia şcoală. Acum, toţi trebuie să recunoaştem că ambele tipuri de înţelepciune sunt foarte necesare şi au aceeaşi importanţă. Fiecare are locul ei.

Pragul noii vârste se numeşte climax.

Climaxul feminin (menopauza) este foarte chinuitor pentru că spiritualitatea începe să descrească şi nu se observă o creştere a activităţii fizice. Şi totul din cauza spaimelor. Multe femei consideră că odată cu instalarea menopauzei viaţa s-a terminat. Vorbesc şi chiar glumesc pe această temă, dar li se rupe inima. Femeia percepe acest fenomen ca şi când ar înceta să mai fie femeie.

Dacă până la 49 ani femeia nu şi-a însuşit legile naturii ca să poată merge mai inteligent mai departe, acum natura nu o mai ajută să se elibereze de stresuri prin menstruaţie. Natura este ca un părinte grijuliu care, chiar dacă se preocupă de copil, ştie că nu-l poate ocroti toată viaţa; altfel el n-ar mai învăţa să meargă pe propriile picioare. De regulă, menopauza se instalează începând de la 50 de ani. Există şi cazuri când simptomele climaxului patologic se observă de la 35 ani. În spatele întreruperii menstruaţiei, nervozităţii şi bufeurilor se află acumularea de stresuri.

Aici este locul să vorbim despre principalele stresuri.

1 – Sentimentul de vinovăţie – sleieşte inima de forţe, încetineşte circulaţia sanguină şi împiedică alimentarea normală cu sânge a întregului corp. Bătăile de inimă mai

dese ce apar în timpul bufeurilor sunt reacţia corpului la eliberarea de spaima de moarte. Prin greutatea lor, sentimentele de vinovăţie apasă pe inimă şi ea devine slabă, moale şi leneşă.

2 – Frica provoacă spasme în canalele energetice şi în toate ţesuturile moi. Când vasele de sânge se îngustează pielea devine rece şi palidă, chiar albăstrie.

Când circulaţia sanguină se încetineşte prea mult, apare spaima de moarte şi vasele de sânge se contractă brusc. Ca urmare, în celule apare un deficit de oxigen şi de substanţe hrănitoare. Spiritul ştie că este prea devreme pentru a muri dar. Din prostie, am putea da de bucluc. El ne înştiinţează de această stare prin spaima de moarte. Pentru a compensa lipsa de oxigen, inima, de frică, începe să pompeze sângele foarte repede. Omul simte bătăile inimii şi îşi dă seama că ceva nu este în ordine. Cine va învăţa să se elibereze de stresuri, acela nu va suferi niciodată de aritmie.

La cei care obişnuiesc să fugă de rău, să-şi pună speranţa în alţii, să caute la alţii cauza necazului lor, aritmiile pot să dureze multă vreme. La cine s-a obişnuit să găsească o cale raţională de ieşire din orice situaţie, bătăile de inimă vor trece de ia sine şi foarte repede.

3 – Răutatea provoacă creşterea volumului de energie şi mărirea tuturor ţesuturilor şi organelor. Ea dilată la maximum vasele de sânge, provocând înroşirea pielii. Corpul este invadat de căldură şi transpiraţia iese în afară.

Bufeurile de climax sunt provocate de succesiunea rapidă a acestor trei stresuri principale. Astfel de accese apar şi la tineri, ceea ce ajută corpului să dea afară negativitatea şi îl fereşte pe om să nu facă o faptă rea. Metaforic vorbind, odată cu vârsta, din mănunchiul de stresuri cresc nişte vulcani care. Din când în când erup. Ori pe rând. Ori toţi deodată.

Din punct de vedere medical, climaxul durează câţiva ani. Am avut însă ocazia să văd femei cu nevroză de climax de la 35 la 80 de ani.

Mai demult, diferenţa de vârstă între cei doi soţi era mare. Astăzi, iubirea îi aduce împreună pe tinerii de aceeaşi vârstă. De ce? Aceasta ne arată creşterea nivelului de dezvoltare al omenirii, năzuinţa spre perfecţiune.

Soţilor de aceeaşi vârstă le e greu să-şi menţină liniştea în familie. La fel de greu le este să lucreze împreună şi/sau să fie prieteni cu cei de aceeaşi vârstă, dar de sex opus. În schimb, acolo unde lucrează persoane de aceeaşi vârstă, dar de acelaşi sex, lucrurile merg bine. Ei au aceleaşi interese imediate. De obicei, un şef de colectiv va prefera să aibă subalterni mai tineri decât el. Cea mai bună variantă este un colaborator cu 7 ani mai mic şi de sex opus, trebuie evitat însă un colaborator cu 7 ani mai tânăr, dar de acelaşi sex. Interesele încep iarăşi să coincidă dacă persoana este mai tânără cu 14 ani şi este de acelaşi sex.

Într-un astfel de colectiv şeful se poate simţi ca un pionier, va deveni un întreprinzător, mai deştept şi mai activ. Din aceste motive şeful va avea şi un sentiment mai pronunţat al propriei demnităţi. Dar, prea mult bine nu mai este bine şi sentimentul propriei demnităţi se va transforma în vanitate şi egoism. Aceasta duce la îngâmfare, ironizarea şi umilirea celor din jur. Colectivul, bun până atunci, se va destrăma.

Mult mai prevăzător va fi şeful care primeşte în colectivul său şi lucrători mai în vârstă. Oamenii de sex opus, cu 7 ani şi cu 21 ani mai mari, precum şi cei de acelaşi sex care au 14 şi cu 28 de ani mai mult, au aceleaşi scopuri în momentul respectiv. Dacă şeful nu are teama că *nu este iubit*. Nu va cunoaşte nici teama că *mul din ei ar putea să fie mai deştept decât el*. El îşi alege în mod conştient colaboratori mai în vârstă şi mai cu experienţă, de la care are ce să înveţe.

Un adevăr de viaţă spune că cine e mai bătrân, e mai deştept, dar nu orice deştept are capacităţi de conducător. Cine va fi conştient de acest adevăr, îşi va dezvolta talentul de conducător fără să fie invidios pe capacităţile celorlalţi. Şi atunci nu va fi niciun fel de conflict între şef şi

colaboratori. Niciunul nu va simţi nevoia să râdă de competenţa celuilalt pentru ca să se ridice pe el în ochii celorlalţi.

Un om care se respectă, nu va umili pe alţii pentru a-şi menţine autoritatea. Viaţa este prea scurtă şi prea preţioasă ca s-o dăm pe fleacuri. A lucra cu astfel de oameni este o plăcere.

Marea masă de oameni devine mai înţeleaptă odată cu vârsta. Dacă cineva nu se poate afirma şi asta se întâmplă din cauza fricii că *nu sunt băgat în seamă*, nu va fi niciodată mulţumit şi vesel. Va începe să spună care este vârsta lui. Subliniindu-şi în felul acesta înţelepciunea, deoarece în subconştientul uman înţelepciunea este valoarea cea mai mare. Îşi va permite să critice, să ironizeze, să fie sarcastic sau chiar să sară la bătaie, în funcţie de gradul lui de educaţie. Dacă este concediat, se consideră îndreptăţit să spună că nimeni nu vrea să aibă alături colaboratori mai în vârstă şi mai deştepţi.

Viaţa ne învaţă că un şef trebuie să ştie să-şi aleagă echipa şi un lucrător trebuie să ştie să-şi aleagă şeful. Dacă omul s-ar elibera de spaime, spiritul său s-ar îngriji ca el să se afle într-o poziţie favorabilă. Dacă nu s-a eliberat, spiritul îi deschide uşa să intre într-o sală de clasă cu multe suferinţe, dar va intra singur, fără însoţitor.

Cam aceleaşi complicaţii de comunicare îi aşteaptă şi pe soţii de aceeaşi vârstă. Necoincidenţa critică a amplitudinilor lor de viaţă poate duce la destrămarea familiei, dacă cei doi nu ştiu să se înţeleagă unul pe celălalt. Abia după ce amplitudinile lor se vor fi depărtat la maximum urmează o îmbunătăţire a vieţii, dar, cel decepţionat şi aflat în stare de stres, nu ştie să aştepte, pentru că nu ştie *ce* să aştepte. Dorinţa de a-şi transforma soţia în copia sa este şi ea supusă eşecului, întrucât mersul vieţii se supune legilor naturii. Deosebit de critică este situaţia când femeia se află în punctul maxim al creşterii spirituale, iar bărbatul în punctul maxim de creştere a forţelor fizice.

Aceeaşi regulă se aplică şi la comunicarea între

părinţi şi copii. Când o femeie de 21 de ani naşte o fată, mama va avea o perioadă de dezvoltare a nivelului fizic, în timp ce la fiică se va dezvolta partea spirituală. Înţelegerea lor reciprocă se va complica, dar, fiind amândouă femei, vor putea să se înţeleagă, dacă vor dori. În schimb, la un tată de 21 de ani şi fata lui nou născută interesele de viaţă vor coincide şi de aceea se şi înţeleg mai bine, pe cât este posibil, în general, ca un bărbat să se înţeleagă cu o femeie.

Dacă o femeie de 21 ani naşte un băiat, ea va fi capabilă să-l înţeleagă mai bine decât dacă l-ar fi născut la 28 de ani. Pentru a înţelege mai clar, vă sfătuiesc să vă desenaţi schema cu amplitudinea vieţii împreună cu schemele celor din casă şi atunci vă va fi mai uşor să comunicaţi. Punctele unde liniile se intersectează arată perioada favorabilă pentru comunicare. Şi dacă vreodată liniile întregii familii se vor intersecta într-un punct, aceasta înseamnă o mare fericire.

Dar de ce o mamă de 21 de ani naşte o fată, iar una de 28 de ani – un băiat? De ce să nu se nască în ordine inversă? Pentru că spiritul copilului dumneavoastră a dorit să înveţe lecţia mai grea a comunicării. La altă vârstă acest copil nu ar fi putut să vă aleagă pe dumneavoastră, ar fi fost un cu totul alt copil. Şi acela nu v-ar fi considerat omul cel mai drag. Nu uitaţi, cine se aseamănă se caută.

Cel care are o sinusoidă total opusă sinusoidei mamei lui, va putea să-şi atingă uşor scopul în viaţă – să devină contrariul negativităţii materne. Acest copil va fi mai puternic interior, mai determinat, va avea încredere în el, chiar dacă mama îi va spune mereu că e rău, pentru că nu este dependent de ea. În viaţa de zi cu zi, acest copil şi mama lui nu seamănă, ei au păreri diferite despre viaţă, conflictele principiale dintre ei vor fi inevitabile şi vor produce multă suferinţă amândurora. Nu se vor certa des pe fleacuri. Dar dacă copilul are deja o vârstă, părinţii se vor lăuda, mai mult decât cu plăcere, cu succesele lui, dându-le drept ale lor. Din păcate, numărul părinţilor care nu iartă, care nu înţeleg viaţa lumii este mare şi în relaţiile

lor vor continua să-l considere pe copil rău şi neascultător, chiar dacă el a făcut o marş descoperire pentru omenire. Părinţii cicălitori devin totdeauna piatra de încercare se ritualǎ pentru copilul lor. Mamele – în mai mare măsură, taţii – în mai mică, dar cu cât vor trăi mai mult împreur/t, taţii vor începe să semene cu mamele. Aceasta este forţa puterii feminine.

Importanţa primordială o are dezvoltarea spiritului. Dar spiritul este totdeauna de gen masculin. Cu cât criza de pe Pământ este mai mare, cu atât mai mult vor suferi materialiştii. Timpurile de azi impun o dezvoltare spirituală rapidă pentru a rămâne în viaţă.

Conform legilor vieţii, cel de pe urmă va fi cel dintâi. Indiferent de sex, cel care merge înainte este creatorul vieţii lui viitoare. Cel care rămâne acum în urmă. Adică femeia, se pregăteşte să-l ajungă din urmă pe bărbat. Dar, atâta timp cât oamenii nu-şi vor însuşi legile vieţii, năzuinţele lor pământeşti nu se vor împlini.

Bărbatul a fost, este şi va fi un înaintemergător. Femeia este generatorul de energie pentru cel care merge.

Dacă spiritul este capabil să meargă, pentru că îl hrăneşte sufletul, corpul îl va însoţi categoric.

Dacă nu hrăneşte spiritul, corpul se opreşte din mers. Şi indiferent cum l-am numi pe om – comod, indiferent, apatic sau moale, el nu se va clinti din loc. Femeia poate să-i aştearnă şi să-l mâne pe bărbat cât doreşte, dar să se mişte îl va face doar iubirea.

Dacă bărbatul merge singur, femeia nu va merge niciodată singură, pentru că ea doreşte tuturor acel bine care este în ea. Femeia vrea să tragă după ea pe soţ şi familia, dar ei nu vor să meargă cu ea. Cu cât rezistenţa este mai mare, cu atât mai puternică este dorinţa femeii de a-i salva. Se încinge o luptă care va distruge familia.

Aici poate fi de folos doar o mare muncă cu tine însuţi. Foarte mulţi sunt uimiţi: *„Atunci trebuie să-mi schimb caracterul*! *Este imposibil*!

Nu, este posibil. Şi veţi fi cu atât mai fericiţi, pe cât aţi fost de nefericiţi.

A-ţi schimba caracterul înseamnă a înţelege în altfel sensul vieţii şi a te elibera de rău cu ajutorul voinţei pentru a putea atinge scopul mult dorit. Este mai complicat decât credeţi şi mai simplu decât presupuneţi. Cine nu va învăţa să o facă inteligent, va fi obligat să înveţe prin suferinţă.

Unii îşi trăiesc pentru a nu ştiu câta oară viaţa în chinuri pentru a-şi îndrepta doar o singură trăsătură de caracter.

Christos a apărut să ne înveţe cum putem să ne schimbăm cu demnitate. Dar. Nu se ştie de ce, omenirea doar vorbeşte despre demnitatea umană. Cine pretinde demnitate umană s-ar putea să nu o obţină niciodată pentru că pretenţia deja îndepărtează binele. Demnitatea umană vizibilă, cea fixată în legislaţie, este o autoamăgire a omenirii, ca oricare alta.

Numai atunci când fiecare se va elibera de stresurile sale, familia va putea fi păstrată. Şi familia trebuie păstrată.

Cel care şi-a întemeiat o familie, a avut nevoie să înveţe lecţia dobândirii perfecţiunii. Noi nu putem înţelege ce înseamnă unirea dintre un bărbat şi o femeie. Obligatoriu, subînţelegem în primul rând patul. Nu ne gândim la unirea sufletelor.

Cel care se desparte de partener nu mai este în stare să-şi dobândească echilibrul sufletesc. Dezamăgirile îl obligă să aprecieze sexul opus după experienţa lui amară. Liniştea sufletească vine numai după ce ai devenit conştient de greşelile tale. Pentru aceasta trebuie ca mai întâi să-ţi ierţi stresurile, apoi să-ţi ierţi soţia ş.a.m.d.

Dacă între soţi este o diferenţă de vârsta de 7 ani, ei îşi vor găsi mult mai uşor un limbaj comun. Următoarea diferenţă este de 21 de ani. În acest caz, lecţiile ce urmează a fi învăţate prin partener sunt atât de mari încât, dacă va trebui depăşită şi diferenţa de vârstă, omul nu va avea forţele necesare să le înveţe. El este încă foarte slab. Femeile şi bărbaţii sunt, în orice situaţie, contrariile care formează un tot unitar, echilibrarea lor până la unire fiind un scop minunat şi totodată scopul suprem al civilizaţiei

actuale. Celui care o realizează, i se va deschide calea către înălţare.

Ea este accesibilă doar oamenilor cu judecată, care ştiu să creeze un echilibru între sentimente şi raţiune. Oricine poate însă să înveţe să judece. De asemenea, oricine poate să înveţe să iubească. Pentru început trebuie ştiut că, cu cât considerăm că ştim foarte multe, cu atât ştim mai puţin. Cât de puţin ştim putem să constatăm numai atunci când ne apucăm de învăţat.

Am fost uluită când am auzit pentru prima oară replica: „*De unde e chestia asta că eu trebuie să iubesc un om străin*? *Eu îmi iubesc soţul*!! – „*Nu vi se pare că nu este suficient*?” – am întrebat eu. A urmat răspunsul: „*Omul trebuie să ştie şi să-şi facă datoria* Am văzut că era tentată să mă întrebe ce zice soţul meu despre amoralitatea mea. A trebuit să mă chinui să-i explic că un om inteligent nu trebuie să reducă iubirea de aproape la nivelul poftelor sexuale neînfrânate şi la realizarea lor fizică şi să se şi considere o autoritate incontestabilă în domeniul datoriei umane. Ea nu ştia că cu cât iubirea sufletească, fără vorbe, a omului pentru ceilalţi oameni şi pentru viaţă este mai mare, cu atât mai puternică este iubirea ei perfectă pentru soţul ei. Iubirea perfectă garantează fidelitatea. Un astfel de om perfect îşi cunoaşte locul în viaţă.

Rece. Cald. Fierbinte, fierbinte

Ştim, desigur, cu toţii acest joc din copilărie. Îl jucăm tot timpul în viaţă, fără să-i dăm importanţa cuvenită.

Omul este sănătos atunci când energia lui negativă şi cea pozitivă se află într-un echilibru în mişcare. Din păcate, ne-am obişnuit să percepem viaţa ca pe o luptă. Nu există luptă pentru viaţă dacă nu există răutate. O adunăm în noi şi ea creşte până ajunge la punctul critic şi începe să ne distrugă corpul. Corpul încearcă să se opună distrugerii.

Cum, în ce mod?

Ne mirăm de ce copiii sănătoşi nu se tem de frig şi credem că asta înseamnă că sunt căliţi. Este adevărat şi că oamenilor în vârstă, mai ales femeilor, le place căldura. Ne

mirăm de sfinţi care suportă totul, în orice situaţie, pentru că sunt dăruiţi cu capacităţi ieşite din comun. Acestea sunt reprezentările unanim acceptate.

Considerăm reglajul termic al corpului ca fiind un proces automat şi nu ne gândim mai departe. Temperatura corpului este unul din modurile de echilibrare a răutăţii la nivel fizic. Pe cel care nu ştie să gândească corect, îl ajută corpul.

O temperatură normală nu înseamnă că omul nu are răutate. Ea înseamnă că omul se eliberează de răutate prin ţipete sau înjurături, sau nu se eliberează şi nici nu intenţionează să se elibereze. Vrea să fie gata să muşte şi îşi ascunde răutatea în sine, pentru ca mai târziu să vadă, printr-o boală grea, că încă mai are de învăţat.

Există oameni care nu suportă frigul şi explică aceasta prin condiţiile de seră pe care le-au avut în copilărie şi este adevărat. Atmosfera plină de ură din casa părintească i-a obligat să trăiască permanent la limita crizei. Un mic curent şi imediat omul se îmbolnăveşte. Un altul poate să se transforme într-un ţurţur şi rămâne tot sănătos. Iertaţi-vă părinţii, faceţi-o imediat şi temeinic şi treptat n-o să vă mai fie frică de frig.

Căldura scoate răutatea din corp.

Frigul nu lasă răutatea să iasă.

Se îmbolnăveşte acel corp în care răutatea s-a strâns până la cota critică.

Dacă în corp s-a acumulat multă răutate, creşte temperatura – focul purificator al organismului. La atingerea punctului critic începe transpiraţia, care ajută şi ea corpul să se cureţe de tot ce este inutil, şi temperatura începe să scadă. În felul acesta temperatura contribuie la eliminarea răutăţii. Când corpul începe să transpire, înseamnă că a trecut criza şi corpul e pe cale să se însănătoşească. Transpiraţia începe imediat ce omul şi-a dat seama de cauza bolii şi cere iertare corpului său pentru greşelile făcute.

Prin faptul că ne place căldura ne ajutăm inconştient corpul. Locuitorii din ţările nordice doresc să-şi petreacă

concediul în sud. Şi asta tot pentru a trece prin focul purificator. Climatul cald scoate afară răutatea.

De pe vremuri, estonienii au obiceiul ca atunci când fac baie de aburi să se bată cu o măturică, lecuindu-se în felul acesta de dureri de articulaţii de oase şi de alte boleşniţe. Efectul este minunat, mai ales dacă acest lucru se face regulat. Nu ne gândim, noi – estonienii, că se face şi o curăţire de răutate. Spunem că baia ne calmează şi ne curăţă. Cel pentru care baia a devenit un ritual, se curăţă în toate sensurile.

Să vedeţi cum fac baie bărbaţii tipic estonieni. Mai întâi se încălzesc pe o laviţă, apoi se bat cu o măturică – şi cum? Până când transpiraţia începe să sară de pe ei. Apoi se aşază în tinda băii şi beau bere. Ce este berea? întâi de toate este o cereală, şi nu alcool. Cerealele au proprietatea de a-ţi mări sentimentul de responsabilitate în faţa lumii, iar orzul îi dă omului încredere în forţele sale. În felul acesta, berea, dacă nu facem abuz, contribuie la căpătarea de înţelepciune şi ne dă forţe pentru ca viaţa să meargă înainte.

În timp ce îşi beau berea, se leagă o discuţie despre viaţă, probleme mondiale, economie şi politică. Glasurile li se aud din ce în ce mai tare. Tocmai când discuţia este în toi, răsună o voce: *„Bă, aideţi la opăritoare”* (*aşa se spunea pe vremuri, acum se zice*: *„Băieţi, haideţi la saună*!*”*). Şi pornesc toţi ca unul. Din nou intră în funcţiune măturică ce scoate răutatea din corp. Apoi bărbaţii beau din nou bere şi îşi continuă discuţia până se simt vlăguiţi. La sfârşit pleacă spre casă. Corpul a fost curăţat prin baie şi abia acum sufletul se simte uşor. Din aceste motive aştepta ţăranul cu nerăbdare ziua de sâmbătă, să meargă la baie.

Pe vremea aceea femeile nu-i certau pe bărbaţii lor că se duc la baie numai ca să se ameţească, fiindcă şi ele îşi scoteau răutatea cu măturică şi o făceau, ca şi pe celelalte munci, cu plăcere. Lăsau toate celelalte treburi de o parte şi se îmbăiau cu sfinţenie, delectându-se şi de baie şi de ele însele. Omul modern a pierdut cultura de a

se îmbăia. Se spală, n-are importanţă cum, şi gata. S-a dus mizeria, corpul miroase frumos, dar în suflet murdăria a rămas la fel cum a fost.

Aşadar, celui cui îi place căldura, acela doreşte să se elibereze de răutate. Căldura îţi scade pofta de mâncare, mai ales de came, şi te face să slăbeşti.

Frigul are acţiune inversă. Blochează ieşirea răutăţii şi ea este nevoită să se acumuleze în corp. Dacă la căldură omul devine energic, temperamental, zgomotos, în frig el se linişteşte. Echilibrul aparent şi reţinerea sunt numai un efect exterior.

Urmăriţi-vă corpul după o cadă caldă sau o baie. Are pete albe şi roşii. Petele albe sunt spaima, petele roşii – răutatea. Prin contrast, căldura va scoate în evidenţă răutatea şi spaimele. Cu cât vă veţi bate mai mult cu măturică cu atât petele albe se vor împuţina – spaimele se vor micşora, deoarece răutatea iese odată cu transpiraţia. Nicio altă porţiune a pielii nu va mai vrea să se înroşească. Veţi spune că în cutele corpului, sub sâni, ia subsuoară nu pătrunde căldura, dar în realitate aceasta arată prezenţa fricii respective de care omul se jenează să vorbească şi de aceea ea nu iese din corp. Sunt spaimele cele mai ascunse despre care omul nu îndrăzneşte să pomenească, să nu se râdă de ei.

Dacă, în timp ce faceţi baie simţiţi un fel de frison, înseamnă că s-a pus în mişcare energia fricii. Împreună cu transpiraţia poate să înceapă să iasă şi răutatea. Aflând acest lucru, omul ar putea să se bată ore întregi cu măturică, scoţând din el o cantitate uriaşă de răutate, dar orice depăşire a măsurii poate da naştere la pericole – ne putem face rău. Cel mai bine ar fi să ne eliberăm de răutate cu ajutorul gândurilor şi apoi, în baie, să ne delectăm de felul în care corpul nostru reacţionează la schimbări.

Porţiunea de corp rămasă albă după baie este locul care urmează să se îmbolnăvească. Adesea, este regiunea din jurul osului sacru care ne arată că nu a fost utilizată energia sexuală şi că există spaime legate de probleme

economice. Pasiunea şi portofelul merg totdeauna mână în mână. Sânii albi arată că acuzaţiile s-au acumulat. Mâinile şi gâtul alb – probleme cu comunicarea. Astfel baia pune diagnosticul bolilor dumneavoastră şi le prezice. Primiţi ajutorul ei şi nu va mai trebui să spuneţi pe urmă: *„Dacă aş fi ştiut”*.

După o răceală apare durerea însoţită de temperatură. Prin aceasta corpul contribuie la ieşirea răutăţii acumulate.

Omul care, cu un anumit scop, îşi căleşte corpul prin frig devine calm, puternic şi capabil de luptă. Cu toate acestea* în el rămâne o agresivitate ascunsă. Dacă această călire se face fără a schimba modul de gândire, numai de dragul creşterii capacităţii vitale şi a disponibilităţii de luptă, va creşte peste măsură şi potenţialul de răutate.

Excesul este întotdeauna dăunător. O căldură prea mare sau instantanee duce la şoc termic sau ia insolaţie. Aceasta înseamnă că dacă dintr-o singură dată iese mult prea multă răutate, corpul fizic nu poate suporta acest lucru. Dacă la focarul de inflamaţie, care şi aşa are o temperatură ridicată, se mai adaugă ceva fierbinte, focarul se răspândeşte în tot corpul şi devine periculos pentru viaţă. Focarul de inflamaţie trebuie mai întâi răcit şi abia după aceea încălzit moderat.

Frigul excesiv blochează ieşirea răutăţii. Răutatea acumulată ameninţă să distrugă omul din interior. Asta îl sperie pe corp. Omul încearcă să-şi ajute corpul prin erupţia răutăţii – apare o senzaţie de căldură. Cine este conştient de pericol, acela nu va îngheţa. Dacă un om îngheţat va fi introdus într-o cadă cu apă fierbinte, el va muri, deoarece ieşirea prea rapidă a răutăţii nu poate fi suportată.

Intraţi într-o cadă cu apă rece astfel încât să vă rămână afară numai faţa şi urmăriţi-vă senzaţiile. Foarte puţini vor reuşi, majoritatea vor sări afară din cadă ţipând. La unele persoane, mai sensibil la frig este abdomenul, la altele spatele, în funcţie de locul unde se acumulează răutatea. Oamenii care au puţină răutate în ei, sau dacă

sunt puternici şi trăiesc în armonie cu lumea lor interioară, vor fi capabili să stea mult timp în apă rece şi să nu se îmbolnăvească. Acest lucru este posibil, dacă este făcut în numele unui scop de bine. Căldura „salvează” omul, în schimb în frig omul trebuie să se salveze singur. Frigul te obligă să gândeşti pentru a supravieţui. Cine nu face acest lucru şi, de frică, începe să se agite, îşi cheltuie forţele într-o luptă fără sens şi va pieri.

Pentru a deveni un om puternic şi echilibrat este necesar ca în egală măsură să ne învăţăm şi cu frigul şi cu căldura. Celui care va începe să se elibereze de răutate, nu-i va fi prea frig pe un ger năprasnic şi nici prea cald sub soarele arzător al deşertului. Şi nu se va îmbolnăvi din cauza variaţiilor de temperatură.

Răutatea cinstita şi răutatea mincinoasă

Ştim cu toţii cum se comportă un om îndârjit. Doar opinia publică îl obligă să se menţină în limitele decenţei şi să-şi stăpânească îndărătnicia. Răutatea înăbuşită îşi pierde acuitatea şi claritatea, forţa ei distructivă devine lentă şi perfidă.

Cu cât un om este mai înclinat să pună semnul egalităţii între sinceritate şi lipsă de educaţie şi să considere stăpânirea de sine ca fiind un lucru inteligent, cu atât răutatea lui, dincolo de faţada onorabilităţii, va creşte şi se va transforma în dispreţ.

Comparaţi aceste două femei. Am discutat cu amândouă despre principalele îndatoriri ale femeii şi ale bărbatului.

Prima, fără să stea mult pe gânduri, mi-a spus dintr-o suflare: *„A, nu! Nu pot să iubesc un astfel de om! Un alcoolic şi un trântor. Dacă n-ar bea, totul ar fi în regulă”*. Eu încep atunci să înşir părţile pozitive ale soţului ei, ea este de acord şi parcă deja n-ar mai vrea să renunţe la el.

De un singur lucru are ea nevoie – ca soţul să fie un om *cumsecade*. Această femeie are pietre la vezica biliară. Din când în când îi apare un fel de boală de piele ciudată care trece de la sine şi pe care doctorii o numesc alergie.

Soţul ei este un om de viaţă şi din când în când trage

câte un chef monstru după care îşi vede de treabă. Este apreciat la locul de muncă. (În această perioadă femeii îi trece temporar boala de piele). Când femeia îl pune să facă ceva, el se enervează, deşi pe urmă face. Ea se supără tare de tot că el o face proastă şi când ea îi face morală, el. Ca răspuns, o trimite la cratiţă. El spune adevărul, dar ea nu-l crede, pentru că femeia modernă vrea să se debaraseze de cratiţă şi de lucrul de mână, fără să înţeleagă că prin aceasta îşi pierde feminitatea. În loc să abordeze raţional treburile gospodăreşti, femeia modernă vrea să scape de cratiţă, deoarece în lupta pentru supravieţuire hrana şi-a pierdut importanţa. În schimb, copiii şi nepoţii văd în visurile lor chipul bunei lor mame sau bunicuţe care miroase a prăjituri şi care face o mâncare de te lingi pe degete.

Cea de a doua femeie mă întreabă cu o nuanţă de dispreţ: *„Spuneţi-mi, cum pot să iubesc un astfel de om? Dar nu merită. Îl suport numai din milă şi pentru că este tatăl copiilor mei. Trebuie să ne ajutăm fiica şi familia ei, ea are un copil bolnav din naştere*

Această femeie are cancer la sân.

Soţul ei este un om neajutorat, supus, tăcut, cu o privire ştearsă, care, chiar dacă face ce îi spune soţia lui, când pune mâna pe sticlă nu se mai opreşte. Dacă nu i-o iei cu forţa, n-o mai lasă pentru nimic în lume. După părerea ei, soţul nu o apreciază, deşi toată lumea o respectă. Spune că s-a măritat din milă cu acest bărbat, dar nu vrea să recunoască că viaţa a unit-o anume cu el şi nu cu altul, pentru că ea avea nevoie de această lecţie de viaţă. Vede că tot ce a realizat în viaţă, a făcut singură, fără ajutorul soţului. Dar succesele n-o bucură. Gândurile i se învârtesc tot timpul în jurul soţului ei, care este o nulitate, o doare faptul că el o face de ruşine deoarece nu are coloană vertebrală, adică demnitate.

Ambele femei, în loc de iubire, dăruiesc soţului răutate. La prima, răutatea este zgomotoasă, sinceră, la a doua, răutatea este dispreţuitoare, ea nu doreşte să ajungă la insulte mizerabile pentru a nu se simţi ea însăşi umilită.

Pentru prima este uşor să se elibereze de răutate, pentru că recunoaşte imediat că a greşit şi ştie să aprecieze părţile pozitive ale soţului ei. Ea încă mai ţine minte când s-a măritat cu tânărul simpatic şi că la început totul era bine. Nu vrea să se pună pe ea într-o lumină favorabilă faţă de soţ, ci vrea să-şi aranjeze viaţa. Continuă să-şi considere soţul capul familiei. Nu i-a trecut prin minte că ea este vinovată de decăderea soţului şi este de acord să se elibereze imediat de răutate, dacă asta îl va schimba şi pe el şi dacă ea va scăpa de pietrele deda vezica biliară. Pentru început nu poate scăpa total de încăpăţânare, fiindcă s-a obişnuit că viaţa este, inevitabil, o luptă, unde unul este învingător şi celălalt învins. Este chiar interesată să afle ce este aceea o iubire adevărată.

Cu cea de a doua femeie problema este mult mai complicată, pentru că dispreţul are rădăcini subţiri şi ramificate. Asta şi arată boala ei. Ea nu se deschide cu bucurie pentru a învăţa să ierte, deoarece nu are în ea acest sentiment. Nu observă că are un uşor dispreţ pentru tot ce nu înţelege şi ce depăşeşte sfera reprezentărilor ei materiale. Văzându-i pe faţă expresia de dispreţ rece, pe unii îi vor trece fiorii, iar pe alţii o să înceapă să-i mănânce palmele. Şi chiar dacă ea va fi nevoită să plătească pentru dispreţul ei faţă de ceilalţi, oricum ea se va socoti fără de greşeală. Dar legile vieţii nu se vor interesa de părerea ei, ci o vor scoate la lecţie.

Dispreţul creşte încetul cu încetul. Corpul încearcă să-l ajute pe om să se cureţe şi va scoate afară dispreţul sub formă de temperatură. Omul îi zice răceală, boală virală şi continuă să trăiască în întuneric. Cu cât doreşte mai mult să se ridice deasupra greutăţilor şi deasupra celorlalţi, apariţia febrei îi spune din ce în ce mai puţin.

O lecţie atât de banală şi de primitivă lui nu-i foloseşte la nimic. El merită mai mult.

Dispreţul este răutatea care umileşte.

Umilind pe cineva, îi dorim răul.

De aceea dispreţul îndeamnă la duşmănie, la ură.

Duşmănia duce la cancer.

Cu cât ne ascundem mai mult dispreţul, cu atât cancerul se dezvoltă mai insidios.

Duşmănia este totdeauna îndreptată spre un vinovat concret. Dacă nu există o bază clară pentru a-l condamna – şi omul modern nu este de acord cu mai puţin – oamenii încep să-l împroaşte cu dispreţ, fără să-şi găsească timp să vadă dacă acest om are măcar vreun amestec. De foarte multe ori duşmănia începe doar de la o bănuială apărută în urma unor zvonuri inventate. Cu cât *nefericita victimă* vrea să pară mai inteligentă, cu atât îşi ascunde mai mult dispreţul. Nicio parte, nici cealaltă nu poate spune că între ei există o duşmănie sau că s-au certat. Nimănui nu-i trece prin cap să încerce să înţeleagă esenţa dispreţului.

Cum să recunoaştem dispreţul?

Uitaţi-vă în jurul dumneavoastră. Dacă vă temeţi de oamenii trufaşi, sfidători, căzuţi în autoadmiraţie, sau de oamenii care râd de alţii, veţi atrage dispreţul asupra dumneavoastră. Dacă vă irită, dacă vă supără sau dacă vă simţiţi jignit şi nu puteţi nicicum să uitaţi, acestea sunt semnele dispreţului izbucnit din focul răutăţii bruşte. Mulţumiţi celui care v-a umilit: el v-a ajutat să descoperiţi dispreţul din dumneavoastră.

Ceea ce vă provoacă dispreţ, vă va sâcâi şi în continuare. De exemplu, dacă un tânăr dispreţuieşte femeile în vârstă, ele, categoric, vor începe să-i facă morală şi îl vor dădăci cu o căldură subliniată, bătându-l pe umăr sau îmbrăţişându-l ca o mamă. Dacă o tânără dispreţuieşte bărbaţii în vârstă, ei o vor invita, de exemplu, la dans cu o galanterie subliniat tinerească sau cu aerul unui donjuan notoriu şi se vor simţi jigniţi dacă ea refuză. Unul dispreţuieşte mitocănia, altul – fandoseala; unul – munca fizică, altul – munca intelectuală; unul pasivitatea, altul – hărnicia excesivă etc.

Eliberaţi-vă de dispreţ, el este frica şi răutatea dumneavoastră faţă de oamenii sfidători. Este un stres periculos. Pe măsură ce creşte, el distruge un număr tot mai mare de oameni buni, modeşti şi inteligenţi. Şi dacă v-aţi culcat cu temperatură, mulţumiţi-i pentru semnalul de

alarmă tras şi pentru drumul drept pe care vi l-a arătat.

Dispreţul, desconsiderarea începe din copilărie, din casă. Modul de raportare al părinţilor sau educatorilor faţă de viaţă amplifică necesitatea naturală a copilului de a face bine pentru părinţii lui, de a-i apăra şi ocroti. Mai ales dacă, după părerea părinţilor, în jur locuiesc oameni răi sau proşti care nu fac altceva decât rău. I se insuflă copilului că nu e bine să povestească străinilor despre ce vorbesc părinţii între ei, pentru că acest lucru s-ar putea să le facă rău. Iubirea faţă de părinţi îl obligă pe copil să-şi înăbuşe revolta interioară. Astfel apare răutatea omului politicos – dispreţul tăcut faţă de tot felul de lucruri posibile şi neplăcute, inclusiv sărăcia, sărăcia lucie etc.

Când îi văd pe cei îmbogăţiţi peste noapte cum se fudulesc şi cum arată, de parcă nu şi-ar da pentru nimic în lume avuţia lor materială, am o senzaţie de pericol şi dorinţa de a-i preveni. Bogăţia agonisită cu propriile mâini îl face pe bărbat să aibă prea mare încredere în el. Înfumurarea orbeşte şi, dacă omul continuă să o cultive, el va cădea brusc. Femeile nu pot să nu-şi exprime bucuria când e vorba de bunăstarea materială.

Ambilor ar trebui să le spun: „*Staţi aşa, dragii mei*! *Prin rapacitatea voastră mereu crescândă atrageţi nefericirea*! *Dacă v-au orbit succesele, dacă priviţi totul de sus, foarte curând se va abate asupra voastră ceva ce nu poate fi cumpărat cu bani – boala*. *Dacă aţi făcut puţin rău, veţi suferi voi înşivă*. *Dacă aţi făcut mult rău, va suferi copilul*. *Dacă aţi făcut foarte mult rău, va suferi nepotul*. *Cu cât răul este mai dureros, cu atât răsplata va fi mai dureroasă*. *Măsura se află la fiecare în suflet*”.

Copiii părinţilor avuţi rar sunt în armonie cu ei înşişi. Mai devreme sau mai târziu se va vedea atitudinea dispreţuitoare faţă de viaţă a părinţilor şi vor începe chinurile, pentru că acolo unde sunt mulţi bani este puţină iubire.

Pe lumea aceasta sunt puţini oameni care s-au înţelepţit prin propria lor experienţă de viaţă, la care bogăţia a venit de la sine. Comorile lor cresc, chiar dacă,

chipurile, au irosit fără noimă bani pentru educaţie, cultură, crearea unor valori veşnice. La maturitate, copiii lor vor merge pe urmele părinţilor. Ei au moştenit de la părinţi o atitudine plină de respect faţă de toate formele de manifestare a vieţii.

Dispreţul este un mentor care îl obligă pe om să se ocupe chiar cu ce dispreţuieşte. Astfel se capătă înţelepciunea de viaţă. Dispreţul este un mentor neîndurător.

Când copilul dispreţuieşte pe oamenii nedrepţi, el suferă din cauza nedreptăţii şi va învăţa jurisprudenţă pentru ca, devenind judecător, să facă o judecată dreaptă. Adesea la serviciu el va intra în impas, procesele se vor prelungi, justiţia nu se va mişca. Dispreţul faţă de nedreptate a crescut şi s-a transformat în dispreţ faţă de criminal sau faţă de sistemul judiciar.

Când copilul dispreţuieşte oamenii bolnavi, se îmbolnăveşte chiar el foarte des şi după ceva termina şcoala se va duce la medicină pentru a învăţa să stârpească bolile, Dispreţul se întoarce împotriva bolnavului sau împotriva medicinii.

Când copilul dispreţuieşte clădirile urâte, el va trebui să locuiască într-o casă urâtă sau în apropiere de ea şi va dori să devină arhitect ca să proiecteze case frumoase. Între timp el este nevoit să trăiască într-o casă urâtă. Va începe să dispreţuiască condiţiile de viaţă şi orânduirea de stat.

Când copilul dispreţuieşte sărăcia, va trebui să trăiască în sărăcie şi se va şcoli pentru a deveni bancher, ca să se afle printre bani. Dispreţuieşte o muncă rău plătită şi nu are salariul la care a visat – începe să dispreţuiască pe cei mai bogaţi decât el şi pe cei mai săraci pentru sărăcia lor.

Când copilul se manifestă cu dispreţ faţă de certurile dintre părinţi, va fi atras de ele şi în viaţă va începe să evite cu orice preţ certurile, în schimb se va amesteca în marile scandaluri. Categoric va nimeri într-un grup conflictual.

Începe să-i dispreţuiască pe cei care asupresc pe alţii sau pe cei care îşi permit să jignească.

Profesia aleasă va începe foarte repede să-l nemulţumească pe tânăr, deoarece el nu ştie să se elibereze de atitudinea dispreţuitoare faţă de greutăţi. Se înţelege de la sine că munca va fi grea. Ca orice lecţie de viaţă. Îşi va face cu neplăcere munca zilnică, pentru care a cheltuit atâtea forţe şi se va simţi extenuat şi scos din sărite pentru că nu ştie să o iubească. Dispreţul se va amplifica şi se va furişa în el pe tăcute, ca ceaţa ce se lasă seara, şi obstacolul va fi greu de observat.

Oamenii cu voinţă ştiu să-şi mobilizeze forţele în numele scopului propus şi eforturile lor vor aduce roade. Din păcate, foarte curând vor începe să dispreţuiască pe cei cu mai puţină voinţă, pe fricoşi, neajutoraţi, proşti, pe cei care nu gândesc ca ei, pe cei tăcuţi etc. Şi vor deveni atât de înfumuraţi încât îi vor dăscăli în gura mare pe cei mai deştepţi decât ei, socotindu-i nişte proşti. Între timp dispreţul îşi va face în linişte treaba distrugătoare.

Pentru acest gen de oameni pretutindeni sunt numai obstacole. De exemplu, vine la mine la cabinet un pacient şi îmi spune: *„Vreau să ştiu care este baza existenţei mele”*. Prea deşteaptă întrebare la care nu-i poţi răspund* în două vorbe pentru că altfel el se supără. Îi văd spaima i iţă de umilinţă, care îi provoacă agresivitate, şi o încăpăţâna, e dispreţuitoare. Cu toate acestea îl întreb: *„La ce vă referiţi? Spuneţi mai simplu ca să pot înţelege”*. Dar nu este de acord să coboare până la mine.

Este greu să-i ajuţi pe oamenii aroganţi, deoarece ei nu recunosc altceva decât propria lor minte.

Ar fi trebuit să înceapă să se elibereze de dispreţ mai din vreme, fiindcă mai târziu ea poate deveni o piedică de neînlăturat.

Peste un minut intră în cabinet un om care iradiază căldură. Văd în el înţelepciunea. Mă pregătesc interior să-i răspund la o întrebare complicată, apropo de comportarea pacientului precedent. *„Aş vrea să aflu cât mai multe despre mine. Cartea dumneavoastră m-a ajutat să mă*

lecuiesc de boală, dar aş vrea să nu mă opresc aici 1 – îmi spune el într-un limbaj simplu. Am ce să-i povestesc şi el mă ascultă cu bucurie. Constat că are minunate cunoştinţe în specialitatea lui, dar nu-i repugnă să se adreseze altcuiva pentru a învăţa în domeniul spiritual. Îi împărtăşesc din tot sufletul tot ce ştiu şi îi mulţumesc pentru că am întâlnit un astfel de om.

După aceea îi voi povesti despre dispreţ pentru a-l ocroti de rău.

Despre bărbaţi şi pentru bărbaţi în carte este subliniat rolul femeii. Întrucât în alte vieţi suntem ori femei, ori bărbaţi, trebuie să ştim că, înainte de orice, suntem oameni şi nu avem dreptul să arătăm pe altul cu degetul. Mulţi bărbaţi se agaţă, ca de paiul de salvare, de ideea că femeia nu ştie să iubească bărbatul. Avem în sânge să învinovăţim pe altul, dar asta este o justificare pentru proşti.

Vreau în mod special să subliniez pentru bărbaţi care este rolul lor.

Întrucât în vieţile anterioare bărbaţii au fost femei şi vor mai fi şi în vieţile viitoare tot femei, până când vor atinge perfecţiunea, vă va fi mai clar şi mai uşor dacă, chiar de acum, veţi privi viaţa cu ochii altcuiva, adică cu ochii femeii. Veţi vedea două extreme ale vieţii care trebuie să formeze un tot.

Un bărbat inteligent va putea să se poarte cu respect faţă de lucrurile mărunte, feminine, pentru că din mărunţişuri se adună ceva mare. Bărbatul face treburi mari şi vede totul la scară mare. Dar casa încă nu este căminul familial. Casa devine cămin datorită mărunţişurilor feminine. Bărbatul care consideră că din mare poţi face totdeauna mic, sparge casa în bucăţi şi se va trezi, împreună cu familia într-o ruină.

Bărbatul este obligat să ştie în ce constă rolul lui de bărbat şi să-i lase femeii rolul ei de femeie. Când neîncrederea dispare, poţi să crezi în celălalt şi în munca ta. Doar o pereche de soţi care manifestă o flexibilitate raţională este capabilă să găsească o soluţie pentru orice

situaţie.

În om se află trinitatea dumnezeiască – spiritul, sufletul şi corpul.

Spiritul este tatăl omului care se corelează simbolic cu osatura, capul, mintea, raţiunea, izbânda, forţa, belşugul. După tată se dă sexul bărbătesc.

Sufletul este mama care, simbolic, se corelează cu ţesuturile moi, spatele, emoţiile, sensibilitatea, cordialitatea, flexibilitatea, caracterul.

Corpul este suma dintre tată şi mamă care atrage în noi ceea ce există deja. Pornind de aici, învăţaţi să vă cunoaşteţi şi să vă îndreptaţi.

Sexul femeiesc se ia după mamă. Câtă vreme bărbatul nu va înţelege acest lucru, el îşi va aprecia soţia subiectiv şi această apreciere îl va caracteriza chiar pe el. De obicei negativitatea soacrei se regăseşte amplificat în soţie pentru ca bărbatul să poată să-şi înveţe în amănunt lecţiile de viaţă. Sau soţia este opusul direct al soacrei, fiindcă negativismul extrem al acesteia nu se mai poate amplifica în soţie şi dumneavoastră veţi continua să măsuraţi cu aceeaşi măsură.

Emoţiile sunt parte componentă a feminităţii. Din emoţie apar stresurile. Toate stresurile pe care le ţineţi în dumneavoastră duc în final la distrugerea corpului. Soţia poate să-şi iubească soţul dar, cu toată dorinţa ei, nu este în stare să descătuşeze stresurile soţului. Trebuie s-o facă el singur.

Bărbatul „sufocat" de emoţii feminine prea mari, îşi pierde bărbăţia şi piere.

Un bărbat curajos nu neagă emoţiile şi stresurile, ci le ia ca o parte a vieţii. El înţelege că, în cantitate moderată ele mişcă viaţa înainte, iar în exces – slăbesc, blochează, distrug.

Pe bărbat îl caracterizează raţiunea. Un bărbat curajos nu face fiţe, nu se supără, nu fuge, nu face istericale, nu-şi toceşte simţurile cu nicotină, alcool, medicamente şi droguri. Bărbatul care are aceste defecte este o calamitate. Şi în zilele noastre calamităţile se

produc tot mai frecvent. Fiecare dintre noi poate să preîntâmpine sau să lichideze acest dezastru. Bărbatul trebuie să ştie că totul poate şi trebuie să fie îndreptat – pentru aceasta ne este dată viaţa.

Dacă bărbatul nu se eliberează de frica – *nimeni nu mă iubeşte* sau de diversele ei forme, el nu va fi capabil să primească în totalitate iubirea femeii. Această spaimă învinge raţiunea, logica, memoria, judecata. Se numeşte complex de inferioritate. Bărbatului cu un astfel de complex îi fuge pământul de sub picioare. Simte că nu-şi ocupă locul cuvenit în viaţă, că nu este capul familiei. Acest bărbat începe să trăiască orientându-se după părerile celorlalţi.

Cine are un puternic sentiment de vinovăţie, devine cel mai mare acuzator. Eliberaţi-vă de acest sentiment, de frică şi de răutate şi nu veţi mai fi acuzat, speriat şi scos din sărite şi nici dumneavoastră nu veţi mai face altora acelaşi lucru. Sentimentul de vinovăţie şi acuzaţiile îl slăbesc pe om, atât spiritual, cât şi fizic, şi asupra lui se prăvăleşte o avalanşă de stresuri.

Bărbatul care umileşte femeile cu superioritatea lui masculină va fi el însuşi umilit, pentru că nu înţelege de unde îşi ia forţa vitală bărbăţia lui. Dacă bărbatul îi provoacă femeii o durere fizică sau sufletească, el trebuie să ştie că, fără să-şi dea seama, va atrage imperceptibil pedeapsa asupra sa. Pedeapsă ce va depăşi cu mult ce a făcut el. O lovitură şi mai mare va veni prin copii şi va continua şi în viaţa viitoare. Dacă viaţa de acum este grea, înseamnă că aţi comis o greşeală încă din viaţa anterioară; n-o mai repetaţi.

Bărbatul îşi alege soţia pentru ca prin ea să atingă perfecţiunea şi pe această bază viaţa să se mişte înainte. Mintea bărbatului este o comoară ce nu e voie să fie cheltuită pe certuri. Cine este mai deştept, iartă. Cine speră ca prin evadare să evite certurile, va fi atras într-o ceartă şi mai aprinsă, deoarece lecţiile de viaţă rămân aceleaşi până când vor fi învăţate. Cel care va folosi arma tăcerii dispreţuitoare împotriva soţiei sale. Va suferi el

însuşi.

Bărbatul care vrea să trăiască în fericire cu soţia lui trebuie ca, întâi de toate, să-i ierte mamei sale toate greşelile şi să înveţe să-şi iubească mama. Când o caracterizaţi pe mama dumneavoastră, lăsaţi emoţiile la o parte, vă este folositor numai purul adevăr. Singur v-aţi ales părinţii, deoarece aţi venit pe lume să învăţaţi din greşelile lor. Este o cerinţă inevitabilă.

Femeia se ocupă de educaţia copiilor. Este treaba cea mai grea dintre toate. Dacă are şi sprijinul bărbatului, ea prinde aripi. Dacă bărbatul este conştient de acest lucru şi consideră urcuşurile şi coborâşurile din viaţa familială ca fiind inevitabile, problemele se vor rezolva cu uşurinţă. Graba şi nerăbdarea în relaţiile dintre soţi dăunează copiilor. Căsătoria trebuie să sfinţească familia, dar dacă el o distruge, va trebui să găsească în el calea de ieşire cea mai puţin dureroasă.

În lumea modernă bărbaţii sunt atât de mult privaţi de iubire, începând chiar cu propria mamă. Încât, nereuşind să-şi aranjeze cu cap viaţa în familie, încep să-şi caute iubirea în altă parte. Ea suferă o deziluzie amară şi iubirea, câtă o fi fost la început dispare. Rămâne doar insatisfacţia şi iubirea fizică aducătoare de durere. Această situaţie arată că oamenii nu ştiu şi nu sunt capabili să se înţeleagă pe sine.

Umilirea femeii, înrobirea şi tratarea ei ca un obiect a fost şi, din păcate, va rămâne o răzbunare a bărbaţilor pe sexul feminin, situaţie în care ambele părţi sunt perdante.

Mi s-a pus de multe ori întrebarea: *„Spuneţi că dacă soţul moare primul, soţia nu a ştiut să-l iubească. Dar dacă moare întâi ea? Unii bărbaţi îşi îngroapă mai multe neveste* în acest caz, bărbatul nu a ştiut să primească iubirea femeii. Cerinţa supremă este ca femeia să-şi iubească bărbatul. Nepriceperea de a oferi iubire sau incapacitatea de a face o breşă în zidul ridicat de bărbat îi provoacă femeii o cădere interioară. *„Cum reuşeşte el să se descurce fără iubirea femeii?”* Acest bărbat se va dedica total muncii sale, va iubi natura sau animalele. El se va

teme să iubească oamenii. Probabil, această spaimă a adus-o cu el dintr-o viaţă anterioară. Este posibil să fi iubit pe cineva până la uitare de sine, să nu fi putut suporta iubirea posesivă a aceleia şi să fi murit. Sau, el a fost iubit în aşa fel încât nu a putut suporta. El nu ştie că încercările vieţii distrug doar iubirea emoţională. Iubirea sufletească este indestructibilă. Dacă ea a existat de la bun început, încercările vieţii nu fac decât să o călească.

Reversul binelui excesiv

Omul păşeşte pe cărarea fără de sfârşit a vieţii lui învăţând ce îi este necesar. Deocamdată este spirit, dar vrea să capete trup pentru a învăţa lecţia de viaţă a acestei epoci Vrea foarte mult, dar nu poate, deoarece părinţii, prin intermediul cărora dorinţa lui s-ar fi putut îndeplini, nu-i dau posibilitatea să apară. Ei nu ştiu acest lucru pentru că nu înţeleg viaţa.

Aceştia – bărbatul şi femeia – au obosit să tot aştepte un copil, acesta fiind scopul lor suprem în viaţă. De dragul lui ar fi în stare să sacrifice orice. Oricât s-au străduit, minunata lor dorinţă nu s-a împlinit. Nu au făcut ei, oare, totul pentru ca pruncul să poată apărea? în comparaţie cu alţii, la ei copilul ar fi avut o viaţă ca în rai. Dorinţa lor este bună, dar dacă nu are măsură este periculoasă – ei nu ştiu că o viaţă ca în rai poate avea doar un idiot. Copilul nu vrea să se nască idiot, el va aştepta şi, prin neapariţia lui, îi va face pe viitorii lui părinţi să înţeleagă că nu au nevoie de o viaţă lipsită de sens, iraţională.

Acest spirit este suficient de deştept să nu imite ca o maimuţă greşelile părinţilor şi să devină proprietatea lor. Ştie că acum el stăpâneşte situaţia. Sentimentul propriei demnităţi, căpătat în vieţile anterioare, nu îi dă voie să se nască ca o marionetă fără creier, doar pentru distracţia părinţilor. Nevoia lui de a trăi viaţa reală cântăreşte mai mult decât strălucirea falsă a unei vieţi frumoase.

Aceasta este problema familiilor fără copii, văzută de pe poziţia copilului. În realitate, copilul însuşi stabileşte când să apară la părinţii lui concreţi şi prin venirea sa să le arate cât de adevărat sau de fals este adevărul lor de viaţă.

Copilul viiie pentru a fi opusul părinţilor, în măsura în care reuşeşte să înveţe în decursul vieţii sale. El este limitat de factorul timp al vieţii fizice. Niciun spirit nu-şi va asuma o sarcină mult prea nerealistă. El poate spera la mai bine şi să nu-l obţină, în principiu ştie însă că dorinţele lui sunt realizabile.

Orice spirit ştie că soarta lui a fost prestabilită de vieţile anterioare, dar simte şi el nevoia să-şi îndrepte greşelile.

În ce măsură va reuşi să atenueze loviturile sorţii, depinde de priceperea lui de a trage din ele concluziile necesare.

Dacă pruncul ar apărea la nişte părinţi care visează la un bine mult prea mare, el ar trebui să devină foarte rău în accepţiunea comună. El nu doreşte acest lucru şi nici nu merită aşa ceva. Cel care merită, va apărea şi ca el vor fi tot mai mulţi.

Cei care nu au copii trebuie să înţeleagă ce este bine pentru ei şi să înţeleagă şi faptul că năzuinţele lor spre un bine excesiv de mare este un obstacol pentru copil.

Răul excesiv provoacă îmbolnăvirea fizică a trupului.

Binele excesiv provoacă îmbolnăvirea spiritului, adică boli sufleteşti.

Întrucât nivelul spiritual determină nivelul fizic, majoritatea celor bolnavi sufleteşte sunt bolnavi şi fizic. Exprimându-ne altfel, răutatea legată de sărăcie provoacă boli fizice, iar răutatea legată de bogăţie provoacă boli spirituale. Spaima cumplită de a fi sărac şi dorinţa puternică de a te îmbogăţi sunt aproape echivalente cu sărăcia şi bogăţia. Trageţi singuri concluzia, care este mai uşor de lecuit, bogatul sau săracul. S-ar putea ca măcar acum să vă reevaluaţi un pic dorinţele.

Energia vitală se mişcă pe o sinusoidă astfel încât orice bine creşte până la punctul maxim, apoi coboară spre rău până atinge cota cea mai joasă. Apoi iarăşi începe să urce spre bine. Viteza urcuşurilor şi coborâşurilor este determinată de stilul de viaţă ai omului, de reprezentările sau de modul lui de gândire. Orice rău se echilibrează prin

binele echivalent şi invers. Binele şi răul sunt noţiuni relative. Am vorbit tot timpul despre aceasta, dar, în ansamblu, oamenii înţeleg doar în plan teoretic. Din păcate, în vârtelniţa vieţii teoria se uită şi în practică apar judecăţi care pornesc de la caracterul iluzoriu al vieţii.

Omul îşi arogă dreptul de a judeca totul pe lume din punctul lui de vedere. Dar vederea lui este tulbure! Oamenii cu tulburări de vedere, tocmai ei, ar trebui să ţină cont de faptul că *pentru ei* lumina în care văd viaţa nu este cea adevărată, altfel ar avea o vedere normală. Cei cu tulburări de auz aud viaţa fals, cei cu tulburări de miros simt viaţa fals, cei cu funcţiile motorii afectate merg fals pe cărarea vieţii, etc. Toţi au o caracteristică comună – sunt ostili faţă de viaţă.

Dacă unul din organele de simţ îşi pierde funcţionalrtatea, funcţiile lui sunt preluate de alte organe pentru ca omul să poată continua să trăiască, dacă nu şi-a pierdut interesul pentru viaţă. În astfel de cazuri se vede genialitatea omului. De exemplu, la muzicienii orbi, funcţia vizuală se transferă şi ei percep lumea prin muzică. Modul lor de a vedea lumea este cu mult mai adevărat decât la oamenii aşa-zis normali cu vederea lor cupidă. Oamenii cu vederea mai slabă sunt adesea foarte determinaţi. Ei văd şi nutresc doar visul lor şi consideră că celelalte părţi ale vieţii sunt meschine şi nu merită să fie văzute de ei. Dacă succesul îi ocoleşte, dar ei continuă să se bucure de ce au obţinut, vederea lor va rămâne stabilă. Dacă însă apare ura pe obstacolele nevăzute, vederea lor se va înrăutăţi.

Viaţa reprezintă mişcare pe calea ispăşirii răului. Fără să înţeleagă acest lucru, omenirea declară: „Dar *eu chiar vreau să dispară râul*! *Răul trebuie îndepărtat, eliminat, izolat, nimicit, distrus*”.

Şi cine să o facă?

Uitaţi-vă în jurul dumneavoastră! Cine dintre oameni ştie exact ce este rău pentru dumneavoastră şi ştie să facă în aşa fel încât să vă fie mai bine? Puteţi să vă îndreptaţi degetul spre Dumnezeu, stat, politicieni, economişti, conducători, familie.

Nimeni nu *ştie exact* şi de aceea nici nu vă poate îndeplini dorinţa, deşi ar dori foarte mult. Şi dacă v-ar împlinio, viaţa dumneavoastră nu s-ar îmbunătăţi substanţial.

bine doar ce faci tu, cu mâna ta. Ce face altul, nu-ţi place.

Uitaţi-vă la oamenii care au un necaz şi vi se va confirma acest adevăr. Doar foarte puţini vă vor fi sincer recunoscători, dacă îi ajutaţi să se ridice. Îşi vor continua calea încercând să înţeleagă motivele căderii lor. Majoritatea însă vor începe să caute vinovaţi şi nu vor vrea să înţeleagă că acuzând pe alţii, în realitate se acuză pe ei. Ei nu ştiu să mulţumească din suflet celui care le-a sărit în ajutor, se gândesc numai cum să-l pedepsească pe vinovat.

Trebuie să începem să înţelegem că răul este pentru fiecare un obstacol scos în calea vieţii lui, este obstacolul personal scos în cale numai pentru el. Aceasta este nefericirea lui pe care el este chemat să o transforme în fericire. Cu cât este mai multă nefericire, cu atât ar putea să fie mai multă fericire, doar dacă am şti să înţelegem viaţa.

Ne derutează faptul că învăţăm odată cu toată omenirea aproape aceeaşi lecţie, fără de care drumul s-ar închide. Fiecare are însă teama lui individuală fără de care nu va face nimic. Asemănarea ne ispiteşte să avem aceeaşi măsură ca ceilalţi pentru că *aşa este mai uşor*. Încă nu am învăţat să ne vedem pe noi înşine. Şi astfel evaluăm totul pe scala „bine-rău” indiferent că este vorba despre un obiect, un om, familie, guvern sau stat, fără să înţelegem că toate acestea sunt imaginea în oglindă a neînţelegerii omului de către el însuşi. Spunem despre ţări: dacă sunt foarte dezvoltate economic – este bine, dacă sunt în curs de dezvoltare – este rău, dar nu suntem capabili să înţelegem adevărata lor problematică. Mai mult, cel care are o situaţie materială bună, se consideră mai bun decât ceilalţi, iar cel care este mai sărac, de bunăvoie se enumeră el însuşi printre oamenii de categoria a doua.

Omul e făcut să greşească.

Viaţa este mişcare, dezvoltare, dobândire de înţelepciune. Cine ia această mişcare drept fericire, acela este *într-adevăr* fericit. Dezvoltarea lumii materiale este doar o mică parte din mişcarea vieţii. A sosit timpul să fim conştienţi de acest lucru şi să ne bucurăm de posibilităţile noastre nelimitate. Deocamdată doar învăţăm prin suferinţe, deoarece nu înţelegem ce este binele şi ce este răul. Nu înţelegem cât de rău este binele prea mare.

Vă dau un mic exemplu. Omul vrea ca totul să fie bine şi în numele acestui bine se face luntre şi punte. Nu ştie că în viaţă nu se poate ca totul să fie prea bun şi nici nu trebuie, altfel viaţa s-ar opri în loc. Frica – *nimeni nu mă iubeş*-A

te îl obligă să-şi dubleze energia. Întrucât se grăbeşte, greşeşte. I se arată greşeala şi el se simte jignit pe vecie. De la ciudă apare guturaiul. Având tendinţa să exagereze în toate, omul acesta are o natură extrem de sensibilă. Veşnic supărat, vede în ceilalţi nişte spioni permanenţi care se îndoiesc că el este un om bun. Încearcă să facă cât mai mult bine şi se teme să nu cumva să stea vreun minut degeaba. De cum se culcă începe să-i curgă nasul până într-acolo încât se poate chiar sufoca. Edemul şi alte umflături sunt provocate de răutatea legată de exagerare. Boala îl face să aibă insomnii ca să aibă timp să se gândească cum să facă şi în continuare bine sau să-şi dea seama că fericirea nu constă numai în muncă. Boala aceasta nu va trece până când nu se va elibera în suficientă măsură de sentimentul de ciudă şi nu va reuşi să înţeleagă că nu a gândit corect. Dacă însă el reacţionează la o jignire printr-o explozie de emoţii, pentru a-l ajuta, i se deschide o supapă de salvare – îi curge sânge din nas, ceea ce previne un final mult mai periculos – hemoragie internă în creier. Boala îl învaţă pe om să se iubească şi pe el în curgerea fără sfârşit a vieţii.

Am vorbit mai sus despre călătorul ce merge pe drumul lin al vieţii şi, fără să aibă habar de nimic, zâmbeşte când îi apare în faţă o prăpastie. Abia după ce a ajuns la fundul ei începe să înţeleagă de ce a apărut pe

lumea aceasta. I-a fost dat să fie conştient că a apărut ca, prin durere, suferinţe şi moarte să facă din rău bine. Răul există. Dacă n-ar fi, n-ar fi nici binele. Greşeala lui constă în faptul că nu a văzut răul. Această greşeală trebuie îndreptată. Naivitatea, comportarea copilărească, negarea răului, refuzul de a avea de-a face cu răul, toate acestea duc la fundul prăpastiei vieţii.

Cine iese singur din prăpastie, acela a dobândit înţelepciune. Cel care este ajutat să iasă, va cădea din nou, deoarece nu a înţeles motivul căderii.

Cel mai mult mă deprimă faptul că omul nu înţelege viaţa.

De exemplu, din dorinţa de a ajuta, o consultam pe o tânără femeie care nu demult fusese operată de cancer la sân. După înţelegerea ei, ea era întruchiparea bunăvoinţei întrucât la nimeni şi nicăieri nu vedea ceva rău. Acesta este cuvântul – *nu vedea*. Şi nici nu vrea să vadă. *„Doctorii m-au ajutat, dacă se strânge laţul mă vor ajuta şi în continuare”* – parcă voia să spună zâmbetul neajutorat şi sarcastic al femeii. *„Şi la urma urmei toţi oamenii sunt muritori”* – rosteşte ea această sintagmă demonetizată, dar nu e conştientă de sensul ei, deoarece nu este capabilă să înţeleagă că se referă şi la ea. „De ce vreţi să-mi *puneţi eticheta de om rău*?” – este tot ce a reţinut ea din discuţia noastră. Toate stăruinţele mele s-au lovit ca de un zid. Femeia aceasta nu suporta să fie obligată şi discuţia mea o punea într-o situaţie în care trebuia să suporte – acum va fi nevoită să înceapă să gândească. A fost dezamăgită de mine. Se aştepta să întâlnească un tămăduitor cu inimă bună şi când colo...

Zâmbetul înţelegător, binevoitor al unei persoane politicoase plus o rezistenţă interioară foarte puternică, asemeni unui zid de beton, adunate, dau un mare zero. Este foarte greu să-l faci pe om să vadă ce e rău la el. Pentru că el vrea ca totul să fie bun. Negarea răului nu este ca jocul de-a baba oarba când nu sesizezi că există un pericol Este pură copilărie.

Copiii sunt învăţaţi să cunoască viaţa – să-şi dezvolte

gândirea pornind de la experienţă pentru ca să crească oameni valoroşi. La şcoală nu se învaţă însă acest lucru. Procedează cu cap acei părinţi care dau copilului posibilitatea să se lovească de greutăţi, în limitele puterilor lor.

Părinţii care preţuiesc înţelepciunea vieţii, îi învaţă pe copii, cu severitate, dar cu dreptate, pentru ca viaţa să nu-i înveţe cu şi mai mare severitate. Omul trebuie să ştie din timp ce se cere de la el pentru ca să-şi poată dezvolta capacităţile. Părinţii care se iubesc ştiu care este limita ce nu trebuie depăşită ca să nu se extenueze copilul şi îl opresc la timp. Nu-l vor mâna de la spate pe copilul lor. Şi aşa conştiincios, de dragul gloriei şi onoarei.

Părinţii care se iubesc nu-l vor răsfăţa niciodată peste măsură. Subconştientul le va spune care este limita pentru a nu cădea în extreme, deoarece pe ei nu îi mână setea de câştig. Aceşti părinţi nu pretind un comportament demn, pentru că ei înşişi au din plin propria demnitate – ei trăiesc şi îi lasă şi pe copii să trăiască. Un părinte demn nu-şi va obliga copilul să trăiască cum îi porunceşte el, ci îi va spune: *„Ascultă, dragul meu, am şi eu defectele mele care m-au făcut să sufăr mult şi vreau să nu se întâmple la fel şi cu tine. Dar dacă tu vrei să faci cum am făcut eu, să ştii că nu te pot împiedica decât într-un singur fel – să te pedepsesc* Recunoaşterea sinceră a defectelor îl ridică pe părinte în ochii copilului.

Nu este permis ca din iubire sufletească să alinţi peste măsură. Altfel, iubirea maimuţei nu cunoaşte limite. Iubirea va creşte pe măsură ce creşte setea de a câştiga. Creşterea necontrolată va depăşi imperceptibil limitele realului şi îl va distruge pe copil. Aceasta va şi îl limita. Nicio nefericire nu vine fără să te avertizeze, avertismentul fiind gândurile noastre rele.

Scopul final este totdeauna o limită.

Limita ţine libertatea în lanţuri.

Cel care, pe cărarea vieţii, va prefera, în locul mişcării, un scop pe care l-a visat, acela, chiar dacă e posibil ca scopul să se realizeze, va pieri imediat, deoarece

finalitatea înseamnă curmarea vieţii. Fericit cel care ştie să se bucure de încheierea unei etape de viaţă şi să salute începerea alteia noi.

Bărbaţii şi femeile văd lumea în mod diferit. Feminitatea este capacitatea de a vedea ce se vede, adică lucrurile mărunte ale vieţii din care fac parte toate obiectele lumii materiale, fie el un nasture sau un zgârie-nori. Masculinitatea este capacitatea de a vedea ce nu se vede, adică lumea imaterială cu ideile ei, cu planurile ei şi cu activitatea depusă pentru realizarea lor. Orice plan făcut de bărbat devine parte a lumii femeilor unde începe imediat să fie evaluat.

Dacă femeia iubeşte bărbatul şi bărbatul iubeşte femeia, ei îşi vor uni viziunile într-un tot. În lumea femeilor există limite, în timp ce în lumea bărbaţilor nu. De aceea femeile visează scopuri minunate, iar bărbaţii idei. Stabilirea unor obiective nerealiste, adică prea mari, duce la suferinţe fizice.

Cine îşi stabileşte drept scop mişcarea pe drumul vieţii, unde va exista totdeauna ziua de mâine cu binele şi cu răul ei – şi răul trebuie îndreptat în fiecare zi – *acela va întruchipa mişcarea*. Comoara lui cea mai de preţ va fi înţelepciunea vieţii.

Cine îşi va fixa drept scop să dobândească, fie ele bunuri spirituale sau materiale, acela începe să se grăbească şi nu va băga de seamă că scopul se va mişca odată cu el, adică nu va dobândi niciodată ce a dorit. Chiar dacă dobândeşte ceva, niciodată nu va fi acel ceva care îi trebuie lui, dorinţele cresc proporţional cu graba până când corpul va fi oprit din goana lui de boli, pentru ca, în sfârşit, omul să-şi găsească timp să mediteze.

Trăim într-o lume materială în care bărbatul şi femeia pot să constituie un tot unitar cu contururi materiale, dar în esenţă să fie o mişcare fără de sfârşit. Bărbatul merge înainte luminând drumul ca o rază de lumină. El se grăbeşte, aceasta este firea lui. În urma lui vine femeia. Ea se uită în jur să cerceteze situaţia, iar el, din cauza ei, e nevoit să-şi încetinească paşii Dacă n-ar fi

aşa, în graba lui, bărbatul s-ar răni mortal. În zare se profilează lecţiile de viaţă ale omenirii, mari şi mici, pe care această pereche le va întâlni în drumul ei. Pentru a înţelege totul trebuie să se grăbească încet.

Unul vede în adâncime, celălalt – în lăţime. Iubirea le va strânge într-un tot unitar unde fiecare lucruşor îşi va ocupa locul cuvenit. Înţelepciunea de viaţă a acestor călători constă în răbdare, nu în suferinţă. Scopul lor este viitorul. Ei sunt oameni, nu sunt îngeri, şi acest lucru îl ştie cel care merge în urma lor – copilul care va apărea curând pe lume.

Prin părinţii lui copilul va afla că tot ce există pe lume este necesar. El va începe să înţeleagă că chiar şi un gând oarecare, ne mai vorbind de fapte, are două faţete – una bună şi una rea. Simţul responsabilităţii, care mişcă omenirea înainte, poate să-l îngroape pe om atunci când devine peste măsură de mare. Frica îi dă omului senzaţia de pericol, un fel de instinct de conservare. Dacă frica creşte peste măsură, ea atrage răul care distruge. Pentru a învăţa lecţiile civilizaţiei actuale, omul trebuie să fie pregătit de luptă. Această stare este asigurată şi este reglată de către răutate. Amplificându-se, răutatea îl distruge şi pe el şi pe alţii, învăţând să vadă totul în unitatea binelui şi răului, omul va căpăta echilibru, sănătate şi fericire.

Fericit poate fi numai acela care îşi îndreaptă iubirea sufletească către tot ce există» Către Unitatea Supremă. Către Dumnezeu.

Copiii se nasc dininin sărut

Când eram tânără, aşa credeam. Mai târziu, după e: am studiat cu seriozitate medicina, nu mi-am schimbat părerea. Nu aveam nevoie de alt adevăr. Acum vreo zece ani se făceau glume pe seama unui filosof răsăritean care în învăţătura lui spunea că sărutul este forma cea mai intimă a iubirii. Pe vremea aceea nu aveam o părere proprie, dar acum pot să spun că avea dreptate.

Cum pot să afirm acest lucru? M-am convins, tratând femeile fără copii.

Femeile din prima grupă au rămas gravide imediat după prima consultaţie. Le-am explicat greşelile din modul lor de gândire, din cauza cărora în subconştient s-a fixat următorul mod de a pune problema: *oricum nu o să am copii*: *eu sunt o mamă rea, copilul se va naşte bolnav*; *nu am condiţii materiale să îl cresc, de aceea nu-l doresc, trebuie să aştept vremuri mai bune* etc. Toate fricile acţionează asupra unei porţiuni din corp, blocându-i energia şi copilul nu poate fi conceput; chiar dacă este conceput, el nu se poate dezvolta fără energie şi odată cu prima menstruaţie părăseşte uterul. Lucrul cel mai important este să ştii să iubeşti şi să speri în gândirea sănătoasă a bărbatului în probleme economice. Le-am convins că în soţ trebuie văzut binele. După câteva zile sau săptămâni ele au rămas însărcinate.

Femeile din cea de a doua grupă au rămas însărcinate după şase luni. Mai întâi ele au trebuit să trateze procesele inflamatorii şi consecinţele acestora. Tot timpul am spus apăsat ce este mai important – iubirea face minuni. Recunoaşte că ai gânduri rele, eliberează-te de ele şi iubeşte şi atunci totul va fi bine. Am atins struna din sufletul lor, care în subconştient deja vibra. Majoritatea au avut o sarcină normală. Doar câteva au pierdut sarcina – erau femei autoritare, isterice, fără simţul maternităţii. Prin plecarea lui, copilul le-a dat de înţeles că se teme de o astfel de mamă şi preferă să se ducă.

Imediat a venit întrebarea: „*Dar spiritul inteligent al copilului prevede totul*. *Atunci de ce să mai apară, în ge*Mtral vorbind?"

Spiritele au o nevoie imensă de a căpăta înţelepciunea vieţii fizice. Dar, întrucât omenirea împiedică mersul natural al vieţii prin anticoncepţionale, ele au posibilităţi de alegere extrem de reduse şi acest lucru le obligă să se grăbească. Spiritele învaţă, din lipsă de experienţă greşesc şi această lecţie înjumătăţită şi dureroasă le vine în ajutor. Ele speră în mai bine, dar o mamă care îşi găseşte timp pentru a-şi schimba modul de gândire numai pentru a rămâne însărcinată şi după aceea

redevine aceeaşi, îl sperie pe copil. Majoritatea celor plecaţi erau băieţi şi n-au suportat setea de câştig a mamei şi agresivitatea ei faţă de sexul masculin.

Majoritatea femeilor moderne apelează la simţul de responsabilitate al bărbatului, pentru că ele poartă sub inimă copilul acestuia şi de aceea soţul este obligat să-i facă toate capriciile. Copilul, care nu vrea ca tatăl său să fie umilit din cauza lui, pleacă. Pentru copil, iubirea este libertate şi mai degrabă se sacrifică el, decât să facă pe altul să se chinuie în sclavie.

Din cea de a treia grupă fac parte femei cultivate, inteligente, intelectuale. Adesea sunt femei de afaceri. Ca toate celelalte, ele se împart în două categorii. Pentru unele munca e mai presus de orice, nu suportă bărbaţii afemeiaţi. Timpul înseamnă bani. Gândurile sunt date pentru a face bani, nu-i aşa? Copilul şi mentalitatea de consumator nu sunt compatibile. Nimic de valoare nu poate fi creat în grabă. Copilul ştie că, dacă s-ar naşte din astfel de părinţi care gonesc orbeşte după bunuri materiale, el de fapt ar rămâne fără părinţi şi de aceea nici nu vine.

Din cea de a doua categorie fac parte femeile servile şi răbdătoare. Sarcina şi succesul – e bine, dar vocea interioară le spune că un copil ar fi şi mai bun. Comunicând cu spiritul viitorului copil, femeia află de la el ce defecte are. Pe unele le învaţă să fie echilibrate, pe altele să cedeze; le învaţă ori să facă prăjituri, ori să tricoteze, ori le învaţă să iubească pe viitorul tată, să-şi corecteze greşelile etc. Multe dintre ele au avut mai mulţi parteneri şi asta nu-i place copilului nenăscut, pentru că el vede că mama lui încă nu a învăţat să iubească pe tatăl lui. Şi aşa mai departe.

Femeile rămân uluite. Ele nu consideră că defectele lor sunt defecte. Spiritul copilului spune clar că o astfel de femeie nu s-a maturizat pentru maternitate.

Pe femeie o fac femeie sentimentele. O domnişoară naivă *încă* nu este femeie. O femeie de afaceri care se gândeşte la afaceri profitabile *deja* nu mai este femeie. O

tânără îndrăgostită, care iubeşte până şi defectele alesului ei, poate foarte uşor să rămână însărcinată. Dacă i s-ar permite să nască. Din păcate, părinţii, indignaţi, îi cer într-un glas să scape de copil.

Sarcina simbolizează materializarea iubirii. Dacă femeia îi dăruieşte bărbatului iubirea ei sufletească, bărbatul este capabil să-i dea femeii dragostea fizică. Şi atunci, în femeie se deschide iubirea fizică, iar în bărbat se trezeşte dragostea sufletească.

Organele genitale sunt formate din ţesut moaie, prin aceasta ele exprimă esenţa mamei – modul ei de raportare faţă de lume.

Subliniez. Chiar dacă sănătatea ţesuturilor moi ale fiecărui om depind de mamă, el, omul, stabileşte dacă îşi va amplifica sau micşora negathitatea mamei.

Tot ce există este o unitate a contrariilor, deci orice întreg are o parte feminină şi una masculină.

Sarcina se dezvoltă în uter. Uterul ca întreg se relaţionează simbolic cu mama = maternitate.

Cum este uterul aşa este şi mama. Şi aşa veţi fi şi dumneavoastră ca mamă. Jumătatea stângă a uterului exprimă atitudinea mamei dumneavoastră faţă de sexul masculin, Jumătatea dreaptă exprimă atitudinea faţă de sexul feminin. Peretele anterior al uterului exprimă viaţa sentimentelor mamei, peretele posterior exprimă forţa voinţei ei. În partea superioară a uterului sunt concentrate problemele legate de viitor şi de spiritualitate, în partea inferioară – problemele legate de trecut şi de economic. Respectiv, starea cavităţii uterului exprimă gândurile ascunse ale mamei. Lupta înverşunată pentru viaţă şi de asemenea ruşinea şi răutatea din cauza sexualităţii copiilor se exprimă în uterul fiicei sub forma unei noi formaţiuni care va sângera, dacă mama va continua să lupte, şi va sta în stare latentă, dacă mama nu va vrea să audă nimic despre problemele fiicei ei. Dar dacă mama este închisă în ea, îşi ascunde neştiinţa şi ruşinea, iar fiica amplifică în ea această trăsătură de caracter, fiicei i se va întrerupe ciclul menstrual.

Simţul exagerat al maternităţii este o feminitate exagerată, sau o emotivitate exagerată, sau acumularea unui surplus în uter, adică apariţia tumorilor. Cu cât maternitatea exagerată este mai evidentă, cu atât miomul va creşte în afară provocând aşa-numitele noduri pe picioare. Cu cât maternitatea exagerată este mai ascunsă, adică cu cât femeia are mai puţine posibilităţi de a-şi manifesta maternitatea, cu atât mai mare va fi tumoarea care va creşte în cavitatea uterină.

În timpul sarcinii, locul unde se fixează placenta arată cu ce se hrăneşte de preferinţă copilul. Dacă placenta se prinde de peretele anterior al uterului – copilul se hrăneşte din forţa sentimentelor mamei, dacă se prinde de peretele posterior – forţa voinţei mamei este mai puternic dezvoltată. Dacă mama consideră că în educaţia copiilor condiţia cea mai importantă este bunăstarea materială şi pentru asta şi ea şi soţul ei investesc toată ziua, fără să se gândească la cerinţele sufleteşti ale copilului, placenta se va prinde în partea inferioară a uterului şi pentru naşterea copilului va fi necesară cezariana. În caz contrar ar putea muri amândoi. În condiţiile actuale, locul de prindere a placentei se stabileşte prin diagnosticare ecografică. Prin îndreptarea modului de gândire se poate modifica poziţia incorectă a placentei.

La organele genitale ale femeii, ca sistem unitar, partea feminină este reprezentată de trompă, iar partea masculină de ovare. Starea lor poartă informaţii foarte importante despre influenţa pe care mama tinde, prin concepţiile ei de viaţă, să o aibă asupra membrilor familiei:

— Sănătatea trompei drepte ne spune ce relaţii vrea să vadă mama între fiica ei şi sexul masculin;

— Sănătatea trompei stângi arată ce relaţii ar vrea să vadă mama între fiica ei şi sexul feminin:

— Sănătatea ovarului drept arată care este atitudinea mamei faţă de fiul ei;

— Sănătatea ovarului stâng arată care este atitudinea mamei ei faţă de toţi bărbaţii, inclusiv soţul ei şi

ginere.

Dacă organul este îndepărtat chirurgical, aceasta ne arată o atitudine negativă a mamei, care la fiică s-a amplificat şi, ca urmare, negarea în gând s-a transformat în negare materială.

Sarcina extrauterină apare atunci când femeia nu doreşte să împartă cu nimeni copilul. Vorbeşte gelozia maternă din ea, care se împotriveşte ca cineva să atenteze la copil.

Pentru o sarcină normală, la femeie trebuie să existe fizic uterul, trompa şi ovarul.

Ovulul se maturează în ovar. Când se apropie momentul maturării ovulelor, trompa se apropie de ovar şi capătul franjului coboară pe suprafaţa ovarului. Ovulul maturat este aspirat în capătul deschis al trompei şi, prin mişcarea ei ondulatorie, se îndreaptă spre uter. Acesta fiind deja pregătit pentru sarcină. Tot acolo, în trompă, ovulul se întâlneşte cu spermatozoizii în mişcare şi unul dintre ei îl fecundează. Sarcina, care începe rapid să se dezvolte, se mută în leagănul maternităţii – în uter. Care este făcut pentru a aştepta şi a iubi pe cel pentru care a fost creat – copilul.

Uterul femeii arată, fără să se vadă, care este atitudinea faţă de maternitate a mamei unei femei, în speţă faţă de maternitatea fiicei ei. Există mame care doresc ca fiica să rămână însărcinată şi există şi mame care, din principiu, sunt împotrivă. Reprezentările fiecărei mame depind de experienţa şi de convingerile ei. Majoritatea admit ideea ca fiica lor să fie însărcinată, doar dacă sunt respectate nişte condiţii importante pentru mamă. Uterul fiicei arată cum decurge viaţa unei fiice care şi-a însuşit modul de gândire al mamei, dacă l-a corectat sau dacă l-a amplificat. Dacă mama neagă sexualitatea, atunci şi uterul ei va respinge sexualitatea. În speţă sarcina.

Multe femei şi mulţi bărbaţi nu au defecte fizice şi cu toate acestea rămân fără copii. De ce nu poate un bărbat să fecundeze o femeie, ce împiedică unirea spermatozoidului cu ovulul?

Am avut odată ocazia să aflu cum se face contactul dintre ovar şi ovul la o femeie fără copii. S-a petrecut în afara timpului şi spaţiului obişnuit. În ovarul drept se vedea un ovul maturat. Trompa s-a apropiat de ovar, ca de o tânără frumoasă. Capetele franjului au coborât ca nişte degete pe suprafaţa ovarului şi trompa s-a întărit aşteptând ca ovarul = bărbatul să-şi facă treaba. Era ca un fel de muncă individuală, când fiecare îşi face partea lui. Capsula ovarului a încremenit de spaimă, s-a încordat şi presiunea ei internă a început să crească. Suprafaţa ovarului a început să se rupă sub presiunea internă şi să expulzeze ovulul. Speram să văd cum ovulul intră în trompă, dar spre uimirea şi amărăciunea mea, ovulul eliberat, împreună cu lichidul care îl înconjura, a alunecat pe lângă. Trompa nu a observat – era interesată de altceva. Eram uluită. Organele unuia şi aceluiaşi corp se comportau ca nişte persoane străine sau, cu alte vorbe, femeia şi bărbatul din el se comportau ca nişte străini.

Ce însemna acest lucru?

Trompa şi ovarul drept arătau relaţiile reci dintre femeie şi fratele ei. Ea nu învăţase să se poarte tandru cu fratele ei, nu învăţase, prin fratele ei, să fie femeie. La această femeie nici trompa stângă nu se apropiase nici ea niciodată foarte mult de ovar şi toate ovulele se îndreptau spre cavitatea abdominală şi piereau. Aşa erau şi relaţiile femeii cu tatăl ei – reci şi înstrăinate. Mama acestei femei nu ştiuse să-şi iubească soţul şi de aceea atmosfera din familie era rece şi calculată. Fiica ei nu ştiuse să-şi iubească tatăl şi fratele şi nici bărbaţii în general. Ea nu ştiuse să devină un tot unitar cu bărbatul. În timpul ovulaţiei, expulzarea ovulului seamănă la aceste femei cu o explozie, ceea ce poate duce la hemoragia ovarului şi femeia ajunge pe masa de operaţie.

Foarte curând am avut posibilitatea să compar ce am văzut cu funcţionarea organelor la o femeie care are deja trei copii. Trompa ei dreaptă s-a îndreptat spre ovar, ca o zână bună şi a încremenit în aşteptarea fremătândă a iubirii. Peste o clipă, ovarul s-a scuturat – primise

chemarea – şi a început să se ridice spre trompă. S-au unit rapid şi lin, ca o îmbrăţişare între îndrăgostiţi. În această unire exista o forţă uimitoare care nu le dădea voie să se dezlipească. Tensiunea excitaţiei creştea şi deodată capătul inferior al trompei a început să elimine o substanţă lipicioasă care, după ce a ermetizat locul de îmbinare, s-a răspândit pe suprafaţa ovarului. Sub acţiunea fermenţilor conţinuţi în gluten, pelicula din jurul ovulului s-a dizolvat şi *ovalul expulzat* a fost aspirat, ca un vacuum, în adâncul trompei.

În aceeaşi clipă am înţeles: a fost forţa sărutului care a dus la eliminarea din capătul trompei a unei substanţe lipicioase asemănătoare cu cea secretată de buze în timpul sărutului. Trompa acestei femei s-a lipit de ovar prin sărutul iubirii. Sărutul trompei a fost fecundat. Iubirea a contribuit la secreţia de fermenţi care au eliminat obstacolul din calea lor. Trompa stângă se ţinea mai încordată şi mai temătoare, dar se mişca înspre înainte cu iubire şi cu tandreţe, cerând parcă voie şi bucurându-se că nu aude un refuz. Părinţii acestei femei erau în divorţ: mama in – >

terzisese orice discuţie despre tată, fiica însă trăia visând la iubirea tatălui ei. Încă de când era copil visa să se aşeze pe genunchii lui, să-l strângă tare-tare în braţe şi să-i sărute faţa pentru a şterge de pe ea expresia de îngrijorare. Trecând peste toate, fiica păstrase în sufletul ei figura luminoasă a tatălui.

Dacă femeia ştie să-i transmită soţului, odată cu sărutul, toată iubirea ei sufletească, trompa va face acelaşi lu-era. Este o trompă sănătoasă a unei femei sănătoase. Am privit în spirit cum sărută femeile care nu au copii şi când le-am descris ce anume vor ele să spună soţului prin sărutul lor, au fost foarte mirate. Cel mai adesea, sărutul exprimă obişnuinţă, aşteptare, dezamăgire, îndârjire, deznădejde, ordin, obligaţie, respingere, simţul datoriei, saturaţie, aer glumeţ, imitarea scenelor amoroase din filme. În relaţiile matrimoniale, devenite banale, merge şi fără săruturi. Se poate face sex şi fără ele. Priceperea de a

săruta porneşte din copilărie şi, indiferent de sex, exprimă iubirea sufletească.

A devenit foarte la modă să faci sex fără iubire. Se poate aplica o cremă pe buze. Se pot unge organele sexuale, se poate face copil în eprubetă, dar nu este normal. Corpul spiritual şi corpul fizic al omului au nevoie să fie corect hrănite. Secreţiile naturale, care atestă o funcţionare corectă a corpului, trebuie să aibă posibilitatea să iasă. În caz contrar, ele devin nocive. Toate mijloacele posibile de stimulare artificială, deşi pot provoca emoţii, nu pot însă să contribuie la o legătură naturală.

Dacă femeia are o atitudine extrem de negativă faţă de sex şi îl evită cu spaimă, pentru că a avut o experienţă neplăcută, este ca şi cum de fiecare dată soţul ei ar comite un viol. Mai devreme sau mai târziu, sexul fără iubire va provoca uscarea mucoasei organelor sexuale externe şi a vaginului, ceea ce va pricinui chinuri mari. Dacă în neputinţa şi în antipatia ei, femeia începe să-l urască pe soţ şi să-i dorească răul, i se va dezvolta un cancer la organele sexuale externe. Iar vaginita fiicei ei – contracţia spasmodică a vaginului – îi poate afecta acesteia capacitatea de a-şi trăi viaţa sexuală şi o poate priva de fericirea maternităţii. Cu atât mai mult cu cât o astfel de mamă, sub lozinca moralei, interzice minunata iubire sufletească dintre fiică şi tată.

Mama îşi sărută băieţelul şi acesta, prin sărut, învaţă să iubească femeia. Fetiţa îl sărută pe tata şi învaţă să iubească bărbatul. Sărutul este o lecţie serioasă prin care omul învaţă să ofere iubire. Jucându-se în copilărie de-a iubirea, omul învaţă ce îl va aştepta la maturitate. Părinţii care îi fac pe copii să se ruşineze de acest joc, pentru că văd în el a anormalitate, îşi pierd ei înşişi normalitatea. Frica de perversiuni nu trebuie să strice viaţa oamenilor. Iubirea sufletească curată se depărtează de tot ce este rău.

Când o inimă sinceră de copil îşi iubeşte tatăl, fetiţa nu trebuie să se jeneze să-l îmbrăţişeze, să-l mângâie sau să-l sărute. Odată cu vârsta, mângâierile îşi vor schimba doar forma de expresie, în timp ce iubirea va rămâne.

Iubirea fiicei îl va face fericit şi pe tată. Aceasta se exprimă în colaborarea perfectă a trompei stângi şi ovar. Iubirea sufletească perfectă între frate şi soră, lipsită de o falsă pudoare, nu va deveni niciodată sexuală. Iubirea surorii pentru frate, îmbrăţişările şi pupicurile sunt expresia căldurii sentimentelor şi susţinerii reciproce, dar este totodată iubirea femeii pentru bărbat. În felul acesta, fratele învaţă, prin sora sa, să primească iubirea femeii şi aceasta îi va aduce fericirea la maturitate. Ca urmare, colaborarea dintre trompa dreaptă şi ovar este perfectă. Cine n-a învăţat acest lucru în copilărie, îl sfătuiesc să se întoarcă în gând la anii aceia, să-şi îndrepte greşeala pentru a deveni un matur adevărat. Cine nu are frate, să înveţe să-şi iubească fratele inexistent sau pe fratele care nu a mai venit pe lume din cauza avortului mamei. Cereţi iertare tuturor celor care sunt implicaţi pentru greşelile dumneavoastră şi iertaţi-i. Funcţionarea organelor genitale feminine este caracterizată de o permanentă variabilitate. Femeia însă trebuie permanent să ofere bărbatului iubire sufletească pentru a fi în stare să primească iubirea lui fizică. Organele sexuale ale bărbatului sunt capabile să funcţioneze stabil până la adânci bătrâneţi. Sănătatea acestora este determinată de modul de gândire al bărbatului, ceea ce depinde la rândul său de atitudinea părinţilor lui faţă de viaţă şi de ce mai poate schimba el însuşi. Dacă bărbatul este nevoit ca tot timpul să-şi demonstreze potenţa, nu-i va fi dat să se ocupe de sex vreme îndelungată.

Prostata este organul paternităţii. Sănătatea acestei glande reflectă raportul dintre mamă şi soţ, dintre mamă şi bărbaţi ca întruchipare a paternităţii şi de asemenea reacţia fiului la modul cum vede mama sa lumea. Iubirea mamei pentru soţ, respectarea şi onorarea lui asigură fiului o prostată sănătoasă. Baza funcţionării organelor genitale masculine este o bună irigare cu sânge care să se poată modifica rapid. Această irigare depinde de sentimentul de vinovăţie. Sentimentul de vinovăţie legat de capacitatea de muncă, de starea materială, de succes, de

bărbăţie, de iubire şi de capacitatea lui sexuală de a satisface femeia înrăutăţeşte funcţionarea organelor genitale. Acestea se află în zona care controlează problemele economice.

Paternitatea netrăită duce la mărirea prostatei. Tatăl care nu poate, nu îndrăzneşte sau căruia nu i se permite să-şi manifeste paternitatea, se simte respins şi îşi ascunde durerea sufletească. Foarte puţine mame ştiu să înţeleagă gândurile tatălui şi iubirea lui pentru copii. Lumea se deschide pentru copil prin mamă. Este bine când mama este ca o oglindă, dar este rău când ea este o oglindă strâmbă în relaţiile ei cu tatăl.

Dacă femeii îi place forţa masculină primordială, ea va atrage bărbatul-atiet.

Dacă femeii îi plac bărbaţii voinici, dar are o experienţă tristă în legătură cu ei, ea nu se va mărita niciodată cu unul ca ei şi dacă o va face, se va căi de alegerea făcută.

Dacă femeia simte o senzaţie de neajutorare, de frică faţă de slăbiciunea ei şi dacă din această cauză se teme să nu se aleagă cu un soţ slab, ea va avea parte de un soţ slab în aparenţă, a cărui forţă va creşte şi se va manifesta şi exterior, cu condiţia ca iubirea soţiei să depăşească frica. Niciun bărbat nu este slab din cauza staturii. Forţa bărbaţilor mici de statură constă în intuiţie, un bun-simţ genial şi forţa voinţei. Bărbatul capătă forţă datorită iubirii şi respectului manifestat de soţie.

Dacă femeia dispreţuieşte şi urăşte bărbaţii mici de statură sau bărbaţii prea sensibili, ea va avea parte de mari suferinţe de la un astfel de soţ. Răutatea femeii va distruge în el ceea ce ea urăşte la el. Ca o concluzie, gândindu-se la viaţa care a trecut, femeia va da din mână dezamăgită şi va spune: „*Ah, totdeauna a fost aşa*!” Cât dispreţ, cât refuz de a-şi vedea greşelile se află în această nefericită femeie! Şi ce răutate otrăvită! Dar asta poate vedea doar un observator din afară.

Bărbatul, devenit supus din cauza caracterului autoritar al mamei lui, cu greu se hotărăşte să se apropie

de soţie, fiindcă se teme să nu audă din gura ei sentinţa la moarte: *„Nu te iubesc. Nu am nevoie de tine"*. Experienţa căpătată în casă nu le permite tinerilor să se cunoască mai bine. Soţul se apropie de soţie pentru ca ea să-l facă bărbat, iar ea aşteaptă ca el să o facă femeie. Frica – *pe mine nimeni nu mă iubeşte* nu-i permite femeii să iubească bărbatul, iar bărbatului să se apropie de femeie şi să-şi exprime sentimentele tare şi cu autoritate, aşa cum aşteaptă ele. Nici el, nici ea nu ştiu că prin gândurile lor şi printr-un comportament contrar dorinţelor şi înclinaţiilor lor. Îşi provoacă suferinţă. Ei nu ştiu că bărbatul şi femeia se manifestă diferit în toate şi că aceste contrarii pot deveni un tot unitar, graţie cedării lor reciproce. Apare prima decepţie reciprocă ce va creşte cu timpul. Femeii nu-i place un astfel de bărbat, iar bărbatul nu are forţă pentru iubire.

Primul organ de simţ sunt urechile. Ea vrea să audă că lumea are nevoie de iubirea ei. În realitate însă, corpul ei vrea să audă cum iubirea trece prin şi din tot corpul ei în corpul bărbatului. Acest transfer este însoţit de un susur. Acest susur îi copleşeşte pe cei care se iubesc, iese din corp şi se îndreaptă spre infinit. Astfel se produce unirea în spirit. Tăcerea lui tandră spune femeii: *„Tu eşti femeia iubită de un bărbat şi asta te face femeie"*. Pentru ca aceste cuvinte să fie auzite este nevoie de linişte. Treptat femeia începe să simtă că se strecoară cu totul în bărbat. Nu vrea să audă nimic, chiar dacă i se spune ceva, pentru că ea vrea să audă cum se scurge în bărbat iubirea ei. Nici nu e nevoie să audă ceva, pentru că ea, femeia, a auzit ce era mai important – iubirea.

Cel de-al doilea organ de simţ sunt ochii şi de aceea bărbatul iubeşte cu ochii. El vrea să vadă adevărul. Pentru bărbat este foarte important să audă şi să vadă că e nevoie de iubirea lui, că iubirea lui îi dăruieşte fericire femeii. Nu este deloc întâmplător că între organele de auz, văz şi iubire se află organul comunicării – gâtul. Indiferent de sex, scurgerea adevăratei iubiri se face prin chakra comunicării. Pentru majoritatea oamenilor, viaţa familială

depinde de priceperea lor de a-şi exprima iubirea prin cuvinte, până când vor ajunge să înveţe să-şi citească gândurile. Dacă însă bărbatul simte că este obligat să vorbească, nu mai este liber în iubire.

Frica de a fi înşelat în iubire este foarte mare, atât la femei cât şi la bărbaţi. Frica atrage acel ceva care îl sperie pe om şi cuvintele frumoase aici nu mai sunt de folos. În cel mai bun caz, abia peste mulţi ani omul va înţelege că aceste cuvinte nu au fost decât emoţii.

De obicei, eu le spun femeilor: „*Cum poate să vă spună soţul că vă iubeşte, dacă el într-adevăr vă iubeşte*?” Cuvintele exprimă doar emoţii. Eliberaţi-vă de răutate şi de spaima că *nimeni nu vă iubeşte* şi atunci veţi înţelege.

Bărbatului i-a fost dat rolul de vinovat, femeii – rolul de acuzator. Chiar dacă femeia nu se hotărăşte să-şi exprime părerea şi în loc de asta se pripeşte şi face nazuri, oricum influenţează sexualitatea bărbatului pentru că subconştientul fixează orice umilinţă în cea de-a doua chakră. Ce este în bărbat de la mama sa atrage acelaşi lucru în soţie.

Compoziţia şi viteza de deplasare a fluidelor din corp depind de funcţionarea inimii şi, prin aceasta, de sentimentul de vinovăţie. Dacă acest sentiment creşte, fluidele se îngroaşă. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu sperma. Ca urmare. Cantitatea de spermă scade. Pe măsură ce sperma se îngroaşă, mişcarea spermatozoizilor se încetineşte până încetează total. Treptat, spermatozoizii încep să moară. La început li se modifică forma, apoi li se atrofiază codiţele şi în final se descompun. Disperarea bărbatului şi răutatea pe propriul corp accelerează acest proces. O astfel de spermă nu este bună pentru fecundare.

Această impotenţă ascunsă se va dezvolta, mai devreme sau mai târziu. În incapacitate de a avea relaţii sexuale. Erecţia membrului depinde de modul cum circulă sângele în organele genitale. Arterele înseamnă femeia. Membrul începe să slăbească atunci când sângele care l-a irigat trece în vene. Venele înseamnă bărbatul care are satisfacţie din împlinirea dorinţelor femeii. Prin urmare,

funcţionarea organelor sexuale masculine depinde în totalitate de modul cum se manifestă femeia în bărbat. Cu alte cuvinte, funcţia sexuală a fiului este determinată de atitudinea mamei faţă de tatăl său.

Dacă mama se comportă ironic faţă de însuşirile sexuale ale soţului, testiculele nu coboară. Băiatul care se teme să-i arate mamei sale podoabele lui bărbăteşti – dacă o să râdă de el? – rămâne cu testiculele necoborâte. O umilinţă trăită într-o viaţă anterioară, sau invers, umilirea soţului poate deveni o datorie karmică ce va trebui plătită. Femeia care râde de bărbatul ei, îşi direcţionează preaplinul de iubire către fiu şi prin cocoloşirea lui excesivă poate să-i sperie fiinţa lui masculină până într-acolo încât el să aibă organe genitale anormal de mici. Mama care îl mângâie cu tandreţe pe bebeluş pe funduleţul gol este chiar iubirea. Iar mama care se jenează de însemnele sexuale goale ale băieţelului ei, îl poate speria pe copil pentru toată viaţa.

Frica tine creşterea pe loc, răutatea o măreşte – această regulă se aplică la toate. La bărbaţii activi şi agresivi, membrul şi testiculele sunt mai mari decât la bărbaţii temători şi modeşti. Cel care devine însă excesiv de agresiv se va îmbolnăvi.

Bărbatul, care chiar şi în decepţiile lui sexuale

— Caută vina la femei.

— Găseşte că femeile sunt vinovate.

— Este convins că femeia este vinovată.

— Consideră că toate femeile sunt la fel de rele.

— Simte că din cauza aceasta este nevoit să sufere, se alege cu o inflamare a organelor sexuale. Dacă răutatea se amplifică, apare o boală mai gravă.

La băieţi, bolile virotice dau adesea complicaţii la organele genitale. Dacă mama nu se poate descurca prin oricare alt mijloc cu tatăl lui, ea, prin cuvinte sau gânduri, îl va lovi mai jos de brâu – în locul cel mai vulnerabil pentru bărbat. Felul răutăţii materne determină natura complicaţiei:

— Oreion – răutate din neputinţă.

— Vărsat de vânt – bucurie răutăcioasă (la necazul altuia).

— Gripă – depresie.

Cu cât răutatea este mai mare, cu atât boala este mai grea. Dacă părinţii se ceartă şi îşi varsă răutatea prin ţipete, pe copil începe să-l doară gâtul. Cu cât se va depăşi mai mult măsura, cu atât mai puţină răutate se va arde în timp ce ei se ceartă şi cu atât mai mult boala se va complica. Răutatea provocată de excese provoacă edeme. Dintre bolile care duc la complicaţii, cea mai gravă este, din acest motiv, creionul, deoarece cel care se simte înfrânt nu este capabil să se elibereze de răutate. Învingătorul devine, p în victoria sa, mărinimos, în timp ce învinsul adună în el ratate, aşteptând un moment prielnic.

Cereţi iertare corpului că n-aţi ştiut să-l ajutaţi la timp, că n-aţi ştiut să vă identificaţi lecţiile de viaţă. Iertaţi greşelile mamei şi tatălui dumneavoastră.

tejrempeu din viaţă

Examinam odată anatomia şi fiziologia unei femei fără copii. Mi-a atras atenţia un aspect oarecum neobişnuit. De regulă, femeile nu ştiu să iubească bărbaţii, dar, la această femeie, ovarul stâng era ca un bărbat căruia îi place viaţa şi munca, băiat bun şi muncitor la prima vedere, dar care n-a văzut femei. Trompa stângă era ca o femeie tristă care îl priveşte melancolic pe tatăl ei. Tatăl este urmărit cu vigilenţă de mama ei, în aparenţă o femeie de mare moralitate, dar în esenţă geloasă. Am pătruns cu privirea în ovarul fiicei ca să-l văd pe tatăl ei.

Primind o educaţie foarte severă, la maturitate el a devenit un om minunat din toate punctele de vedere şi respectabil, dar pe soţia lui o deranja ceva inexplicabil, care pe nesimţite se transformase în gelozie. Ea nu ştia să spună că soţul ei îi refuză iubirea, deoarece nu mai avusese o experienţă asemănătoare cu alţi bărbaţi. Fiind oameni cuviincioşi, amândoi s-au cufundat în treburile lor. Femeia a început să se ferească tot mai mult să iubească. Sensul vieţii devenise munca, copiii fiind deja născuţi la vremea ace-Ovarul stâng al fiicei era exact tatăl ei, care

vedea totul, ştia totul, dar nu-i dădea prin gând să privească în el şi să scoată de acolo ce este mai preţios decât orice în viaţă – iubirea sufletească. Când fiica lui, micuţă, i se aşeza pe genunchi ca să-l iubească, el, legănând-o, vorbea cu altcineva despre probleme mult mai importante. În această familie model raporturile erau, în realitate, înstrăinate şi încordate. Iubirea fiicei nu era necesară şi ea se învăţase să se reţină, presupunând că aşa îi face plăcere tatălui ei. Soţul se alege după asemănarea tatălui. Sărutându-şi soţul, soţia reacţionează cu foarte multă sensibilitate când gândurile lui zboară cine ştie unde. Acest lucru o jigneşte. Ea simte că el nu are nevoie de iubirea ei şi se reţine, fără să înţeleagă că trebuie să-şi sărute soţul altfel, cu foc, fără să-şi reţină pasiunea. Soţul ei este copilul care s-a închis în el şi care a suferit din cauza mamei, dar a cărui încredere în femei poate renaşte în orice moment. Din fericire, soţia lui este suficient de deşteaptă şi răbdătoare.

Orice efect are o cauză. La paisprezece ani, tatăl era deja un voinic, cu un simţ al propriei demnităţi foarte uşor de rănit, aşa cum se întâmplă cu copiii maturizaţi prematur şi gravi. Cândva şi-a zdrobit degetul mare de la picior. Copilul răbdător nu a mai putut să rabde singurătatea, avea nevoie de dragostea maternă şi de mângâieri. Mama a fost însă surdă la durerea lui şi a trecut pe lângă, declarând că un bărbat nu trebuie să se vaite pentru orice fleac. Nu era pentru prima oară, acesta era stilul de viaţă în familie. El îi implora mamei iubirea pe care o merita, fiind ascultător, şi pentru că nu a primit-o, s-a închis pentru totdeauna în faţa iubirii unei femei. Dacă nu mi se dă, nici n-am nevoie. Cum-necum, o să mă descurc eu şi singur. Această hotărâre gravă şi definitivă constituie o autolinişţire pentru mulţi oameni dezamăgiţi.

Cercul s-a închis. Indiferenţa bunicii faţă de bărbaţi s-a manifestat în lipsa de copii a fetei băiatului ei. Şi un băiat va aştepta mult şi bine ca viitoarea lui mamă să îndrepte greşelile a trei generaţii prin eliberarea de propriile stresuri.

Ghid de viaţa

Corpul nostru este un fel de ghid. Citindu-l, omul trebuie să-şi dezvolte gândirea pentru a-l putea înţelege mai bine şi a-l utiliza corect. Cred că şi dumneavoastră aţi înţeles deja acest lucru. Indiferent despre ce parte a corpului este vorba, acest ghid ne spune un singur lucru. Trebuie să învăţăm limbajul corpului nostru.

1. Să ne uităm la mâini. Ce ne spun ele? Ne vorbesc despre comunicare

Mâinile pornesc din corp la nivelul chakrei comunicării şi, prin urmare, sunt în legătură cu verbele „a da" şi „a primi". Partea stângă se corelaţionează cu tata şi întregul sex masculin şi de asemenea cu economicul şi cu trecutul. Partea dreaptă – cu mama şi sexul feminin, cu sentimentele şi cu viitorul. Scheletul este tatăl, ţesuturile moi – mama. Dacă se îmbolnăvesc ţesuturile moi de pe partea stângă, înseamnă că mama, cu răutatea ei, s-a amestecat în jumătatea tatălui şi conduce acolo după cum vrea ea. Dacă sunt afectate oasele din jumătatea dreaptă, atunci tatăl s-a amestecat în jumătatea mamei să conducă cum vrea el. Omul poate fi nemulţumit şi de cât a dat şi de cât a primit.

Mama se reduce ia tot. Ce e de gen feminin, tatăl – la tot ce e de gen masculin.

Noi am apărut pe lume pentru a îndrepta părţile rele ale părinţilor noştri. Dacă nu aţi făcut acest lucru, înseamnă că aţi amplificat greşelile părinţilor şi de aceea sunteţi predispuşi la o boală. La om, boala apare întotdeauna ca urmare a propriilor lui greşeli.

Dacă în momentul de faţă sunteţi sănătoşi, începeţi să vă schimbaţi reprezentările de viaţă. Negativitatea dumneavoastră vă prestabileşte viitorul.

În accepţiunea obişnuită, mâna unui om bun şi frumos trebuie să aibă degete lungi, flexibile şi frumoase. Degetele flexibile se îndoaie cu uşurinţă spre exteriorul mâinii. Un om hrăpăreţ şi interesat are palma lată, iar degetele sunt aduse spre interior ca un cârlig, să poată prinde mai uşor. Primul tip de mână este caracteristic

pentru tineri deoarece universul gândurilor lor este deocamdată pur şi faptul că nu ştiu să se teamă exclude agresivitatea de ordin economic. Cu cât setea de câştig creşte mai rapid şi cu cât răutatea acumulată în urma insucceselor este mai mare, cu atât mai rapid se modifică şi forma mâinilor. Degetele care s-au scurtat bolnăvicios arată că omul face economie cu răutate, dar ascunde acest lucru, şi că este avar. Degetele deformate ca un cârlig arată o sete de câştig care nu ţine cont de principiile unei vieţi oneste, fără derapaje. Există forme foarte diferite de modificare a aspectului mâinii. În principiu, cuvântul care caracterizează schimbarea formei mâinii caracterizează şi particularităţile poftei respective de câştig.

De exemplu, dacă la un om generos, generozitatea lui este dictată de dorinţa de a merita să fie iubit, el va începe să fie exploatat de ceilalţi. Răutatea *„N-o să mai dau”*, provocată de decepţii, pe care el însă o ţine ascunsă, îi vă urâţi degetele, fine până atunci, prin formarea unor pliuri zbârcite la articulaţiile acestora. Iată cum un om frumos şi generos încetează să mai fie frumos din cauza apariţiei setei de câştig. Doar un corp foarte puternic doreşte să-l abată pe om de la un drum greşit. Setea de câştig îl face să muncească şi în cele mai inumane condiţii – important este să fie bine plătit. Şi aceasta lasă urme pe mâini.

Unghiile sunt un fel de fereastră simbolică spre lumea comunicării sau cum vede omul lumea.

Lungimea unghiilor – vederea în lărgime a vieţii sau vederea feminină a lucrurilor mărunte, înţelegerea materialistă a vieţii.

O lungime naturală a unghiilor înseamnă vederea în adâncime sau vedere masculină.

În vârtejul vieţii, femeile devin asemănătoare cu bărbaţii şi bărbaţii cu femeile şi aceasta se manifestă prin modificarea formei unghiilor. Cu cât unghia este mai lată şi mai scurtă, cu atât modul de a vedea lumea este mai material şi mai limitat din punct de vedere spiritual. O unghie tare şi elastică înseamnă o fereastră solidă şi flexibilă către lume. O unghie moale şi friabilă – un mod

moale şi friabil de a vedea lumea. O unghie care se îngroaşă – urăţirea vieţii din vină proprie, dispariţia interesului faţă de viaţă şi apariţia senzaţiei de nonsens. Un astfel de om are cu siguranţă şi o vedere slabă.

Uitaţi-vă la fiecare deget în parte şi trageţi singuri concluziile. Aceia, la care unghia de la degetul mare este mare şi lungimea ei depăşeşte lăţimea, pot să tragă mai uşor concluziile necesare, datorită faptului că au moştenit de la tată o capacitate mai mare de a raţiona. Cei care au unghii scurte şi late la degetul mare, trebuie să-şi dezvolte conştient gândirea logică, altfel viaţa le va fi grea.

Degetul mare este tata, arătătorul – mama, mijlociul – dumneavoastră înşivă, inelarul – fraţi-surori, degetul mic – oamenii. Pernuţa palmei – tata, palma – mama. O pernuţă puternic dezvoltată arată caracterul puternic al tatălui. O palmă mare, adâncă şi moale demonstrează aceleaşi calităţi la mamă, în braţele căreia ne simţeam în siguranţă. Mâna dreaptă ne arată comunicarea cu sexul feminin, stânga – cu sexul masculin. Uitaţi-vă care este distanţa dintre capetele degetelor strânse şi întinse şi veţi înţelege cât de apropiate sau de reci sunt relaţiile dumneavoastră cu oamenii respectivi. Strâmbarea degetelor arată de cine aţi vrea să fiţi mai apropiat şi de cine vă ţineţi la distanţă. Uitaţi-vă la cicatrici, deformări şi la degetele lipsă şi trageţi concluzia în legătură cu răutatea începută de la părinţi şi amplificată de dumneavoastră. Vă reamintesc, articulaţia este mama care face bărbat din tatăl dumneavoastră – un suport solid în viaţă. Dacă articulaţia este deformată – este răutatea mamei pe slăbiciunea tatălui, care la dumneavoastră s-a amplificat.

Tata este baza solidităţii vieţii dumneavoastră fizice.

Degetul mare flexibil şi puternic este tatăl care are aceleaşi calităţi. Degetul mare rămâne în urma celorlalte pentru că tatăl merge, se află pe drum.

Dar dacă întindem şi încordăm degetul arătător şi celelalte degete se vor strânge în pumn înseamnă că cerinţele mamei unesc familia. A arăta cu degetul nu este politicos, este un mod de a porunci. A porunci. Înseamnă a

îngrădi libertatea cuiva. De aceea un om cu demnitate nu arată cu degetul, chiar dacă mental dă un ordin. El va face un semn cu mâna, ca şi cum ar oferi dreptul la alegere: *„Fă cum e mai bine pentru tine”*. Aceasta înseamnă că *eşti liber în lucrurile mărunte, dar în fond vei face ce trebide pentru că vrei să-ţi arăţi partea ta bună*. Sunteţi un om politicos, nu? Acum, faceţi un gest poruncitor şi politicos şi vedeţi care deget va fi în centru. Nu cumva mijlociul?

Frecaţi-vă palmele sau observaţi cum vă spălaţi pe mâini sau vă daţi cu cremă. Urmăriţi cum începeţi şi cum terminaţi această operaţie, dacă o faceţi repede sauient, dacă o faceţi prin mângâiere sau prin apăsare, dacă atingeţi cu mâna zona cu defecte de la cealaltă mână şi multe altele. La fel se face şi comunicarea dintre femeia şi bărbatul din dumneavoastră. Dacă vă mişcaţi mâinile energic, şi nu aveţi chef de mofturile interlocutorului, vi s-ar putea închide uşa în nas. Dacă însă mâinile dumneavoastră sunt delicate şi sfioase, veţi fi nevoit să suferiţi din cauza unui interlocutor prea energic. Urmăriţi cum îşi mişcă mâinile cineva care face treabă şi vă veţi convinge că există o asemănare între comunicare şi mâinile lui.

În viaţă rămâne loc şi pentru luptă. Dacă trebuie să loviţi, forţa loviturii este comunicată degetelor dumneavoastră strânse în pumn de către degetul mare – tata. Care preia greutatea loviturii. Acum, strângeţi pumnul repede şi fără să vă gândiţi şi o să vedeţi care este felul dumneavoastră de a vă bate. Degetul mare le apără pe celelalte? Pe care? Sau el se sprijină pe celelalte? Sau s-a ascuns de tot sub celelalte degete? Dacă s-a ascuns, iertaţi-vă tatăl pentru lipsa lui de curaj. Pumnul cu degetul mare ascuns este un pumn slab. Prin analogie veţi înţelege semnificaţiile diverselor mişcări ale mâinii.

Tatăl îşi manifestă rigiditatea, mama – flexibilitatea. O rigiditate excesivă îl face pe om fragil, o flexibilitate excesivă îl transformă în rob. Echilibrul lor dă forţă. Echilibrul se capătă prin iubire sufletească. Dacă ea nu există, apar boli şi se nasc copii bolnavi. Certurile dintre

părinţi în timpul sarcinii nu duc chiar atât de simplu la diformităţi. Dorinţa duşmănoasă de a avea din ce în ce mai mult poate face ca copilul să se nască cu mai multe degete, ele fiind formate de regulă din ţesut moale. Iar ameninţarea duşmănoasă cu pedeapsa sau setea de răzbunare, provocată de invidie, se pot întoarce prin naşterea unui copil fără degete.

Partea exterioară a palmei este tata, partea interioară – mama. Ca întotdeauna, tatăl întruchipează tot sexul bărbătesc, iar mama pe cel femeiesc.

Încheieturile mâinii vorbesc despre lupta cu viaţa. O luptă echilibrată înseamnă încheieturi sănătoase. Civilizaţia actuală nu poate exista total fără luptă. La cel care trăieşte ca să dea cu pumnul, răutatea este direcţionată spre în afară şi, când se bate, traumele căpătate sunt direct proporţionale cu forţa răutăţii lui cinstite. Cel care, sub masca de om bun, îşi ascunde pumnii la spate, deşi tare ar mai dori să dea una să-l mute din loc pe atacator, se va alege cu o boală la încheieturi. Aceasta se petrece din cauza răutăţii pe propria neputinţă. Este foarte răspândit sindromul când gentuţele tendoanelor se inflamează şi se contractă, în afară de durerea chinuitoare, omul nu-şi mai poate mişca mâna. Această boală spune fără ascunzişuri: „*Nu te lua la bătaie*! *Nu umili pe altul ridicând mâna*! *Adună-ţi minţile ca nu cumva din prostie să ridici mâna la cineva*”, îmbolnăvirea mâinii îl fereşte pe om să nu facă o crimă într-un moment de criză sufletească. Cu cât mâna doare mai tare, cu atât potenţială crimă ascunsă în subconştientul unui om bun este mai periculoasă.

Articulaţiile cotului caracterizează modul cum se mişcă omul în viaţă. Viaţa este sănătate, dacă omul ştie să comunice. Una dintre caracteristicile turmei umane este necesitatea de a simţi cotul cuiva. Cine este mulţumit de viteza cu care merge turma sau, cu alte cuvinte, este mulţumit că seamănă cu ceilalţi, simţitul cotului îi dă un sentiment de încredere plăcută şi nu intenţionează să iasă în evidenţă. Va avea articulaţiile cotului sănătoase. Dar, cel

care vrea să fie mai bun decât ceilalţi, să ţâşnească în faţă. Va trebui să aibă o forţă sufletească ieşită din comun pentru a fi în stare să influenţeze convingător turma, să o întreacă şi să rămână teafăr. Turma nu va permite aşa uşor oii rătăcite să devină lider. Ea pretinde ca toţi să fie la fel. Neştiind să gândească, dar dorind să ţâşnească în faţă, omul începe să dea din coate ca să-şi facă loc şi de aceea articulaţiile cotului se îmbolnăvesc. Dacă doriţi să le aveţi sănătoase, eliberaţi-vă de răutatea cu care mergeţi în viaţă, împingând pe ceilalţi.

2. Acum să ne uităm la picioare. Ce ne spun ele? *În* esenţă ele vorbesc tot despre comunicare, dar deja eu un sub text economic.

Jumătatea superioară a corpului este feminină, cea inferioară – masculină. Dacă femeia modernă îşi va adăuga un plus de feminitate şi bărbatul un plus de masculinitate, nu le va strica, dar invers se vor îmbolnăvi.

Dacă, atunci când merge, omul calcă pe călcâie, aceasta înseamnă că succesul lui economic pleacă de la modul de gândire ai tatii. Cine poartă tocuri înalte, va călca inevitabil pe vârfuri şi deci îşi organizează viaţa economică după mamă – adică feminin. Lecţiile primite de la viaţă modifică modul de gândire. Nu degeaba, îmbătrânind, femeile încep să poarte încălţăminte joasă, comodă. Vor să se simtă protejate economic. Totul are însă o limită şi dacă femeia refuză să-şi pună tocuri când iese în lume, această renunţare la feminitate poate fi periculoasă. Orice femeie trebuie ca, din când în când, chiar la adânci bătrâneţi, să se încalţe cu pantofi cu toc. Cine merge mereu în papuci, este un înfrânt. Bărbatul nu trebuie să se compare cu femeia, nu i-ar strica să calce tot timpul pe călcâie.

Oasele din talpă formează o boltă transversală şi una longitudinală. Oamenii cu talpa aplatizată suferă de platfus. Aceasta înseamnă supunere, deprimare, refuzul sau incapacitatea de a face faţă greutăţilor economice. Bolta din talpă este ca un pod peste un râu. Cine se teme de pod sau nu are încredere în el, bolta nu îi va mai servi

drept pod. Bolta transversală serveşte drept pod în zona vârfurilor. Dacă mama simte că are forţe pentru un mod de viaţă feminin şi îşi face cu bucurie treburile, copilul va călca pe vârfuri. Dar dacă ea începe să-l învinuiască pe tată că n-o ajută şi îl ţine sub papuc, bolta transversală se aplatizează, deoarece el a devenit slab. Aplatizarea boitei transversale trage după ea bolta longitudinală. Bolta longitudinală este un fel de pod între mamă şi tată. Dacă mama nu are încredere în tată, nu-l respectă şi nu se sprijină pe el, copilul va avea, pe măsură ce creşte, un picior bont, diform, incapabil să-şi îndeplinească funcţiile. Dacă însă tatăl, măcar în numele onoarei, va continua să muncească cu determinare pentru ca viaţa să meargă înainte, bolta tălpii copilului nu va slăbi niciodată complet. Într-o familie cu scandaluri, ţipete şi lupte în care, măcar în timpul pauzelor cei doi se iubesc din suflet, copiii vor avea o boltă normală. Ei sunt nevoiţi să o ia la fugă atunci când părinţii sunt nervoşi.

O situaţie inversă apare în familiile în care părinţii sunt foarte severi cu copiii. Bolta piciorului se va ridica spasmodic şi copiii vor avea picioarele strâmbe. Oasele sunt menţinute în stare de încordare de către muşchi şi tendoane. Dacă părinţii se fugăresc reciproc şi la amândoi forţa voinţei este tensionată la maximum, copilul va fi crăcănat la ambele picioare. Dacă doar un picior este strâmb, atunci doar unul din părinţi doreşte mai mult să-şi realizeze setea de câştig.

Baza vieţii o constituie mişcarea. Avem nevoie de mişcare, atât spiritual cât şi fizic. Corpul nostru este modelul Unităţii Supreme. Urmăriţi-vă cum călcaţi. Dinspre toc spre vârfuri, apoi un uşor zvâcnet şi pasul a fost făcut. Nimeni nu poate merge mult numai pe călcâie sau numai pe vârfuri, aşa cum într-o familie bună nu este aservită mama sau tata. Tatăl este în felul lui călcâiul pe care te sprijini, fără vârf însă nu poţi face un pas. Degetele sunt membrii familiei – la rândul lor dau pasului un sentiment de siguranţă şi coordonează mişcarea. Călcâiul dă suportul, vârful dă direcţia, iar degetele privesc fiecare

încotro poftesc şi toate împreună fac un tot unitar.

Şi acum începeţi să alergaţi şi urmăriţi cum vi se mişcă talpa piciorului. Vârfurile împreună cu degetele preiau sarcina, ca o femeie care, chiar dacă îşi asumă o sarcină mai grea, îi obligă pe ceilalţi să participe. Şi când vârfurile obosesc, omul se sprijină pe călcâie. Ce bine e să te sprijini pe călcâi; graţie vârfului, el este un suport solid pentru întregul corp. Alergatul este bun şi pentru suflet şi pentru corp. Este cel mai bun tip de sport care antrenează întregul corp. Toate fluidele îşi accelerează circulaţia şi procesul de însănătoşire se accelerează şi el. Purificarea se produce cu ajutorul secreţiilor de toate felurile. Deosebit de importantă este transpiraţia. Cu cât este mai multă transpiraţie, cu atât mai mare este satisfacţia alergatului, pentru că se produce o eliberare de răutate.

Obişnuinţele se creează în familie. Părinţii care aleargă cu plăcere, imprimă obiceiul de a alerga şi copiilor lor. Invers se întâmplă într-o familie în care mama este într-o grabă continuă din cauza spaimelor şi setei ei de câştig. Copiii ei vor fi împotriva alergatului. Dacă pe copil îl dor picioarele şi nu poate alerga, în principiu problemele sunt aceleaşi. Descifraţi cauzele suferinţelor dumneavoastră şi dacă ele nu există deocamdată, aveţi grijă să le evitaţi. Dacă nu puteţi alerga, atunci mergeţi pe vârfuri, picioarele dumneavoastră au nevoie de acest lucru. Aflaţi că fiecare parte a corpului are funcţia ei pe care vrea să şi-o realizeze. De exemplu, tendoanele genunchilor vor să sară sau măcar să se încordeze pe degetele de la picioare, dar, dacă omul nu iese din şlapi, aceste tendoane se vor osifica. De cum apare durerea, se va opri din mers.

Un mijloc de mişcare superb este dansul. Cine vrea şi poate să danseze va avea picioare sănătoase. Esenţa dansului este bucuria. Un om care iubeşte viaţa nu se va supăra că nu are pantofi noi, că îmbrăcămintea lui s-a demodat, că nu arată bine sau că nu are sală de dans. Propria voce în loc de orchestră, picioarele goale pe iarba moale sau un locşor în colţul camerei – ce bogăţie! Dacă

aveţi dorinţa să dansaţi exact aşa, picioarele dumneavoastră se vor face bine.

Uitaţi-vă la degetele de la picioare.

Degetul mare este tata. Al doilea – mama, al treilea – dumneavoastră înşivă, al patrulea – fraţii şi surorile, al cincilea – lumea.

Dacă degetul mare este mare şi lung – tata este mare şi înalt. Dacă vârful lui este îndoit în sus, înseamnă că aveţi un tată mândru. Dacă este atât de mult îndoit încât vă produce durere, mândria tatălui s-a transformat în înfumurare. Iertaţi-l. Dacă degetul al doilea este mai lung decât degetul mare. Mama îl conduce pe tată. De aici apar dureri la picioare. În acest caz, de obicei, are loc o îngroşare a principalei articulaţii de la degetul mare; poate să apară un zgârci care face ca degetul mare să încalece peste celelalte sau să intre sub ele. Aceasta deformare spune că tatăl încearcă să fie mai puternic şi nu observă cu câtă răutate o domină pe soţia sa. În răutatea lui. Ori el o terorizează, ori, invers, se lasă terorizat de ea. Deformarea piciorului drept arată probleme familiale pe partea femeiască, deformarea stângului – probleme pe parte bărbătească. Toate bolile se produc, de fapt, din cauza unei evaluări superficiale a vieţii, adică incorect.

Dacă al doilea deget este mai lung decât celelalte, înseamnă că doriţi să fiţi persoana cea mai importantă. Durerile din picioare depind de cât de mare este această dorinţă.

Constrângerea, ca şi încălţămintea neadecvată, influenţează în mod diferit viaţa fiecăruia: pe unii îi roade la degete, pe alţii – la călcâi. La necaz, modul ascuns de gândire se manifestă prin analogie cu modul cum se simte piciorul într-o încălţăminte care te strânge. Vedeţi care dintre degete încalecă pe celălalt sau care se ascunde sub celelalte. El se ascunde sau celelalte îl înghesuie? Gândiţi-vă la viaţa dumneavoastră. Depărtaţi degetele şi veţi vedea cât sunteţi de apropiaţi în familie. Dacă degetele se distanţează bine, sunteţi mai puţin dependent de ceilalţi, atât în bine cât şi în rău. Vă reamintesc că talpa cu

problemele ei economice reprezintă trecutul cel mai îndepărtat. Totul pleacă de la părinţi. Şi dacă aveţi suferinţe înseamnă că aţi amplificat greşelile părinţilor.

Nu există boală cât de mică care să nu aibă legătură cu modul de gândire. De exemplu, la multe persoane unghiile de la picioare sunt încămate. Explicaţia cea mai frecventă este că *„nu au fost tăiate bine, nu trebuie tăiate pe margini”*. Este acelaşi lucru ca şi când ai pune calului ochelari sau ai interzice cuiva să privească cu coada ochiului. Unghia este fereastra spre lume şi dacă pe om îl interesează numai ce vede trăgând cu coada ochiului, pentru că aşa învaţă el cum nu trebuie să facă, unghia, crescând în lăţime, îngustează câmpul vizual. Dacă acest lucru îi produce durere, trasul cu coada ochiului s-a transformat în spionaj şi unghia îl învaţă: *„Nu-ţi mai băga nasul în treburile altora, nu mai fi din cale afară de curios, oricum din tine n-o să iasă* niciodată *un Sherlock Holmes*! *Şi chiar dacă ar ieşi, eu tot o să continui să cresc şi n-o să te împiedic să faci ce vrei”*.

Tendoanele de la genunchi reflectă salturile din viaţă şi salturile economice. Un om care gândeşte corect, va avea tendoane sănătoase, chiar dacă stă în frig şi munceşte foarte mult. Unii pot să alerge zilnic zeci de kilometri, alţii se îmbolnăvesc doar de la mers, pentru că poartă în ei răutatea pe succesele economice ale altora. Aţi auzit probabil de cazuri când cineva se îmbolnăveşte după ce a aflat de fericirea neaşteptată căzută pe capul cuiva. Cel care se laudă cu succesele sale, poate provoca celui care îl ascultă o răutate faţă de lăudăroşenie şi o răutate pe sine însuşi că nu este capabil să urce şi ei şi, ca urmare, i se vor îmbolnăvi tendoanele. Ca întotdeauna, mărimea şi felul răutăţii determină mărimea şi felul cum se îmbolnăvesc tendoanele genunchilor. Este la fel ca atunci când un sportiv face o săritură şi se alege cu un traumatism; la fel se îmbolnăveşte şi cel care priveşte cu răutate salturile economice din viaţă.

Viaţa este ca o cursă cu obstacole. Cel care aleargă cu răutate, va răsturna obstacolul cu genunchiul.

Obstacolul a căzut, dar şi genunchiul s-a lovit rău. Cine ştie dacă se va mai repara vreodată.

Picioarele sunt mijloacele cu care merge omul şi în sens direct şi figurat. Fiecare merge în felul lui. Cel care nu merge corect, va avea picioare bolnave. Cine vrea să dea un picior obstacolului apărut în cale, are în el o răutate şi picioarele lui vor fi condamnate la boli grave. Cine vrea să dea un genunchi bărbaţilor, va avea genunchiul stâng bolnav. Cel care vrea să aplice aceeaşi metodă mârşavă cu femeile, fiindcă nu are destulă minte, va avea genunchiul drept bolnav. Cu cât omul este mai agresiv, cu atât doreşte mai mult să-i supună pe cei din jurul său şi atunci genunchii lui se vor strâmba.

Subliniez – nu este vorba despre o bătaie reală. S-ar putea ca dumneavoastră să nu fi lovit niciodată în viaţă pe cineva. De lovit, n-aţi lovit, dar tare aţi fi vrut s-o faceţi. Prin urmare, nu sunteţi cu nimic mai bun decât cel care a dat cu adevărat. Diferenţa este că cel care a dat, a primit imediat riposta şi încă ce ripostă! I-a pierit pentru totdeauna pofta de a da, de a ridica mâna. Lecţia de viaţă a fost învăţată în mod deschis, pe faţă. Dumneavoastră însă strângeţi răutatea înlăuntru şi îi condamnaţi pe cei care recurg la forţă.

Există oameni care nu acceptă nicio formă de violenţă, adică au o răutate faţă de violenţă. Ei visează ca lumea să fie ideală. Năzuinţa spre un bine maximal nu este altceva decât dorinţa de a distruge lumea, deoarece binele la maximum se poate transforma în viitor în rău la maximum. Dacă omul face bine şi îi este frică să nu se întâlnească cu răul, această frică se va transforma în răutate contra răutăţii. Răutatea îi produce omului dorinţa de a merge înainte în numele binelui, iar frica îl convinge să se întoarcă. Ca urmare, genunchii se vor răsuci spre spate. Cu cât răutatea este mai puternică şi mai distrugătoare, cu atât mai mari vor fi modificările distructive ale ligamentelor de la genunchi. La tinereţe omul are genunchi frumoşi, deosebit de elastici. La maturitate începe să aibă dificultăţi la mers.

Vă reamintesc, datorită articulaţiilor, osatura, care este rigidă, se transformă într-un sistem elastic, de mare mobilitate, care formează baza corpului uman. Cu alte cuvinte, fiecare articulaţie este mama care îl face pe tată bărbat. Articulaţia reflectă adevăratele relaţii între mama mea şi tatăl meu, indiferent cum sunt văzute ele din afară. Articulaţiile de la picioare caracterizează mersul înainte din punct de vedere economic al părinţilor mei şi modul cum au rezolvat ei aceste probleme când eram eu copii.

Suferinţa cea mai răspândită este anchilozarea articulaţiilor şoldurilor şi genunchilor. Bazinul simbolizează familia. Baza solidităţii familiei este soţul, pe care soţia îl face bărbat prin iubirea ei. Articulaţia şoldului arată flexibilitatea şi mobilitatea vieţii economice în familie. Dacă mama nu cedează în treburile economice şi acest lucru îl înrăieşte pe tată. Articulaţia de la şoldul stâng se va anchiloza. Se va distruge şi osul. Dacă mama, în încăpăţânarea ei, se supără pe ea însăşi şi pe familie, se va anchiloza articulaţia de la şoldul drept. Dacă tata împărtăşeşte răutatea mamei provenită din insatisfacţie, se va distruge şi ţesutul osos. Articulaţiile de la genunchi înseamnă mersul înainte din punct de vedere economic. Dacă copilul nu amplifică greşelile părinţilor, ci dimpotrivă, le diminuează, livergenţele părinteşti privind viaţa economică a vieţii ne fi vor influenţa sănătatea.

Omul care are picioarele în „x” este avar. Cu cât avariţia este mai mare, cu atât genunchii sunt mai deformaţi. Dacă pe parcursul vieţii, picioarele înnăscute în formă de „x” devin şi mai strâmbe, înseamnă că avariţia moştenită de la părinţi s-a amplificat şi dacă ele şi dor, avariţia provoacă răutate la om. Dacă la un om născut cu picioare drepte, unul dintre ele ia forma de „x”, înseamnă că unul dintre părinţi a fost avar şi acest picior va fi dureros.

Picioarele strâmbe în formă de „O” caracterizează un om generos. Cu cât întrece măsura, cu atât starea lui materială va fi mai dureroasă. Cu cât iroseşte mai mult, de ochii lumii, cu atât devine mai rău şi cu atât mai tare îl vor

durea genunchii. Sau cei apropiaţi îşi ascund răutatea pe el deoarece îi condamnă la lipsuri materiale. Dacă are în ei o răutate legată de bărbaţi risipitori, îl va durea genunchiul stâng. Dacă consideră că femeile sunt vinovate de sărăcia lui, i se va îmbolnăvi genunchiul drept.

Picioarele drepte arată echilibru economic. Dar dacă acest echilibru a fost realizat prin avariţie, partea economică ar putea să nu mai progreseze şi îngustarea cavităţilor articulaţiilor – lipsă de progres exprimă răutatea legată de declinul economic. Cu cât portofelul devine mai subţire, cu atât mai rău devine proprietarul lui şi cu atât mai tare i se scurtează picioarele. Treptat, articulaţiile de la genunchi se strâng, apoi se îngroaşă. Durerea care însoţeşte acest fenomen îl va face să stea pe loc şi să se gândească la greşelile făcute, *ieempeu cein viaţă*

Haideţi să ne gândim puţin.

Unui bărbat cu radiculită lombaro-sacrală îi amorţeau degetele IV şi V de la piciorul stâng. Prin urmare, din cauza tatălui său şi a lui, ca bărbaţi, avea probleme atât de mari cu fraţii, surorile şi cu lumea, încât funcţiile acestor degete erau alterate. Fie că aceşti oameni nu existau în realitate, fie că el era atât de decepţionat, încât nu mai voia să ştie de ei. Bărbatul avea şi picioarele strâmbe. Asta înseamnă că era extrem de avar. Bolta tălpii stângi era supraîncordată. Deci, tatăl nu putea să facă faţă pretenţiilor prea mari ale mamei.

Pentru a înţelege mai bine, să privim picioarele în întregime. Bărbatului i se părea că piciorul stâng ar fi mai scurt decât dreptul. Nu se înşela – aşa şi era. Muşchiul anterior de la piciorul stâng era moale şi căzut. La fel era şi femeia din această jumătate masculină; moliciune = senzaţie de nesiguranţă. Bărbatul se sprijinea mai mult pe piciorul drept. În felul acesta, din punct de vedere economic el se sprijinea pe femeie, deşi trebuia să fie invers.

Pentru a înţelege şi mai bine, să ne uităm la bazinul lui. Bazinul simbolizează familia. Osatura îl simbolizează

pe tată. Bazinul bărbatului era deformat – partea stângă era lăsată. Deci, economic, tatăl era umilit. Dacă fiul s-a îmbolnăvit, înseamnă că nu a îndreptat greşelile tatălui, ci le-a amplificat. Partea stângă a bazinului era ieşită în faţă. Prin urmare, el încerca să-şi compenseze acest neajuns printr-o străduinţă exagerată, fără să înţeleagă că nu va reuşi, dacă nu-şi va recăpăta sentimentul de demnitate.

Un bazin astfel deformat este un sprijin incorect pentru coloana vertebrală. Vertebrele doi, trei şi patru erau deplasate, deoarece bărbatul se învinovăţea de tot felul de probleme economice. Deplasarea vertebrelor provoacă strangularea terminaţiilor nervoase. Durerea provocată de pierderea capacităţii motorii indică o acumulare critică de răutate.

De ce s-a îmbolnăvit acest bărbat? Este o poveste foarte obişnuită. Când era copil a fost înfiat de o familie. Aceştia erau alcoolici şi îl umileau în permanenţă. Fiind bun ia suflet, suporta totul cu resemnare. Apoi s-a însurat, dar nici atunci nu crâcnea. Tot aştepta ceva, cum aşteaptă bărbatul creat pentru a merge înainte. Familia s-a destrămat. Continua să-şi iubească soţia şi copiii şi această iubire îl făcea să se simtă vinovat. Se sacrifica, îşi nega propriile necesităţi, trăia pentru a face bine celorlalţi. Când l-au alungat, a plecat. Îşi ascundea adânc suferinţele în spatele unui zâmbet bun şi jenat, dar ele existau.

Pentru a-şi învinge tristeţea muncea din greu gândind: „*Pentru ce*? *N-am nevoie de nimic*!” Breşa dintre gândurile şi faptele sale se adâncea tot mai mult.

Ridicând odată o greutate şi simţindu-şi umilinţa, a auzit un trosnet în spate. Corpul lui îi dădea timp să se gândească, adică se îmbolnăvise. Eliberându-se de stresuri, starea de permanentă încordare a muşchilor s-a redus şi a înţeles că nu ştiuse până atunci să se relaxeze. Pe măsură ce mai elimina din stresuri îşi dădea seama că nu gândise cum trebuie. După ce şi-a iertat şi părinţii naturali şi pe cei adoptivi, a înţeles că toţi erau la fel, fiindcă el şi-i alesese pentru a-şi învăţa lecţiile de viaţă. A început să se însănătoşească repede întrucât gândirea la

un om umilit este ciclicizată. Insuccesul are şi o parte bună – te învaţă multe.

Doar atunci când bazinul este în echilibru, adică, doar atunci când demnitatea părinţilor a fost redobândită, coloana şi osatura pot să constituie un sistem echilibrat de pârghii, eliberat de tensiune. Doar atunci coloana vertebrală devine expresia unor principii de viaţă oneste şi ferme şi protejează cu demnitate principalul canal energetic.

3. Gândiţi-vă la digestia dumneavoastră. Ce vă spune ea? Ea vă vorbeşte despre dobândirea înţelepciunii de viaţă, sau deşteptăciunii şi despre dobândire în general.

Dorinţa de a dobândi şi realizarea ei sunt tăinuite cu cea mai mare grijă în viaţa şi în corpul omului. Setea de câştig este foarte greu să fie ţinută în echilibru şi de aceea creşte numărul de suferinţe ale tractului gastro-intestinal. Deseori ele sunt descoperite prea târziu. Aşa cum trece mâncarea prin organele dumneavoastră digestive, tot aşa trece prin dumneavoastră şi înţelepciunea vieţii. Ba asimilaţi câte ceva. Ba lăsaţi să treacă adevăratele valori ale vieţii. Ba ştiţi să alegeţi grâul de neghină, ba lăsaţi totul la nimereală – posibilitatea de a alege este mare. La un om generos, bun, care se bucură de viaţă, tractul gastro-intestinal va funcţiona ireproşabil. Bolile acestui tract la un om stresat oglindesc universul de gândire al proprietarului.

Mâncarea introdusă în gură simbolizează planul care trebuie bine gândit. Mestecatul este un fel de mărunţire a planului pentru a avea o viziune de ansamblu şi a putea munci bine şi corespunzător. Cine îşi gândeşte în profunzime şi cu iubire planul său, nu va greşi în timp ce munceşte. Cine consideră că viaţa este urâtă, fără sens, plicticoasă şi fără rost, mâncarea se va învârti în gura lui tot aşa şi va duce la îmbolnăviri ale cavităţii bucale. Cel care nu acordă atenţie planificării, fiindcă pune semnul egalităţii între lucrurile mici şi lucrarea mare. Nu va da importanţă nici masticaţiei, care trebuie făcută cu grijă. De altfel nici nu simte gustul mâncării, aşa cum nu ştie să

simtă nici gustul vieţii – bucuria. Nu simte gustul nici cel care apreciază doar rezultatul final al mâncatului şi se îmbuibă la repezeală.

Omul moşteneşte mintea de la tatăl său. Dinţii simbolizează mintea tatălui. Cine are dinţi puternici, ştie să-şi facă planurile cu cap, a moştenit de la tatăl său o minte bună. Cine persiflează mintea tatălui sau a bărbaţilor în

Luule Viilma general, va avea dinţii de lapte stricaţi. Cine urăşte, din cine ştie ce motive, mintea bărbaţilor, va suferi mult din cauza dinţilor. Cine îşi va arăta colţii la ceilalţi, i se vor strica incisivii. Iar cine vrea să umilească pe ceilalţi prin cruzimea lui, va face parodontoză, adică inflamarea rădăcinilor şi s-ar putea chiar să-i cadă dinţii pentru a nu-şi mai folosi gura ca armă de luptă.

Cine simte nevoia să ronţăie tot timpul ceva, trebuie să se apuce de o lucrare mare şi importantă. Dorinţa de a ronţăi înseamnă un stres provocat de dorinţa de a face planuri întruna. Scopul suprem al oricărui spirit este dobândirea de înţelepciune. Aici intră şi lucrarea cea mai măreaţă – schimbarea de sine. Câtă vreme acest stres nu este eliberat, omul nu va fi capabil să inventeze ceva inteligent şi cu rost. Mărimea stresului lui poate concura în mod simbolic doar cu greutatea corpului său.

Începutul determină finalul, aşa cum cauza atrage după sine efectul. Circulaţia hranei în tubul gastric seamănă cu punerea planului în acţiune, înseamnă a-i dori drum bun. La cel care se răzgândeşte brusc, fiindcă nu crede în rezultatele muncii lui, mâncarea se va întoarce cu sughiţuri din esofag în gură. Hrana otrăvită de gânduri rele influenţează negativ digestia. Cine se teme să meargă înainte, va avea din când în când spasme în esofag. Cine se va supăra pe greutăţile vieţii, întrucât vrea să meargă prea repede, va altera atât de tare starea esofagului încât acesta poate rămâne îngustat pentru totdeauna, de exemplu ca urmare a nenumăratelor ulcere. Dacă însă se teme de viaţă şi se ascunde de greutăţi, se vor forma diverticuli pe esofag. Sunt un fel de nişe în care este

reţinută mâncarea.

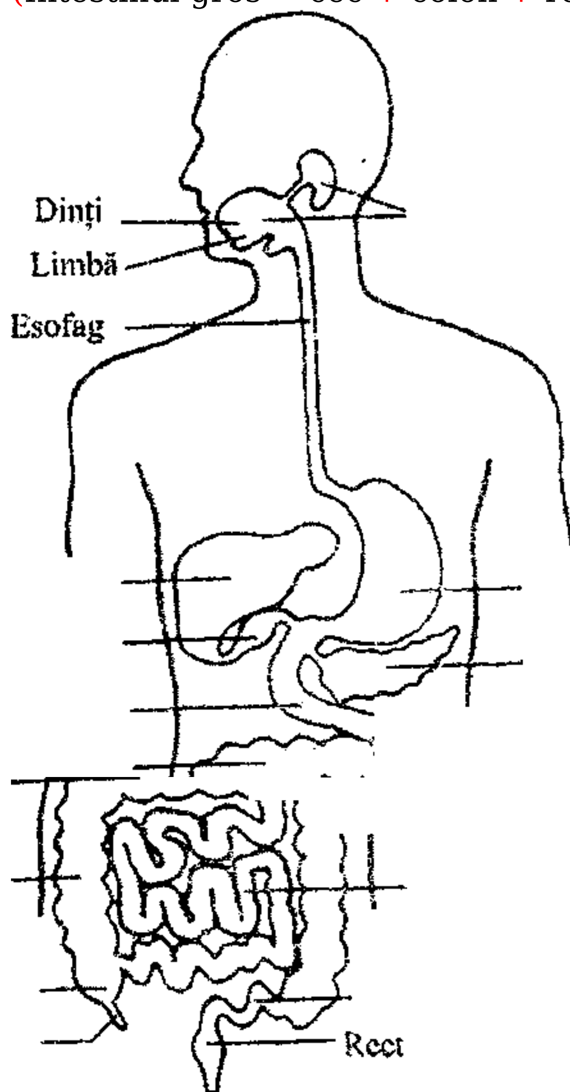
Cel care confundă esofagul cu căile respiratorii, adică mâncarea intră în trahee, acela amestecă munca cu libertatea şi cu iubirea. În sens simbolic munca sufocă libertatea.

Stomacul simbolizează începutul lucrului. Cine se teme să se apuce de un lucru, are un stomac spastic. Cine nu vrea să se apuce de un lucru, stomacul lui nu va produce suc gastric. Cine se apucă de treabă cu răutate, la început i se va inflama mucoasa, adică face gastrită. Dacă răutatea se amplifică, începe ulcerul. Dacă răutatea se transformă în duşmănie, în ură, ulcerul se transformă în cancer. Cu alte cuvinte, când sentimentul de vinovăţie se transformă în acuzaţii, aciditatea din stomac creşte, indiferent dacă omul se învinovăţeşte pe sine sau învinovăţeşte pe alţii. Diferenţa este că, dacă se învinovăţeşte pe sine, va face un ulcer mai adânc şi mai dureros. Cel care se comportă duşmănos faţă de şefi sau faţă de un ordin dat şi se opune categoric, fie şi în gând, nu va avea un stomac sănătos. O muncă neplăcută îl face pe om să se oblige să o facă. Obligaţia este o rea-voinţă cu un scop determinat, adică omul îşi doreşte răul. Cine doreşte ca vremurile bune de altă dată să se întoarcă sau se opune viitorului, stomacul lui va da afară tot conţinutul prin vomă.

Jumătatea feminină a tractului intestinal este intestinul subţire, jumătatea masculină este intestinul gros.

Organele digestive
Ficat
Vezica biâââră
Duoden
Colon transvers
Coton ascendent
Cec
Apendice glandele salivare
Stomac
Pancreas

— \r-Colon descendent intestin subţire
Sigrnoid
Anus
(Intestinul gros = cec + colon + rect)

În intestine continuă digestia şi începe absorbţia substanţelor nutritive, sau, simbolic, asimilarea înţelepciunii de viaţă. La început, procesul are loc în intestinul subţire. Aceasta înseamnă că asimilarea înţelepciunii începe odată cu înţelegerea lucrurilor

mărunte din care se dezvoltă înţelegerea lucrurilor mari.

Duodenul seamănă simbolic cu începerea unei lucrări de mari proporţii la care sunt angrenate toate persoanele care au tangenţă. Duodenul se găseşte imediat după stomac la începutul intestinului subţire. Starea acestuia ne arată cum. Se comportă omul faţă de lucrurile mărunte ale vieţii şi faţă de sexul feminin. Ne arată cât de mult ştie el să-şi mobilizeze toate forţele pentru a executa lucrarea.

Dacă bărbatul consideră că vitejia lui constă doar în a începe lucrarea, iar continuarea să o arunce cu răutate pe umerii altcuiva, de exemplu ai soţiei, duodenul i se va inflama sau va apărea ulcerul. Boala spune că nu este de ruşine să te ocupi şi de lucruri mărunte şi ele pot să-i dea mai multă minte unui bărbat. Ea spune; *„Poate că altor bărbaţi nu le trebuie, dar ţie îţi trebuie*. *Dacă n-o să înveţi aceste lucruri, nu-ţi va fi bine*

Femeilor le place mai mult să continue şi să termine o lucrare, de aceea ele fac mai rar ulcer duodenal. Dar dacă ea detestă să se ocupe de fleacurile vieţii, va face ulcer pentru ca el să o oblige să se întoarcă la modul feminin de a gândi.

Amintirile urâte din trecut aduc amărăciune. Canalul biliar se varsă în duoden, iar excesul de fiere îi amplifică suferinţa, dacă omul este predispus la amintiri urâte. Tot în duoden dă şi pancreasul. Dacă fierea poate fi comparată cu hotărârea şi exigenţa femeiască, excesul lor provoacă durere, fermenţii digestivi ai pancreasului sunt asemănători cu delicateţea şi mângâierile bărbatului, absenţa lor împiedicând digestia sau asimilarea fineţurilor de înţelepciune. Dacă însă femeia nu este deloc exigentă, scade secreţia de bilă. Dacă bărbatul este prea sensibil la lucru, devine la treabă flexibil ca o femeie şi se lasă influenţat de ea, creşte secreţia de suc pancreatic şi. În plus faţă de problemele de digestie, scade conţinutul de zahăr din sânge. Absorbţia substanţelor nutritive sau asimilarea înţelepciunii scade brusc.

Duodenul este organul central al tractului gastric. Priceperea de a lucra în colectiv pentru realizarea unei

lucrări importante constituie garanţia unui duoden sănătos.

Intestinul subţire simbolizează munca de zi cu zi care, după cum se ştie, constă în lucruri mărunte. Tot intestinul subţire caracterizează perioada medie a vieţii şi a activităţii. Cine se ocupă cu plăcere de lucrurile mărunte ale vieţii şi nu se fereşte de activitatea cotidiană, are un intestin subţire sănătos. Dar cel care este grăbit, va avea o diaree caracteristică pentru intestinul subţire – abia mănâncă că şi dă fuga la toaletă. Cine detestă mărunţişurile vieţii, mai ales dacă este femeie, şi nu doreşte să se elibereze de ele. Va simţi o durere şi greutate în zona ombilicului, pentru că de mărunţişuri este chemată să se ocupe mai degrabă femeia decât bărbatul. Bărbatul care se supără pe treburile femeieşti, va avea aceeaşi indispoziţie. Amestecul bărbatului în mărunţişurile femeieşti ale vieţii poate fi unul mic deocamdată, dar intestinul subţire dă deja semnalul că el îşi neglijează rolul de bărbat. În partea dreaptă, jos, a abdomenului, intestinul subţire trece în intestinul gros.

Intestinul gros simbolizează partea gravă şi riscantă a muncii, unde nu mai e de glumă. Prima parte a intestinului gros se numeşte cec. Cecul are o ramificaţie în formă de vierme – apendicele. Apendicele este un fel de cămară unde femeia depozitează mărunţişurile care o sâcâie, până când o umple până la refuz. Inflamaţia ce intervine ulterior arată o acumulare critică de răutate. Apendicele seamănă cu o femeie care s-a umplut de răutate şi vrea să o reverse asupra bărbatului, dar nu găseşte momentul potrivit. Tratarea formei acute de apendicită prin corectarea modului de gândire implică un risc, dar este posibilă. În schimb, apendicita cronică se pretează la tratament pentru că, în acest caz, timpul nu te mai goneşte din urmă. În prezent, apendicita cronică este mai frecventă la tineri. Văzând greutăţile care cad pe capul părinţilor, ei, fiind ocupaţi cu şcoala, nu pot găsi nicio ieşire dintr-o situaţie de impas care durează de mai multă vreme. Inflamaţia cronică se răspândeşte şi la

organele vecine, provocând reducerea funcţiilor acestora şi aderenţe în cavitatea abdominală. Durerea permanentă din fosa iliacă dreaptă care ba creşte, ba scade, extenuează psihicul.

Înfundarea rectului, sau a modului bărbătesc de a gândi, se face în cec, indiferent cine gândeşte bărbăteşte – bărbatul sau femeia. Dacă omul se teme să înceapă o lucrare mare şi o tot amână, va avea un cec bolnav.

Nepriceperea de a merge mai departe din cauza incapacităţii de a înţelege viaţa corect provoacă îmbolnăvirea colonului. Dacă omul se teme de riscuri, îi este frică să ocupe o funcţie mai înaltă, fiindcă se consideră incompetent, şi totuşi îşi asumă riscul, colonul din partea dreaptă a abdomenului se va îmbolnăvi. Dorind să-şi satisfacă vanitatea, el înlocuieşte frica cu răutatea.

Intestinul gros exprimă atitudinea faţă de lucrurile mari, serioase. Un om întreprinzător şi promiţător îşi realizează cu cap planurile sale mari. Femeile care sunt echilibrate ca bărbaţii sau bărbaţii care ţin cont de mersul natural al vremurilor au intestinul gros sănătos. Dar, cine începe să se grăbească, devine rău şi se îmbolnăveşte. Cine detestă iniţiativele mari şi serioase pentru că nu se simte în siguranţă sau detestă munca bărbătească slab plătită, va avea intestinul gros bolnav. Cel care, în răutatea lui, devine apucător, avar, interesat, şpertar sau hoţ, sau, din setea de a avea un câştig, încearcă să-i îndemne şi pe alţii la aşa ceva, pe pereţii intestinului lui gros vor începe să se acumuleze reziduurile de la hrană. Acestea îngreunează procesul de absorbţie, dar poate să ducă şi la tumori maligne. Totul depinde de dimensiunea şi de natura răutăţii. Numai răutatea duce la neoplasm.

Colonul fransvers este locul unde se concentrează incapacitatea de a lua decizii, unde se pun în balanţă îndoielile şi beneficiul Cel care se supără pe obstacolele apărute în calea sa, pentru că se teme, şi nu vrea să dea înapoi, dar e obligat s-o facă, sau cel care preferă să se întoarcă, pentru ca nu cumva din mersul lui înainte să câştige altul mai mult ca el, va avea o senzaţie de

deznădejde, ceea ce duce la îmbolnăvirea colonului transvers. Pe scurt, este situaţia în care ţie nu-ţi trebuie, dar nu dai la alţii. Este boala cupidităţii şi a invidiei. Simptomul ei este senzaţia de saturaţie, supraîncărcare şi durere sub plex. Cine îşi face loc ca un buldozer, strivind totul sub greutatea sa, din cauza acumulării de gaze i se va dilata colonul transvers şi partea superioară a burţii se va revărsa în afară.

Colonul descendent exprimă ştiinţa de a-ţi atinge scopurile şi de a evita perioadele din viaţă când au loc căderi. O mică realizare îi poate produce unuia o mai mare bucurie decât altuia o mare realizare. Mărimea este o noţiune relativă. Cine se pregăteşte cu răutate să meargă mai departe şi o face cu ultimele forţe, dintr-un motiv inexplicabil şi în momentul cel mai nepotrivit, poate să-l apuce diareea, pentru că în duelul dintre frică şi răutate învinge principiul mai negativ, adică răutatea. Mirosul puternic de fecale arată insatisfacţia faţă de rezultatele muncii. În această porţiune a colonului are o influenţă negativă răutatea legată de renunţarea la ceva, adică răutatea învinsului. Priceperea de a te preda, de a ceda la timpul şi la locul potrivit, garantează sănătatea colonului descendent. Agăţarea febrilă de ce este al tău, refuzul de a renunţa la scopuri minunate, dorinţa de a risca pentru a obţine şi mai mult, fac ca în colonul descendent să fie reţinute şi să se acumuleze reziduuri. De la răutatea de om învins apare inflamaţia, iar cel care doreşte răul învingătorului, se va alege cu un cancer. Răutatea pe o muncă nefinalizată, problemele irezolvabile, visurile neîmplinite se acumulează în intestinul gros. Cu cât obstacolul este mai concret, cu atât mai concretă este şi răutatea. Răutatea transformată în duşmănie, în ură, provoacă cancer.

În colonul sigmoid stă necinstea. Cine caută cu răutate căi de ocolire pentru a-şi ascunde eşecurile, îşi va îmbolnăvi sigmoidul. Spiritului îi este proprie cinstea şi dacă omul, pentru a-şi atinge scopurile, începe să folosească mijloace necinstite, va avea sigmoidul bolnav.

Dintre aceste mijloace face parte şi calicenia, pentru că la baza ei se află înşelarea altora.

Rectul arată că omul termină lucrarea. Cine simte bucurie la terminarea lucrării, are un rect sănătos. Dar, cel care este nemulţumit de rezultatele muncii sale şi care se învinuieşte pe el însuşi sau pe alţii, va avea rectul bolnav. Cine vrea doar să refacă acelaşi lucru sau să corecteze câte ceva, deoarece îi este frică să facă altul nou, acela simte un disconfort la anus. Frica de a scăpa ultima şansă, agăţarea de ea cu răutate sau senzaţia de tragedie, de exemplu, la pierderea locului de muncă – toate acestea duc la îmbolnăvirea rectului. Cu cât exagerează cu răutatea, cu atât fow >*

carul de inflamaţie va fi mai mare. Dacă simte şi o sete de răzbunare, se va trezi cu sângerări. Dacă doreşte răul celui care a reuşit mai mult decât el, va face cancer.

Despre constipaţie ca manifestare a caliceniei am vorbit mai sus. Dorinţa de a obţine maximum posibil făcând economie duce la calicenie şi la constipaţie. Orice spirit uman vine pe această lume pentru a crea ceva măreţ, dar consideră că alţii l-ar obliga să o facă. Dacă spiritul de contradicţie = răutate pe cei care te obligă să faci fapte mari se amestecă cu frica faţă de obligativitate, constipaţia va alterna cu diareea. Cu cât răutatea şi frica apar mai pe neaşteptate, cu atât mai ascuţită va fi reacţia tractului gastro-intestinal. Factorul iritant poate fi nu numai un om concret, dar şi o situaţie, o condiţie, un scop şi toate se însumează în cel care suferă. Dacă se scapă de frica şi de răutatea care au fost sursa obligativităţii, funcţionarea intestinului se normalizează.

Gazele intestinale simbolizează ostilitatea. Dacă punem un cazan pe un foc mare, când apa fierbe, vor ieşi aburi. Gazele intestinale seamănă cu aceşti aburi care au un miros diferit în funcţie de etapa de fierbere. Cu cât omul este mai grăbit, cu atât se vor forma mai multe gaze. Cu cât se va agita mai mult şi mai cu răutate, cu atât ele vor mirosi şi mai neplăcut.

Râgâiala arată că omul îşi impune altora părerea sa.

În probleme de comunicare, când omul este nevoit să-şi impună părerea, pentru binele celorlalţi sau în numele intereselor sociale, el trebuie să explice cu forţă cum vede acest bine şi atunci gazele pot să-i iasă din gură atât de des. Încât va fi obligat să-şi schimbe locul de muncă. În felul acesta corpul îl salvează pe om să nu facă abuz de putere. E posibil ca râgâiala să nu-l lase să se ducă prea departe.

<*Exempleu din viaţă*

Un bărbat a adus la cabinet pe nefericitul lui vecin care avea nevoie de ajutor. Cu câteva luni în urmă acesta se îmbolnăvise brusc de o boală necunoscută care se manifesta prin râgâieli regulate şi foarte dese. La un interval de jumătate de minut. „*Ce o fi asta*?” se întreba omul, nefericit şi neajutorat. „*Ce vi s-a întâmplat*? *Parcă aţi fi înghiţit o maşină cu aburi*” – am glumit eu. Gluma ca glumă, dar treaba era serioasă. Omului îi era frică să mai iasă din casă, îngrozit că toată lumea va întoarce capul după el.

M-am uitat în trecutul lui şi am văzut cum el, spre amuzamentul prietenilor, comenta cu multă savoare frumuseţea fundului unei tinere care trecea pe lângă ei. Fata n-a rămas datoare şi. Furioasă, l-a lovit peste fudulii.

Primele râgâieli erau rare. Apoi au început să se îndesească. A stat o lună în spital, fără niciun rezultat. Era îngrozit că va trebui să trăiască cu această boală până la sfârşitul zilelor sale. Şi-a recunoscut greşeala, i-a cerut iertare din suflet acestei fete, a iertat-o pentru atac, s-a iertat pe sine pentru că „a făcut mişto de ea” şi a cerut iertare corpului său. Râgâiala s-a oprit instantaneu. Vecinii au plecat liniştiţi spre casele lor.

Mai târziu, primul mi-a povestit că tot drumul au discutat despre ce se mai întâmplă în lume. În apropiere de casă, l-a întrebat deodată pe vecin: „*Auzi*, da’ *de ce ne-am dus noi la oraş*?” Vecinul, uluit, i-a răspuns: „*Nu ştiu*”. Şi au izbucnit în râs: „*A, da, exact, am fost la doctor*”. Uitase deja de boala lui – conversaţia lor, ca între bărbaţi, fusese mult mai importantă.

Se spune despre cineva inteligent că „îi *merge bila*”. Gânditul seamănă cu digestia, el constă în desluşirea înţelepciunii de viaţă şi folosirea ei în scopuri proprii. Fiecare înghite hrana şi o asimilează în felul său. Ce e bun pentru unul, poate fi rău pentru altul. Pentru un om echilibrat, orice hrană este comestibilă, asimilabilă şi necesară. Exact la fel se întâmplă şi cu rezolvarea oricărei probleme de viaţă.

Contemporaneitatea naşte oameni care vor să primească totul fără muncă. Adesea îmi stă pe limbă să întreb: „*Dar dumneavoastră de ce aveţi cap*?”. Oamenii citesc, ascultă conferinţe, ceva – ceva parcă ar învăţa şi totuşi cer sfaturi, pretind şi se supără dacă nu primesc ce ar dori. Cartea mea şi conferinţele pe care le ţin nu fac o excepţie, în loc să gândească logic, oamenii caută cu lumânarea defectele mărunte ale celorlalţi. Obişnuinţa de a primi totul fără niciun efort se extinde în toate domeniile vieţii.

La un om superficial şi grăbit hrana trece prin tractul digestiv exact la fel cum gândeşte, adică încet şi fără niciun folos, decât calorii.

Cine şi-a pierdut interesul pentru a realiza ceva, va avea un aparat digestiv ce nu va asimila vitaminele.

Cine nu simte nevoia să fie el însuşi, va avea o deficienţă de minerale.

Conştientizarea fermă că eu sunt creatorul viitorului meu fixează calciul în organism.

Cine vrea să înveţe să facă diferenţa între esenţial şi neesenţial va avea suficient magneziu în organism.

Vitamina C, magneziul şi calciul sunt elementele de bază, extrem de importante pentru corpul fizic. Prezenţa lor în cantităţi suficiente asigură absorbţia celorlalte substanţe din hrană. Cu alte cuvinte, ele întruchipează *interesul*, *dorinţa* şi *activitatea* omului în scopul de a fi el însuşi. Şi asta pentru că spiritul intră în corpul fizic pentru ca în fiecare viaţă să înveţe ceva important şi veşnic sau să săvârşească ceva măreţ. Unii ştiu să facă din fleacuri o; iinune, alţii nu-şi găsesc timp să-şi clarifice lucrul măreţ ce

care l-au obţinut fără efort. Aşa se şi întâmplă: unul creşti cu pâine goală şi devine geniu, altul creşte cu bucate alese şi suferă de anemie şi slăbiciune.

Calitatea gândului este cea mai importantă dintre toate calităţile hranei, ne mai vorbind de cantitate, deoarece gândirea conduce circulaţia hranei noastre în organism. Volumul de hrană ingerată este comparabil cu mărimea lăcomiei. Lăcomia este totdeauna un exces. Ştiţi deja ce aduce corpului excesul.

4. Despre ce ne vorbesc organele respiratorii?

De ce nu se opreşte respiraţia? De ce căile respiratorii trebuie să fie totdeauna libere? De ce este atât de cumplită senzaţia de sufocare?

Pentru că respiraţia este libertate. Când omul este liber, volumul plămânilor este mare şi plămânii sunt sănătoşi. Un om liber face totul cu echilibru. Deşi plămânii sunt deschişi la maximum, respiraţia abia se aude. Sau mai superficial spus, pentru că nu e nevoie să ai o respiraţie de rezervă, pentru orice eventualitate, cum li se întâmplă celor speriaţi. Frica îl face pe om să respire adânc şi cu pauze. Respiraţia unui om speriat arată ca şi când ar avea ultima posibilitate de a rămâne în viaţă. Întregul corp este alimentat cu oxigen, iar frica taie respiraţia, sau frica de moarte te obligă să tragi aerul cu gura. Corpul nu are nevoie de oxigen în exces, excesul fiind întotdeauna rău, dar groaza îl scoate din minţi pe om şi, ca în oricare altă situaţie, el procedează exact invers de cum ar trebui. În loc să dea afară, să expire gazele uzate, nefolositoare – ca energia negativă – şi să inspire energie pozitivă, folositoare, omul speriat ia un excedent de oxigen. Cel care este preocupat de cum să acumuleze, va proceda totdeauna astfel încât va începe să se sufoce din propria lui lăcomie.

Corpul respiră libertate. Libertatea este Dumnezeu. Prin gândirea noastră incorectă ne privăm noi înşine de libertate.

Dacă apare senzaţia că este îngrădit, că viaţa şi împrejurările nu-i permit să respire, că este prizonierul

cuiva, de frică, în plămânii omului apare un spasm şi senzaţia de sufocare. Este groaza în faţa pierderii libertăţii, care, în corpul fizic, se manifestă prin incapacitatea de a respira liber. Cel cu mentalitate de rob fie moare de frică, fie se înrăieşte. Cu cât frica lui de a nu fi prizonierul împrejurărilor este mai mare, cu atât îşi înăbuşă nevoia de a fi liber şi se înrăieşte şi mai mult.

Starea de obligativitate închide zona forţei voinţei din plexul solar şi omul se simte incapabil să se elibereze de puterea altora. Nu îndrăzneşte să facă acest lucru, fiindcă se teme să nu fie învinuit. Subconştientul îi spune că locul vinovatului este la temniţă, aşa se întâmplă din timpuri străvechi. Că prizonieratul spiritual este mai rău-decât închisoarea fizică – la aceasta nu se gândeşte omul modern, fiindcă nu ştie să-şi închipuie că el este un delincvent. Şi nu ştie nici să compare boaia cu o închisoare. „*De ce, doar n-ci făcut nimic rău, n-a ridicat niciodată mâna asupra cuiva*! Astfel se acumulează într-un om bun răutatea provenită din lupta lui pentru libertate, luptă rămasă fără niciun rezultat; mărimea şi natura acestei răutăţi determină natura şi gravitatea bolii.

Vi s-a întâmplat, desigur, când lângă dumneavoastră cineva s-a sufocat, să simţiţi şi dumneavoastră o jenă în piept, să simţiţi că nu mai aveţi aer. Aceasta arată cât de rapid reacţionăm la lipsa de libertate. Nevoia de libertate este cea mai importantă dintre nevoile oricărui spirit. Dacă libertatea cuiva a fost îngrădită, acest lucru influenţează în rău asupra tuturor. Faceţi o paralelă cu societatea şi veţi înţelege de ce este rău pentru toţi când cineva se află la închisoare.

Cel care, din teama de a nu face ceva cum nu trebuie sau din teama de a nu fi vinovat, îşi înăbuşă în el, cu frică, răutatea – care l-ar îndemna să lupte pentru libertate. – fiindcă se teme că ceilalţi se vor purta rău cu el, va face astm. Este boala răutăţii înăbuşite. Chiar şi răutatea are nevoie de libertate. Când începe un acces de astm. Ţineţi-vă intenţionat respiraţia şi gândiţi-vă că imediat v-aţi înfuriat şi că din cauza fricii n-aţi lăsat să iasă această

răutate. Primul gând va fi şi răspunsul şi accesul va trece înainte ca dumneavoastră să simţiţi nevoia de a inspira din nou. Adio acces de astm, doar o singură inspiraţie ce îl învaţă pe om să aibă grijă şi să fie cuminte! Astmul este o boală alergică. Alergia este răutatea provocată de revoltă, de împotrivire, sau răutatea provenită din dorinţa înăbuşită de a lupta pentru libertate.

Cine se teme să-şi exprime sau să-şi strige răutatea şi începe să se jeluiască, sperând în felul acesta să se amăgească pe sine însuşi şi pe ceilalţi, va race tuberculoza pulmonară. Prin jeluiri el scoate afară suficient'de multă răutate. Răutatea faţă de văicăreli acţionează la fel.

Cine se agaţă cu răutate de idealurile lui de libertate, i se vor osifica plămânii pentru că libertatea este mişcare şi nu ordinea stabilită prin lege. Cine exagerează în a-şi impune şi a impune celorlalţi scopurile sale pentru a îmbunătăţi viaţa, conform părerilor lui, se va îmbolnăvi de bronhoextaz. Dilatarea neuniformă a bronhiilor. Aceasta se întâmplă din cauza dorinţei dogmatice a omului de a face astfel încât în viaţă să se respire în voie, mai liber şi mai uşor.

Cine ţine în el duşmănia, se va îmbolnăvi de cancer fiindcă nu înţelege cine este adevăratul hoţ al libertăţii lui. Întrucât omul se înrobeşte singur prin gândurile sale, răutatea lui împotriva celui care îi îngrădeşte libertatea se transformă pe neobservate în răutate împotriva lui însuşi şi se declanşează cancerul. Printre doritorii de rău se află şi cel care în taină, în sufletul său, doreşte ca celălalt să fie pedepsit, fie şi prin pedeapsă Dumnezeiască, numai să nu-şi mânjească el mâinile.

Cine simte o răutate acută contra acuzaţiilor, se va îmbolnăvi de o formă acută de pneumonie. Se poate îmbolnăvi chiar dacă, fiind martor la o ceartă, trebuie să-şi exprime prin expresia chipului dezaprobarea sa mută.

Cine se supără tot timpul pe cei care acuză sau se acuză singuri, va suferi de pneumonie cronică. Însănătoşirea plămânilor este împiedicată de răutatea acuzatoare, care nu-i dă linişte, fiindcă celălalt nu-şi

recunoaşte vina.

Cine se simte vinovat şi îşi varsă răutatea sub formă de acuzaţie, va avea bronşită acută sau, respectiv, cronică. Cel care se consideră obligat să lupte pentru dreptate şi să ţipe în gura mare, va face bronşită până când adevărul va fi restabilit. Dacă s-ar şti însă al cui adevăr! Cine nu are măsură, din cauza secreţiilor permanente din bronhii se va forma o tumoare.

Cine are în el o răutate contra îngrădirii libertăţii, se va îmbolnăvi de pleurită. Cine îşi înăbuşă dorinţa de a plânge că şi-a pierdut libertatea, pleura lui va începe să elimine mult lichid excedentar şi apare pleurita umedă. Dacă omul ţine morţiş la convingerile sale, se formează aderenţe. Astfel, dacă cineva consideră cu răutate şi cu consecvenţă că libertatea lui este pusă în lanţuri, se vor forma aderenţe ale pleurei.

Traheea se îmbolnăveşte la cel care, în înţelegerea lui, luptă pentru dreptate şi o face cu răutate.

Coardele vocale sunt un fel de megafon prin care poţi să ţipi de bucurie, dar prin care poţi şi să faci o atenţionare. Cine este obligat să vorbească mult şi simte o revoltă interioară, îşi va pierde vocea. *„Na vreau"* este totdeauna o răutate şi dacă omul nu vrea să vorbească, corpul îi vine în ajutor ca să nu spună ceva foarte rău. Dacă răutatea nu este exprimată şi este ţinută în corp, apare inflarnaţia coardelor vocale. Dar dacă omul se întrece cu gluma, dacă acuzaţiile lui depăşesc orice limită, pe coardele vocale se va forma o tumoare. Câtă vreme cel care urlă, nu are sete de răzbunare şi nu este răuvoitor, tumoarea nu se va transforma în cancer. Dar dacă cel la care se urlă îi doreşte răul celui care urlă, el va avea aceeaşi soartă.

Fiecare trebuie să-şi ofere sie însuşi libertate. Cine vrea să obţină libertatea prin luptă, n-o va avea, pentru că lupta este o răutate. Iertaţi lipsa libertăţii, iertaţi starea de obligativitate care v-a provocat senzaţia de lipsa de libertate, în timp ce iertaţi, puteţi simţi o durere în vertebrele dorsale care, treptat, va duce la creşterea

mobilităţii coloanei. Ca urmare, plămânii vor respira în voie şi dumneavoastră vă veţi simţi bine.

Cum să *ne* deşteptăm fără a suferi

Deşi se aseamănă, oamenii sunt foarte diferiţi.

Unul spune: „*Mă îngrijorez din orice şi pun total la inimă*”, Ce înseamnă asta? îngrijorarea este o frică; în inimă îşi are sediul sentimentul de vinovăţie. Aceasta înseamnă că omul se teme de orice şi se simte vinovat că nu s-a eliberat de ceea ce îl sperie, adică nu s-a eliberat de gândurile sale rele.

Reprezentanţii celei de-a doua extreme spun: „*Totul îmi trece pe lângă ureche... Nimic na trebuie pus la inimă*”.

Primii se umplu de negativitate, suferă, dar în acelaşi timp învaţă să trăiască. Ceilalţi nu suferă, dar nici nu învaţă nimic.

Cum să faci să devii mai deştept, dar nici să nu suferi?

Imaginaţi-vă că sunteţi o sită. Nu un ciur vechi, găurit, ci o sită nouă, cu fire subţiri din cupru prin care trece totul. Vă năpădeşte o furie turbată. Ea trece prin dumneavoastră, faceţi cunoşijnţ. A cu ea. Vă deşteptaţi şi când vă uitaţi în sită, nu mai e nimic în ea.

Încercaţi să deveniţi o astfel de sită. Indiferent că vă vizitează un gând rău în legătură cu viitorul sau o amintire urâtă din trecut, treceţi-le prin dumneavoastră ca printr-o sită. La început, din neştiinţă, s-ar putea să rămână înăuntru ceva rău şi atunci veţi simţi în locul corespunzător o senzaţie de greutate, ceva apăsător care nu vrea să treacă, începeţi să vorbiţi cu el. Cereţi-i iertare că n-aţi ştiut să-l lăsaţi să treacă fără să lase vreo urmă. Cereţi iertare corpului şi încercaţi din nou. Clarificaţi-vă pentru dumneavoastră această lecţie de viaţă, pentru că nu degeaba ea vă face să suferiţi.

Exersaţi, curând veţi reuşi să lăsaţi cu bucurie ca răul să se cearnă prin dumneavoastră. Nu veţi mai fi nevoit ca, de dragul autoconservării, să vă feriţi de rău sau să o luaţi la fugă. Nu va mai fi nevoie să vă înconjuraţi cu un zid energetic de protecţie, aşa cum suntem sfătuiţi adesea.

Aveţi încredere în simţurile dumneavoastră, ele nu vă înşală.

Opriţi-vă pentru o clipă şi o să vă simţiţi ceafa, omoplaţii. Umerii. Ce senzaţie aveţi – plăcută sau neplăcută?

Dacă este neplăcută – sunteţi nemulţumiţi de dumneavoastră înşivă. Încercaţi să cerneţi tot ce e în dumneavoastră ca printr-o sită. Nemulţumirea de sine include şi sentimentul de vinovăţie, frica şi răutatea de a învinui pe alţii.

Nemulţumirea înseamnă nepriceperea de a comunica cu sine, de a vă înţelege propriile nevoi, neştiinţa de a vă organiza viaţa.

Cine nu se înţelege cu el însuşi, nu este capabil nici să-i înţeleagă pe ceilalţi.

Majoritatea estonienilor se plâng de dureri la ceafa şi omoplaţi. Exact acolo stă captivă nemulţumirea de sine care a apărut să vă înveţe să vă vedeţi perfect pe dumneavoastră înşivă şi lumea înconjurătoare. De spaimă că *lumea n-o să mă respecte aşa cum sunt*, aţi început să vă plângeţi de corpul şi de caracterul dumneavoastră şi nici nu băgaţi de seamă cât de mult v-a crescut exigenţa faţă de tot ce există. Vă stimulaţi voinţa, vă aruncaţi pe umeri o greutate mult prea mare, doar – doar vă veţi realiza dorinţele şi *astfel veţi fi pe placul celorlalţi*. N-o să le realizaţi până nu vă veţi elibera de nemulţumirea de sine. Oboseala se va apropia tiptil de dumneavoastră, satisfacţii – nu veţi avea deloc şi vă veţi preda. Va apărea lipsa de dorinţă de a face ceva, senzaţia de disperare, de inutilitate. Veţi simţi că de cineva ca dumneavoastră nu are nimeni nevoie.

Nemulţumirea se acumulează în spatele chakrei comunicării, acolo unde, la om, este concentrată voinţa. Ea arată că nu ştiţi şi nu vreţi să comunicaţi, nici cu dumneavoastră înşivă, nici cu alţii.

Ce este aceea comunicare? Comunicarea este iubire necondiţionată.

Dar oamenii cum spun? Ei spun: *„Te iubesc pentru că*

eşti om bun”. Dar dacă nu eşti bun sau nu eşti bun tot timpul? O iubire condiţionată nu mai e iubire. E uşor să iubeşti pe cel care merită, în el şi aşa există iubire.

Viaţa este un proces de învăţare prin acel rău care îţi apare în cale. Este rău pentru că nu poartă în el iubirea. Apare în calea unui anumit om fiindcă are nevoie anume de iubirea acelui om ca, transformându-se în bine, să-i dea o lecţie de viaţă.

Cel care transformă răul în bine se înalţă în spirit, întrucât din ei ţâşneşte un şuvoi de iubire. Cu cât acest şuvoi de iubire ţâşneşte mai repede, cu atât omul devine mai vrednic de respect. Orice rău întâlnit de om în viaţă este cu adevărat răul care îi este necesar. Apar pe drumul vieţii cele mai diferite forme de rău – gânduri, situaţii, evenimente, fapte, oameni, grupuri de oameni, boli etc. Toate apar să-l înveţe ceva. Ce anume, fiecare să-şi dea seama singur.

Răul nu vine niciodată la om ca să-i arate răul din alţii, ci pentru ca, prin răul altuia să-i atragă atenţia că el a făcut o greşeală. Dacă omul nu ştie să-şi iubească recondiţionat propriile defecte, cum îi poate iubi pe alţii?

Dar ce este iubirea?

Prietenie, ataşament, îndrăgostire, sex, grijă, fidelitate, viaţă în comun? Există multe păreri, dar niciuna dintre ele nu este iubire.

Dezlănţuiri ale simţurilor sunt multe, dar există un singur sentiment – iubirea.

Pentru fiecare emoţie există o explicaţie, dar nimeni nu ştie să dea definiţia iubirii, pentru că emoţiile se exprimă prin cuvinte, în timp ce sentimentele se exprimă prin tăcere.

Iubirea este tăcere. Iubirea îi dă omului linişte sufletească şi cuvintele devin de prisos.

Ne-am obişnuit să facem totul în grabă şi chiar să ne mândrim cu asta şi nici nu ne dăm seama că trecem pe lângă iubire şi o risipim în zadar. În grabă poţi să ai doar emoţii. Pe bună dreptate oamenii spun că nu ştiu ce este aceea iubire.

Veţi recunoaşte iubirea dacă vă veţi rezerva câteva minute, să spunem pentru îmbrăţişarea de dimineaţă, când plecaţi la serviciu. Vă veţi lipi unul de celălalt în tăcere, veţi simţi căldura celuilalt şi veţi simţi că vă este bine. Vă veţi privi în ochi, în tăcere, şi veţi vedea acolo o tandreţe adânc ascunsă – veţi simţi că vă este şi mai bine. Parcănaţi mai vrea să plecaţi glonţ la serviciu. Aţi simţit fericirea celui ce dă. Simţiţi nevoia să se întâmple din nou, iarăşi şi iară. Dând, veţi primi. Această zi vă va părea cea mai frumoasă din viaţa dumneavoastră. La serviciu veţi avea spor, iar seara vă veţi grăbi să ajungeţi acasă, parcă aţi avea aripi. Acasă vă aşteaptă iubirea.

Cei mai adesea iubirea este confundată cu sexul. Fac această greşeală mai ales cei tineri şi neexperimentaţi, fiindcă părinţii lor nu le-au vorbit niciodată despre iubire şi sex. Ei îşi justifică totdeauna falsa jenă prin cuvintele – *nu ştiu cum să spun*... Am venit pe lume tocmai ca să învăţăm. Dacă toţi am fi ştiut, astăzi n-am mai fi existat. Dacă am recunoaşte în faţa copiilor noştri măcar faptul că nu ştim şi le-am împărtăşi şi lor din puţinul pe care îl ştim, ei ar deveni mai deştepţi. Părintele care recunoaşte în faţa copilului că, deşi celălalt părinte l-a supărat prin fapta lui, acesta i-a rămas totuşi drag în suflet, măcar pentru cum a fost la tinereţe. Îi dă copilului hrană pentru ca el să mediteze. De regulă, adultul înrăit începe, împreună cu jumătatea sa, devenită duşman, să urască atât sexul cât şi iubirea.

Trebuie să ştiţi că cine pune pe primul loc iubirea sufletească are contacte sexuale rare, dar voluptatea pe care ele i-o oferă este mult mai mare.

Cine nu dă nicio importanţă iubirii sufleteşti, ar putea să aibă o activitate sexuală tumultuoasă, dar nu va cunoaşte voluptatea.

Cereţi iertare nemulţumirii care s-a adunat că n-aţi eliberat-o mai devreme; cereţi iertare pentru greşeala dumneavoastră chakrei comunicării, mai ales părţii ei dorsale – ceafa şi omoplaţii cereţi iertare şi capului că prin aceasta i-aţi blocat şuvoiul de iubire, ce pleacă de la inimă,

şi l-aţi făcut să sufere. Migrena sau altă suferinţă pe care o aveţi arată că nu ştiţi să căutaţi în mod corespunzător cauza indispoziţiei dumneavoastră. Capul vă şopteşte care este acel loc – exact acolo, în cap, se află creierul de unde începe gândirea incorectă. După ce nemulţumirea de sine va fi eliberată, n-o să vă mai extenuaţi cu munca şi n-o să mai spuneţi cu disperare în glas: *„Nu mai vreau nimic… Nu mai vreau să trăiesc*

Iertarea pas cu pas eliberează corpul de negativitate. Cu fiecare nouă eliberare apare o schimbare în viaţa de zi cu zi, cu care trebuie să ne deprindem. Nu vă grăbiţi, înarmaţi-vă cu răbdare şi veţi simţi bucuria. Pe cel ce se grăbeşte, îl aşteaptă o criză.

În continuare, învăţaţi să lăsaţi să cearnă prin dumneavoastră nemulţumirea, astfel încât să nu rămână nimic din ce ar putea să vă facă să suferiţi. În felul acesta, niţel câte niţel veţi deveni mai înţelepţi, dar deja fără suferinţe. Dacă însă, fără să bănuiţi ce urmează, veţi acumula nemulţumire, în curând o să pretindeţi ca altcineva să vă îndrepte viaţa. Şi chiar dacă s-ar găsi persoana aceea, oricum nu veţi fi mulţumit, aşa cum este cel care îşi aranjează singur viaţa, fiindcă bine, cu adevărat, este ceea ce face omul cu mâinile lui, şi îndreptând răul. Fiecare realizare proprie este lecţia învăţată şi înţelepciunea veşnică a spiritului – izvorul mulţumirii şi fericirii.

Fiţi ca o sită care ştie că, dacă nu sunteţi un obstacol în calea râului, răul nu va fi rău pentru dumneavoastră.

Răul devine rău, atunci când i se opune rezistenţă. În felul acesta, lupta contra răului amplifică răul, iar iubirea răului micşorează răul. Cu cât iubesc mai mult răul, cu atât binele se face mai bun. Răul înseamnă absenţa iubirii, iar eu sunt acela care se răzbună pentru că îi lipseşte iubirea. Dacă veţi fi capabili să înţelegeţi, nu veţi mai fi nemulţumiţi de sine şi de lume.

Tot ce există are doi poli.

Prea multă mulţumire de sine îl face pe om vanitos. El nu vede şi nu aude acel rău care a venit să-i dea o lecţie.

Nu se uită în jos – *ce nevoie are, dacă toiul îi merge bine*. Şi cu toate acestea, răul a venit în calea lui. De ce?

Omul care. De bucurie că are o viaţă bună, nu învaţă să gândească, va deveni orb şi surd. Vor rămâne oare neînvăţate lecţiile lui de viaţă? De regulă, nu. Mai devreme sau mai târziu indiferenţa lui arogantă va reveni, el va deveni nesăbuit şi va veni ziua când va fi plesnit din plin. Dacă nu a înţeles cum le-a fost altora din cauza indiferenţei lui, acum va simţi pe *propria piele* indiferenţa celorlalţi faţă de necazurile lui. N-are importanţă unde se va întâmpla – acasă, la serviciu sau la spital – urme tot va lăsa. Fie că îşi va da seama de greşeala *sa*, fie că se va supăra pe ceilalţi, spiritul lui tot va extrage înţelepciune prin experienţa căpătată de corp. Înainte de o încercare grea, în acest om se concentrează o aroganţă semeaţă faţă de toţi – pe care o văd doar ceilalţi – şi obişnuinţa de a primi tot ce îşi doreşte. Dacă acest lucru nu se întâmplă, va dori să se răzbune pe cel care nu i-a satisfăcut setea lui de a câştiga. Dacă nu îşi va recunoaşte negativitatea, situaţia se va complica.

Când întâlniţi un astfel de om, care se uită de sus la toţi ceilalţi, să ştiţi că el este lecţia dumneavoastră de viaţă. Toate emoţiile vi se vor pune în mişcare şi acestea sunt stresuri care aşteaptă să fie eliberate.

Credem că ştim ce este pericolul. Când suntem revoltaţi în sufletul nostru şi spunem: *„Nu vreaul”*, este oare un pericol? Da, este un mare pericol. *„Nu vreau”* este o răutate.

Omul primeşte tot ce doreşte. Dar dacă el nu gândeşte corect, va primi exact contrariul a ceea ce a gândit deoarece:

— Frica frânează voinţa;

— Răutatea distruge voinţa.

Pe partea dorsală a corpului se află energia voinţei. Ea circulă în sus şi în jos prin canalul energetic principal aflat în coloana vertebrală.

Principalii factori care distrug energia voinţei sunt:

— Absenţa dorinţei – (îşi are sediul la nivelul lombar);

— Starea de obligativitate (cu sediul în zona vertebrelor toracale inferioare);

— Exigenţa (se află în zona vertebrelor dorsale superioare)

— Nemulţumirea (în zona cervicală)

— Dorinţa de a fi mai bun decât ceilalţi (în zona vertebrelor cervicale superioare).

Când sunt în stare de echilibru, aceste stresuri dau vieţii sens şi mişcare. Când cresc peste măsură, distrug, dacă omul nu învaţă nimic.

În desenul de pe pagina următoare se arată locul unde sunt amplasaţi factorii de distrugere a energiei voinţei şi sfera lor de acţiune. Fiecare din ei conţine cu mult mai multe elemente decât ar părea la o citire rapidă. Căutaţi-i şi îi veţi găsi în corpul dumneavoastră, Gândiţi-vă şi veţi înţelege ce vor să vă înveţe.

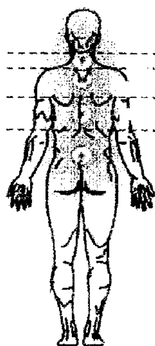
Despre starea de obligativitate şi nemulţumire s-a vorbit detaliat în capitolul „Despre focul purificator" şi în capitolul acesta.

Absenţa dorinţei de a face ceva vine să îl înveţe pe om să facă cu plăcere ceea ce înainte făcea cu neplăcere. Ea spune: *„Dragă omule! Drumul vieţii este plin de oprelişti. În loc să spui că nu vrei, învaţă să le depăşeşti cu plăcere şi vei înţelege ce te învaţă ele. Şi atunci picioarele tale nu se vor mai încăpăţâna să spună că nu au chef să meargă. În caz contrar, ele vor refuza total să se mişte*

Exigenţa vrea să-l înveţe pe om să fie mai indulgent. Ea spune: *„Cine ştie să se mulţumească cu puţin, îşi va atrage o mare bucurie. Cine vrea să obţină imediat ceva mare. Important, va rămâne şi fără puţinul acela, fiindcă nu ştie să aprecieze fericirea şi să aibă grijă de ea"*.

Dorinţa de a fi mai bun ca ceilalţi este o necesitate atât de naturală, încât este socotită o trăsătură negativă de caracter. Copiii sunt învăţaţi că Dimpotrivă, fiecare om trebuie să fie mai bun ca ceilalţi. Viaţa demonstrează însă contrariul. De ce?

Viitor

Dorinţa de a fi mai bun ca ceilalţi
— H – 21HI
] Exigenţă
NI Starea de obligativitate
Absenta dorinţei
Trecut

Ne-am obişnuit să alergăm în turmă, să fim toţi la fel. Când cineva vrea să fie mai bun* trebuie să ţâşnească înainte. Pentru aceasta trebuie să-i strivească pe ceilalţi sau să-i dea la o parte. În oricare dintre cazuri, ambele părţi suferă. Aşa apare invidia.

Cel care ajunge în faţă oboseşte din cauza invidiei celorlalţi şi, mai devreme sau mai târziu, în el va exploda răutatea contra invidioşilor. De aici începe pieirea. Forţele lui vor seca, viteza va scădea şi turma îl va călca pe el în picioare. În felul acesta se produce dezvoltarea pe orizontală.

Omul care se eliberează de dorinţa de a fi mai bun decât ceilalţi, începe să se dezvolte pe verticală.

Treptat el se depăşeşte pe el însuşi şi se ridică la un nivel nou de conştiinţă, unde nu mai există comparaţii şi evaluări mărunte. Acolo nu va mai fi tulburat de lupta pentru supravieţuire a celorlalţi.

Este nivelul suprem, binecuvântat al vieţii – liniştea sufletească.

În concluzie

Gândul guvernează viaţa. Un gând bun creează binele, un gând rău – răul.

Problema civilizaţiei este femeia, dar fiecare om are

gândurile lui. Prin gânduri suntem legaţi de vieţile noastre anterioare, când am fost ori femeie, ori bărbat. Omul trebuie să se îngrijească să-şi corecteze propriul mod de gândire şi nu să caute defecte la alţii.

Când o boală fizică este tratată în mod artificial, prin medicamente sau chirurgical, corpul este lipsit de posibilitatea de a povăţui. Nenorocirea îşi va croi drum spre psihic. Neştiinţa de a da ascultare gândului povăţuitor v-a adus în situaţia în care chinurile sufleteşti s-au transformat în boală fizică, care la rândul ei poate duce la deviaţii psihice, dacă veţi continua să nu daţi ascultare învăţăturilor pe care vi le dă corpul. Corpul dumneavoastră este o punte care uneşte sufletul cu spiritul. Rezistenţa acestei punţi este determinată de capacitatea dumneavoastră de a raţiona. Ea v-a fost dată de Dumnezeu pe vecie şi se dezvoltă spre viitor.

Pentru aceasta trebuie să învăţaţi să discutaţi cu cel care este ce! mai deştept – cu dumneavoastră înşivă.

Aţi ajuns la capătul cărţii, dar, dacă tot mai simţiţi că ceva nu este în ordine, învăţaţi să vă iubiţi ţelurile şi să descoperiţi iubirea sufletească. Treptat lucrurile se vor aranja şi dorinţele vi se vor îndeplini graţie forţei iubirii descătuşate care curge dinspre dumneavoastră spre ceilalţi. Adevărata fericire poate să o afle numai cel care dăruieşte. Eliberaţi-vă de disperarea că *„nimeni nu are nevoie de iubirea mea”* şi veţi vedea că este nevoie de ea. Orbiţi de stresuri, aţi încetat să mai vedeţi binele. Dacă veţi învăţa să iubiţi viaţa necondiţionat, răul va înceta să mai exkte. El va deveni o parte componentă necesară şi firească a \: eţii.

Fericit este ce! a cărui iubire curge spre ceilalţi.

Fericit va fi cel care prin iertare va pune în mişcare şuvoiul de iubire.